BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN – JÎ BO SAZBÛNA PARTÎYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan ü gelên bindest yekbin!

► Sayı / Hejmar 126 ► Kasım / Gelêrezan 1999 ► 250.000 TL.

Gerçek demokrasinin, barışın, halkların kardeşliğinin, özgürlüğün, bağımsızlığın, sosyalizmin kazanılmasının biricik yolu: DEVRİM!
Ya barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm! Başka seçenek yok!

içindekiler

24

32

3 Gerçek demokrasinin, barışın, halkların kardeşliğinin, özgürlüğün, bağımsızlığın, sosyalizmin kazanılmasının biricik yolu: DEVRİM!
Ya barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!
Başka seçenek yok!
DÜNYA'YA, İNSANLIĞA YENİ EKİM'LER GEREK!

9 "İdama hayır!" kampanyası üzerine...

11 Kim kimi affedecek?

14 İşletme-sendikal faaliyette bazı önemli noktalar

16 KOMÜNİST KADIN HAREKETİ İÇİN
"Kadın Barış Hareketi" nereye?

20 6. KONGRE KARARLARINDAN...
"Proleter dünya devrimini örgütlemek görevdir!"

22 Eleştiri ve özeleştiri üzerine bir kez daha...

24 Mao Zedung önderliğinde
Çin Halk Cumhuriyeti'nin kuruluşunun
50. yıldönümü dolayısıyla...

32 BİLDİRİLER, HABERLER, OKUYUCU MEKTUPLARI

39 Li Tirkiyê pirsgirêka netewî...

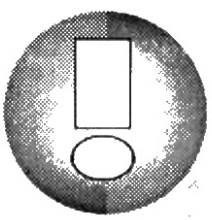

Değerli okurlar;
Artık BOLŞEVİK PARTİZAN'a İnternet üzerinden de ulaşabilir; her yeni sayı BOLŞEVİK PARTİZAN'ı İnternet üzerinden de okuyabilirsiniz.
İnternet adreslerimiz aşağıdadır...

YAZI KURULU

Gerçek demokrasinin, barışın, halkların kardeşliğinin, özgürlüğün, bağımsızlığın, sosyalizmin kazanılmasının biricik yolu:

DEVRİM!

Ya barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!
Başka seçenek yok!

Dünyaya, insanlığa yeni Ekimler gerek!

Bir yüzyılı ve bir bunyılı geride bırakacağız bu yılbaşında. İki ay sonra, 20. yüzyıl yerini 21. yüzyıla, binli yıllar, ikibinli yıllara bırakacak!

Geride bıraktığımız yüzyıl işçiler, emekçiler, ezilenler açısından büyük umutlarla başlayan bir yüzyıldı. Özellikle kapitalizmin gelişmiş olduğu ülkelerde işçi sınıfı hareketi büyüyor, işçi sınıfı sınıf örgütleri üzerinden kendinden sınıf olmaktan çıkıp, kendisi için sınıf olma; burjuvaziye ve tüm sömürenlere karşı –bütün sömürülenleri ve ezilenlerin en önünde giden olarak– kendi sınıf taleplerini dillendiriyordu. Marksizm, işçi sınıfı hareketi içinde, bilimsel sosyalizm olarak kendini kabul ettirmiş, egemenliğini kurmuştu. Sömürüsüz bir toplum hedefi özellikle kapitalizmin gelişmiş, emperyalizm aşamasına erişmiş olduğu ülkelerde, işçi sınıfının önemli bir bölümü açısından, bir ütopya olmaktan çıkmış, mücadeleyle kazanılacak, elle tutulur bir somut hedef haline gelmişti.

Bu elle tutulur somut hedefe varma yolunda atılan en önemli adım Rusya'daki 1917 BÜYÜK SOSYALİST EKİM DEVRİMİ oldu.

Şimdi burjuvazinin gerçekleri karartma çabalarına rağmen 20. yüzyıla damgasını vuran en önemli olay olan Rusya'daki 1917 Ekim Devrimi, bu somut hedefe varmanın mümkün olduğunu pratikte göstererek emperyalizmin gediğinde ölümcül bu yara açtı.

Bu devrimi engellemek için burjuvazi tüm gücüyle yüklendi.

Bir yanda egemen sınıfların bütün ülkelerde azgınca cepheden saldırıları vardı. Diğer yanda işçi sınıfı hareketini satın alınan, sat değiştiren, bürokratlaşmış, aristokratlaşmış "işçi önderleri" olan revizyonistler aracılığıyla içten yıkma çabaları yürüyordu. İşçi sınıfının Enternasyonal örgütü içinde özellikle Birinci Dünya Savaşı'nın

"Kışlık Saraya Saldırı"
Sokolow-Skalja · Yağlıboya · Kesit · 30'lu yıllar

başlaması ile egemenliği açıkça tescillenen revizyonizmin ihaneti. Rusya'da Marksizm'in devrimci özüne sahip çıkıp onu geliştiren BOLŞEVİK PARTİ önderliğinde birleşen işçi sınıfının burjuvazinin siyasi iktidarını yıkıp kendi siyasi iktidarını kurmasını, kısa süren Paris Komünü (1871) deneyiminden sonra ilk kez bir ülkede proletaryanın iktidarı ele geçirmesini engelleyemedi. Proletarya kendi iktidarı şartları altında, emperyalistlerin içteki karşıdevrimcilerle elele yürüttüğü tüm müdahalelere rağmen Lenin ve daha sonra Stalin'in önderliği altında iktidarını koruma ve güçlendirme, sosyalizmi inşa etme yönünde muazzam başarılar elde etti.

Ekim Devrimi ve onun orijinal ürünü olan Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği sosyalizmin bir ütopya değil, elle tutulur bir gerçeklik olduğunu göstererek bütün ezilen insanlığa umut verdi, dayanak oldu. Stalin önderliğinde Sosyalist Sovyetler Birliği, emperyalist çağda burjuvazinin egemenliğinin en barbar biçimi olan faşizmin dünyaya egemen olmak için girıştiği İkinci Dünya Savaşı'nda antifaşist savaşın esas yükünü taşıdı. Bu savaşta nüfusunun yedide birini kurban verdi! Fakat antifaşist cephede birleşen halklarla birlikte, faşizmin dünya egemenliğini önledi. Emperyalizmin faşizmi doğurduğunu gören bir dizi halk, İkinci Dünya Savaşı sırası ve ertesinde "halk demokrasili devletler" kurarak emperyalizmden koptu. Emperyalist dünya sisteminin karşısına artık tek başına Sovyetler Birliği değil, onun etrafında birleşen ve sosyalizm yönünde ilerleme hedefini önüne koyan bir dizi devlet bir blok olarak çıktı! Sosyalizmin inşasında Sovyetler Birliği'nde kazanılan muazzam başarılar, emperyalizmden bağımsızlık için mücadele eden bir dizi halka cesaret verdi. Emperyalizmin sömürgecilik sistemi çöktü. İkinci Dünya Savaşı'nın ertesinde demokrasi ve sosyalizm güçlerinin muazzam başarıları, 20. yüzyılın sosyalizmin zaferiyle kapanacağını müjdeliyordu adeta.

Emperyalist burjuvazi açısından, Proleter Dünya Devrimi'nin ve dünyada demokrasinin, özgürlüğün, bağımsızlığın, insanlığın yarattığı tüm olumlu değerlerin simgesi, kalesi, merkezi haline gelmiş olan Sovyetler

Birliği'ni çökertmek ölüm-kalım meselesi haline gelmişti. Bunun için adına "soğuk savaş" denilen savaş başlatıldı. "Komünizm" onun egemen olmadığı ülkelerde, olabilecek en büyük ocu olarak tanıtıldı kitlelere. Komünist örgütlere karşı saldırılar en büyük boyutlara ulaştı. Komunistlere karşı yürütülen sürek avından komunist olmayan fakat demokrasiyi, özgürlüğü savunan, haksızlığa karşı çıkan onbinlerle, yüzbinlerle insan da nasibini aldı. Sovyetler Birliği'ne karşı ilan edilmemiş bir savaş yürütüldü. Yeni alanların komünistlerin eline geçmemesi için her alanda karşıdevrimci çeteler örgütlendi, silahlandırıldı. Kore'de, Vietnam'da, Kamboçya'da, Laos'ta vb. bir dizi ülkede olduğu gibi, emperyalistler doğrudan askeri saldırılar da düzenlediler. Hepsinden önemlisi, kaleyi içten fethetme, yıkma taktiği işletildi. Komunist partileri içinde İkinci Dunya Savaşı'nın aslında muazzam fedakârlıklarla kazanılmış zaferi temelinde zafer sarhoşluğuna kapılmış olan; İkinci Dünya Savaşı içinde gerici güçlerle, emperyalistlerin bir bölümü ile kurulan geçici antifaşist cepheyi kalıcı sanan, emperyalistlerin bir bölümünün nitelik değiştirdiğini, demokratik ve barışçı hale geldiğini sanan; emperyalist ülkelerde devrime ihtiyaç kalmadan, "halkın çoğunluğunu kazanarak, parlamenter yolla sosyalizme yürünebileceğini" vb. savunanlar aracılığıyla sosyalizm içten yıkılmaya girişildi. En başta Yugoslavya Komunistler Birliği bu yolla teslim alındı. Sosyalizm savaşımının ortaya çıktığı andan itibaren en önemli partisi haline gelen SBKP (Bolşevik) içinde de revizyonizm gelişti. 1956'daki 20. Parti Kongresi ile, emperyalizmle uzlaşma, onunla bütünleşme revizyonist çizgisi, ona karşı mücadele retoriği altında gizlenerek Leninizm'in yaratıcı tarzda geliştirilmesi markası altında kesin egemenliğini kurdu. Lenin-Stalin'in önderliklerinde, bütün dunyada işçi sınıfının ve tüm ezilen insanlığın umudu olan SBKP (B), rengini değiştirip, revizyonist bir partiye; bir zamanlar sosyalizmin kalesi olan Sovyetler Birliği, sosyalemperyalist bir güce dönüştü. Kuşkusuz bu gelişmede gerçek komünistlerin hataları ve eksiklikleri de rol oynadı. Fakat belirleyici olan bunlar değil, komunizm maskesi takmış revizyonizmin ihaneti idi. Kale onlar aracılığıyla içten tethedildi ve yıkıldı. Sosyalizm lafzı, emperyalist siyasetin üzerini örtmek için 1980'li yılların sonuna dek kullanıldı. Sonunda bu maske de kaldırılıp atılmak zorunda kalındı. 20. yüzyılı geride bırakırken, bu yüzyılın en önemli olayı olan Ekim Devrimi'nın başarıları tarih olmuş durumda. Emperyalist burjuvazinin ideologları ve propagandacıları "Doğu Bloku"nun 1990'lı yıllarda çöküşünden bu yana, kapitalizmin komünist sisteme ustunluğunun pratikte ispatlandığını büyük gürültülerle ilan ediyor. Hâlâ yer yer sosyalizm adına konuşan Kuzey Kore, Kuba, Çin Halk Cumhuriyeti gibi ülkelerde sosyalizm adına uygulananların işçi ve emekçi kitlelerin büyük çoğunluğu açısından bir çekiciliği yok. Emperyalist barbarlık, dunya nufusunun % 80'ini açlık sınırında yaşamaya mahkum ederken, kapitalist sistemin "insan doğasına uygun" biricik sistem olduğu, komünizmin ölduğü her gün, her saat, her saniye emekçi kitlelerin kafasına kazınıyor! Sınıf mücadelelerinin artık bittiği, tarihin sonunun geldiği (Fukuyama) ya da bundan böyle sınıf mücadelelerinin yerini "kültur savaşları"nın alacağı yalanları (S. Huttington), günü açıklayan "bilimsel tarih" teorileri olarak sunuluyor. Yeni bir yüzyılla ve binyılla girerken, burjuvazi insanlık tarihi açısından 20. yüzyılın kuşkusuz en önemli olayı olan Ekim Devrimi'ni unutturmaya çalışıyor! Ekim Devrimi onlara göre tarihin bir kazasından başka bir şey değil. Yalan söyluyorlar!

Kapitalizmin adeta bir dünya cenneti olarak gösterdiği ABD'de, ABD Tarım Bakanlığı'nın resmi verilerine göre "ailelerin % 9,7'si, başka bir deyişle 10 milyon insan açlık çekiyor. Mutlak açlık sınırının hemen ustünde yer alan yetersiz beslenen ABD'lilerin sayısı ise 26 milyon kişiye ulaşıyor" (Cumhuriyet, 22 Ekim 1999). Bir başka kapitalist dünya cenneti(!) Federal Almanya'da yetişkin nüfusun % 10'u işsiz! Bu oran eski Demokratik Alman Cumhuriyeti (yani Batı Alman emperyalizmi tarafından ilhak edilen Doğu Almanya) sınırları içinde kalan 5 yeni eyalette % 25'e varıyor! Bunlar, dunyanın en zengin emperyalist ülkeleri! Dünya Bankası'nın hazırlattığı "1999/2000 Dünya Kalkınma Raporu"nda, dunya çapında gunde 1 doların altında gelirle yaşamak zorunda olan nufus 1987'de 1,2 milyarken, bu sayının 2000 başında 1,5 milyara varacağı açıklanıyor! Onun hemen üzerindeki "yetersiz beslenen" kategorisinde 3,5 milyar insan var! 6 milyarlık

Ekim 1917, Rusya...
Putilov fabrikasında silahlı bir Kızıl Muhafız takımı...

dünya nüfusunun 5 milyarı, her 5 kişiden dördü ya aç, ya yetersiz beslenme durumunda. Konut, sağlık, temiz su vb. insani ihtiyaçlar açısından durum değişik değil. 5 milyara göre daha iyi durumda yaşayan 1 milyar içinde de, gerçekte ancak bir kaç milyonla ifade edilecek küçük bir azınlık, milyarlarca emekçinin sırtında besili keneler gibi, "yok yok" bir hayat yaşama durumunda. Kâr amacıyla yürütülen gerici savaşlar, yirminci yüzyılın başında olduğu gibi, şimdi çok daha tahripkâr silahlarla, çok daha geniş alanlarda insanların hayatını belirliyor!

Kuzey Kürdistan ve Türkiye'deki gerçeklik, dünyada genel gerçekliğin bir parçası. Kuzey Kürdistan-Türkiye, gerek doğal kaynakları, gerekse gayri safi milli hasılası bakımından, dunya ülkeleri içindeki sıralamada üstteki % 20 içinde yer alıyor. Fakat bunun işçiler açısından, köylüler açısından, işsiz ve işi olan emekçiler açısından, yoksullar açısından fazla anlamı yok! İşte deprem sonrası Turkiye resimleri, işte çoplükten yiyecek toplayan insan resimleri!

Bir yanda kendileri için "yok yok" olan küçuk bir sömürücu azınlık. Diğer yanda geçinebilmek için açlık ucretine, insanlık dışı şartlarda çalışmak zorunda olan –o da iş bulabılırse– milyonlarca emekçi!

Bir yanda Kuzey Kürdistan'da Kürt ulusunun ulusal hakları için mücadelesini bastırmak için yürütülen savaşta harcanan milyonlarca dolar! Diğer yanda açlık sınırında yaşayan milyonlarca insan! Ve bu sistemi sürdürebilmek için uygulanan sistemli açık terör: Faşizm!

Yani yirminci yüzyılın başında kapitalist sistemi yıkmayı amaçlayan sosyalist devrimi gerektiren şartlarda özde bir değişiklik yok. Tersine objektif durum sosyalizmi daha da gerekli kılıyor. Daha da acil hale getiriyor. 20. yüzyılın başındaki durumun tersine, 21. yüzyıla girerken, kapitalizmin yıkıcı etkileri çok daha net olarak ortaya çıkmış durumda. Bu yıkıcılık, doğal kaynakların kurutulması, insanın yaşayabileceği çevresel ortamın yok edilmesine doğru ilerliyor! Emperyalizm insanlığı barbarlık içinde çöküşe sürüklüyor! Ve bu gidişin –emperyalizmin çanak yalayıcıları ne kadar tersini söylerse söylesin– bir tek alternatifi var:

Sosyalizm-Komünizm!

Ekim Devrimi bu alternatifin yolunu gösteren devrim olarak 20. yüzyılın insanlık tarihi açısından en önemli olayıdır!

Aslında EKİM DEVRİMİ'nin dersleri, 21. yüzyıla ve yeni bir binyıla gireceğimiz şu günlerde de işçiler, emekçiler, tüm ezilenler için güncel dir. Nedir Ekim Devrimi ve onun bugün de bütün ezilenlere kurtuluş yolunu gösteren kimi dersleri?

Büyuk Sosyalist Ekim Devrimi'nin uluslararası önemi ve anlamı:

I. Kendinden onceki devrimlerden ilkesinde ayrı bir devrim:

Büyuk Sosyalist Ekim Devrimi, Paris Komunü deneyimi dışta tutulduğunda, kendinden onceki bütün devrimlerden İLKESİNDE AYRI olan bir devrimdir. Stalin bu bağlamda şunları söyler:

"Eskiden devrimler genellikle devlet yönetimine bir sömürücüler kümesinin yerine, bir başka sömürücüler kümesinin getirilmesiyle sonuçlanırdı. Sömürücüler değişirdi, sömürü kalırdı. (...)

Ekim Devrimi, bu devrimlerden İLKESİNDE ayrılmaktadır. O kendine amaç olarak, bir sömürü biçiminin yerine bir başka sömürü biçimini, bir sömürücüler grubunun yerine bir başka sömürücüler gurubunu getirmeyi değil, insanın insan tarafından her türlü sömürülmesini ortadan kaldırmayı, kim olursa olsun bütün sömürücü grupları ortadan kaldırmayı, proletarya diktatörlüğünü kurmayı, bugüne dek var olan bütün ezilen sınıflar arasında en devrimci sınıfın iktidarını kurmayı, yeni bir toplum, sınıfsız, sosyalist toplumu örgütlemeyi almaktadır

İşte bu yüzden Ekim Devrimi'nin zaferi insanlık tarihinde köklü bir dönemeci, dünya kapitalizmının tarihsel kaderinde köklü bir dönemeci, bütün dünyanın sömürülen yığınlarının mücadele yöntemlerinde ve örgütlenme biçimlerinde, yaşama tarzı ve geleneklerinde, kültür ve ideolojisinde köklü bir dönemeci kaydetmektedir." (Stalin Eserler, cilt 7, İnter Yayınları, İstanbul sayfa 207-208, aktaran, H. Yeşil, "Ekim Devrimi Üzerine...", Dönüşüm Yayınları, İstanbul Bundan sonraki alıntıları bu kitaptan yapacağız.)

Bugün bu devrimin sonuçlarının geri çevrilmiş olması, Stalin'in bu tespitlerinin geçerliliğini ortadan kaldırmıyor. 21. yüzyılda da insanlığa gerekli olan devrimler Ekim tipi devrimlerdir. Bunun dışındaki "devrim"lerin ne anlama geldiğini biz ülkemizdeki kemalist devrimin, Latin Amerika'daki peronist ve zapatist devrimlerin, İran'daki ve Afganistan'daki "islam devrimi"nın; Küba'daki küçük burjuva devriminin, burjuvazinin çeşitli kesimleri önderliğindeki değişik ulusal devrimlerın sonuçlarından bılıyoruz! Hepsinde, bunların bir bölümü tarihsel ve toplumsal açıdan belirli bir ilerleme anlamına gelse bile, sömürü yerinde duruyor! Eski sömürücülerin yerine yeni somürücüler egemenliği eline geçiriyor! 21. yüzyıla sömürücülerin yerini değiştirecek devrimler de-

Ekim 1917, Rusya...
Obucow fabrikasında silahlı bir Kızıl Muhafız takımı...

ğil, yeni Ekimler gerek!

II. Emperyalist ülkelerde proleter devrimlerin ilk örneği:

Büyük Sosyalist Ekim Devrimi ile emperyalist zincir en büyük kapitalist, emperyalist ülkelerden birinde, proletaryanın iktidarı ele geçirmesi ile ilk kez parçalandı.

Ekim Devrimi, emperyalizm çağının ilk proleter devrimi olarak, yeni bir çağı, emperyalizm ülkelerinde proleter devrimleri çağını başlattı. Ekim Devrimi Lenin'in deyimiyle "buzu kıran, yolu açan ve gösteren" devrimdir. (Bkz. age, sayfa 97) Ekim Devrimi ve onun eseri olan Sovyetler Birliği'ndeki gelişmeler *"proletaryanın ülkeyi burjuvazi olmadan ve burjuvaziye karşı yönetebileceğini, tüm ulusal ekonomiyi burjuvazi olmadan ve burjuvaziye karşı yönetebileceğini, kapitalist kuşatmaya rağmen, sosyalizmi başarıyla kurabileceğini göstermiştir" (Stalin, Ekim Devriminin Uluslararası Niteliği, age. sayfa 133)*

Kuşkusuz, esasta revizyonistlerin marifeti sonucu ortaya çıkan sonraki yenilgiler, bu tarihi gerçekliği değiştirmez. Ekim Devrimi ile proletaryanın dünyanın altıda birini kaplayan bir ülkede iktidarı ele geçirmesi, burjuvazinin devlet aygıtını parçalaması, kapitalist "demokrasi"nin karşısına kendi sovyet demokrasisini geçirmesi olguları, sonraki yenilgiye rağmen, olgu olmaktan çıkmadılar.

Ekim Devrimi, onun önderlerinden Stalin'in dediği gibi *"burjuva parlamentarizmi ile sosyalizme barışçı geçişin mümkün olduğunu söyleyen sosyaldemokratların yalanını ortaya çıkardı."*

Ekim Devrimi'nin bu en önemli özelliklerinden biri, İkinci Dünya Savaşı sonrasında değişen şartlar adına Kruşçev revizyonistleri tarafından geçersiz ilan edildi. Şiddete dayalı devrim yerine, barışçıl parlamentarist dönüşüm; emperyalist burjuvazinin devlet aygıtını parçalama, yeni sovyet tipi bir örgütlenme kurma yerine, devleti içten fethetme, dönüştürme adına onunla birleşme; proletaryanın diktatörlüğü yerine, "bütün halkın devleti" adı altında burjuvazi ve proletaryanın ortak devleti savunulmaya başlandı. Bu revizyonist programın uygulamasının Sosyalist Sovyetler Birliği'nı çökertmesi, sosyalizmin kazanımlarını birer birer mahvetmesi kaçınılmazdı. Öyle de oldu.

Fakat bu gelişme Ekim Devrimi'nin çağın ilk ve en önemli proleter devrimi olarak, emperyalist ülkelerde proleter devrimcilere ve proletaryaya verdiği dersin doğruluğunu ve önemini değiştirmedi. Emperyalist ülkelerde proletaryanın görevi, zora dayalı proleter devrimle emperyalist burjuvazinin iktidarını yıkmak; emperyalist burjuvazinin devlet aygıtını parçalamak ve proletarya diktatörlüğünü gerçekleştirmek, proletarya diktatörlüğü şartlarında devrimi durmaksızın sürdürmek, sosyalizmi inşa etmektir.

III. Ezilen ülkelerde proletarya önderliğinde devrimler çağının başlangıcı:

Ekim Devrimi öncesinde sömürge ve bağımlı "geri" ülkelerde kurtuluş denince, burjuvazinin şu veya bu kesiminin önderliğinde mücadeleler akla geliyordu. Burjuva milliyetçiliği, işçilerin ve köylülerin de etrafında toplandığı bayrak oluyordu. Ekim Devrimi, kendisi bir dizi ezilen ulusu içinde barındıran Rusya gibi bir ülkede burjuva milliyetçiliğinin yerine proleter enternasyonalizmin; burjuvazinin önderliği yerine proletaryanın önderliğini pratikte geçirerek ulusal kurtuluş savaşlarında da yeni bir çağı açtı.

Bu ülkeler proletaryasına ve ezilen halklarına Ekim Devrimi şunu gösterdi:

Gerçek kurtuluşun biricik yolu, işçi sınıfı önderliğinde, işçilerin, köylülerin antiemperyalist, antifeodal devrimidir. Bu devrim işçi-köylü diktatörlüğü altında durmaksızın sürdürülerek sosyalist devrimle taçlandırılmalıdır.

IV. Kapitalizmin bağrında ölümcül bir yara olarak Ekim Devrimi:

Ekim Devrimi, şimdi emperyalizmin bütün çizgi boyunca zafer kazanmış görüntüsüne rağmen, tarihte yerini kapitalizmin bağrında ölümcül yara açan devrim olarak; kapitalizmin ne yazık ki uzun süren ve oldukça uzun süreceğe benzeyen cenaze töreninin başlangıcı olan devrimdir. O, Ekim Devrimi öncesi genel çizgi itibarıyla yükselen bir eğri çizen kapitalizmin genel buhranını başlatan, eğrinin aşağıya doğru kırılma noktasını oluşturan tarihsel gerçekliktir. Şimdi yine yıkılmaz görünen ve her şeye egemen görünen kapitalizm gerçekte içinden çürüyen ve kendi çelişmeleri temelinde çöküşe doğru giden bir sistemdir. O ancak, her gün daha geniş kitleleri daha fazla somurerek, kanını daha fazla emerek ayakta duran bir sistemdir. Ve Ekim Devrimi bu sistemin hiç de göründüğü kadar sağlam olmadığını göstermiştir.

V. Oportunizme karşı Leninizm'in zaferinin simgesi:

Ekim Devrimi, Marksizm adına işçi sınıfı hareketi içinde egemen olan ve Birinci Dünya Savaşı sırasında burjuvazinin kuyruğuna takılan tavırları ile gerçek yüzünü pratikte gösteren oportunizme karşı bolşevizmin, Leninizm'in zaferini ilan eden devrimdir.

Ekim Devrimi göstermiştir ki, Leninizm emperyalizm ve proleter devrimleri çağının Marksizm'idir. Başlangıçta enternasyonal sosyalist hareket içinde küçücük bir grup olan Rusya bolşevikleri, sabırlı sistemli bir çalışmayla işçi sınıfının çoğunluğunu kendi etraflarında birleştirerek, dünyanın altıda birinde işçi sınıfının iktidara gelmesine önderlik etmişler; çok güçlü görünen oportünist partiler burjuvazinin "işçi" partilerine dönüşürken, Rusya'daki bolşevik parti, Rusya'da burjuvazinin iktidarına son veren devrime önderlik görevini başarıyla yerine getirmiştir.

Oportunizmin her türü burjuvaziyle birleşmeye, Leninizm zafere götürür. Ekim Devrimi'nin 21. yüzyıla devrettiği en önemli derslerden biri de budur.

Leninizm, emperyalizmi yıkmanın teori ve taktiğidir; proletarya diktatörlüğünün teori ve taktiğidir. 21. yüzyılda proletaryanın ve tüm ezilenlerin kurtuluşunun yol göstericisi Leninizm; örgütsel temel araçları bolşevik partilerdir.

Burjuvazi, Ekim Devrimi'nin zaferinden bu yana onun "tarihin bir kazası" olduğunu iddia ve bu iddiayı ispat çabalarından hiçbir zaman vazgeçmedi. Modern revizyonistlerin sosyalizme vurulabilecek en büyük darbeleri vurmaları, sosyalizmin kazanımlarının birer birer geri alınmasıyla, görünürde onların bu tezleri ispatlanmış görünüyor. "Sosyalizmin imkânsızlığı", "insan doğasına aykırı" olduğu vb. görüşler bugün herzamankinden daha rahatlıkla ve daha yaygın olarak savunulabiliyor. "Öyle ya şimdiye kadarki tüm sosyalizm deneyimleri, sonuçta, yenilgiyle kapandı. O halde, kapitalizmin mutlak ve nihai zaferini

ilan etmemek için bir neden yok!" diyorlar! Unuttukları bazı şeyler var, hatırlatalım: Bilimsel sosyalizmin teorisinin tarihi, şimdi en az bir milyon yıl gerilere götürülen insanlık tarihi içinde 150 yıldır! Bilimsel sosyalizmin, yani komünizmin bir ülkede pratiğe uygulanmasının en uzun tarihi şimdiye dek 1917 Ekim Devrimi ile -1956 20. Parti Kongresi arasındaki tüm zaman ele alınırsa 40 yıldır. Bu 40 yılın ilk beş yılı emperyalistlerin desteğindeki karşıdevrimcilere karşı yürütülen iç savaşla, 5 yılı Sovyetler Birliği'nin her 7 insanından birini yitirdiği İkinci Dünya Savaşı yılları içinde geçmiştir. Yani toplarsanız en fazla 30 yıllık -etrafı düşmanla çevrili bir ortamda, sürekli olarak içte karşıdevrime karşı yürüyen mücadele içinde, İkinci Dünya Savaşı ertesindeki on yılda "soğuk savaş" şartlarında- barışçıl sosyalist inşa çalışması sözkonusudur. Kuşkusuz onbinlerce yıl sömürü ve üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet üzerine kurulu bir toplumdan, o toplumdan ilkesinde ayrı bir topluma geçmek için 30 yıl olağanüstü kısa bir süredir. Fakat bir insan ömrüne iki kez sığan kısacık süre içinde bile, Sovyetler Birliği'nde proletarya diktatörlüğü şartlarında neler yapılabileceği, işçiler ve emekçiler lehine nasıl bir yaşam kurulabileceği görülmüş, gösterilmiştir. Bu ilk deneyimde kuşkusuz bir dizi eksiklik ve yanlış da kaçınılmazdı. Bu eksik ve yanlışlar, revizyonizmin egemen hale gelmesinde, sosyalizmin yıkılmasında rol oynadılar. Fakat burjuvazinin kazandığı zafer geçicidir. İşçi sınıfı Ekim Devrimi'nin ve onun orijinal ürünü olan Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin inşası deneyimlerinden ve sonraki devrim deneyimlerinden doğru dersler çıkararak, ergeç başlanmış eseri tamamlama işine girişecektir. Emperyalizmin yardakçılarının komünizmin "ölümü" üzerine sevinçleri boşuna. Komünizm ölmedi, onu doğuran şartlar ortadan kalkmadıkça da, yani kapitalist sömürü ve onunla birlikte sömürünün her türü proleter devrimlerle tarihe gömülmedikçe, komunizm insanlığın biricik umudu olmaya devam etti, ediyor, edecek. Emek ile sermaye arasındaki çelişme çözüldü mü ki, komunizm ölsün? Bir avuç emperyalist devlet ve tekelin, bağımlı ülkelerde milyarlarca ezilen halkın kanını emmesi durdu mu ki, emperyalizm-ezilen halklar çelişmesi çözüldü mü ki, komünizm ölsün? Ya da, emperyalistlerin kendi arasındaki dünya hegemonyası için sürdürdüğü dalaşlar ve bunun sonucu ortaya çıkan karşıdevrimci savaşlar durdu mu ki, komünizm artık gerekli olmasın? Emperyalizmin çelişmeleri olduğu yerde duruyor ve giderek daha da derinleşiyor! Bu çelişmeler bu sistemi objektif olarak proleter dünya devrimine, emperyalist ülkelerde sosyalist devrimlere, bağımlı ülkelerde proletarya önderliğinde demokratik halk devrimlerine itiyor! Bu çelişmelere rağmen, bugün uluslararası alanda proletarya önderliğindeki devrim hareketinin neredeyse tabana vuran bir gelişme çizgisinde bulunması, komünist hareketin 20. yüzyıldaki gelişmesi bütün olarak ele alındığında en zayıf dönemini yaşıyor olması gerçekte sosyalizmi savunma adına, ona en büyük kötülüğü yapan revizyonizmin proleter saflarda yarattığı derin tahribatın sonucu olan geçici bir durumdur. Bu durum mutlaka aşılacaktır.

20. yüzyılın başında da revizyonizm egemendi. Birinci Dunya Savaşı başladığında Rusya'da bolşevikler ve uluslararası arenada enternasyonalistler bir avuçtu. Fakat Rusya'da bolşevikler doğru çizgide ısrarlı bir çalışmayla sonuçta milyonların devrimine önderlik etmeyi, emperyalizmin yıkılmaz görünen duvarında kocaman bir delik açmayı başardılar; 20. yüzyılın başında uluslararası sosyalist hareket içinde "yerel" ve güçsüz bir görünüm olan Leninizm, Ekim Devrimi'yle emperyalizm çağının Marksizmi olduğunu ispatladı. Rusya'da bolşeviklerin gerçekleştirdiği görev, bugün bütün dünyada bolşeviklerin önünde yine güncel görev olarak duruyor. Ve bu görev er geç çözülecektir.

Kuzey Kürdistan-Türkiye, emperyalizmin tüm çelişmelerinin dolu dolu yaşandığı ülkeler. Ve bizim bugün işçi sınıfı hareketiyle bağları oldukça zayıf olmasına rağmen, sağlam bolşevik çizgiye sahip, ve giderek güçlenen Bolşevik Partimiz var! Bu, bize özel bir görev yüklüyor.

21. yüzyıla girerken, Ekim Devrimi'nın bayrağını kaldırmak bizim görevimiz!

Şimdi burjuvazinin tüm kesimlerinin çokça "demokratikleşmeden", "sivilleşmeden" söz ettiği bir dönemden geçiyoruz. Son 15 yıldır TC'ye karşı bir ulusal kurtuluş savaşı yürüten PKK'nin geldiği yerde "barış"ı ve "demokratik cumhuriyeti" savunma adına, TC güçleriyle buluşma adı altındaki teslimiyeti, Ekim Devrimi'nin ulusal sorunun burjuvazinin önderliğinde gerçek çözümünün olmadığı olmayacağı yönündeki öğretisini, bizim somutumuzda bir kez daha doğruladı.

Ekim Devrimi'nin, gerçek barışın ancak proletarya önderliğindeki devrimlerle kazanılabileceği; gerçek demokrasiye ancak sömürü iktidarının yıkılmasıyla varılabileceği öğretileri, bugün bizim açımızdan her zamankinden daha guncel.

Bırakalım burjuvazi, komünizmin modasının geçmiş olduğunu söylesin; bırakalım kemalist iktidar sahipleri, işçileri, emekçileri "laik cumhuriyet"i savunmak için kendi etraflarında toplamaya çalışsın; bırakalım şeriatçılar, kendilerini demokrasi maskesi altında gizlesin; bırakalım ikinci cumhuriyetçi, sıvıl toplumcu liberaller, batıdaki demokrasileri gerçek demokrasiymiş gibi göstersin; bırakalım her türden revizyonist ve oportunistler, devrim ve sosyalizm adına, gerçekte devrimi ve sosyalizmi iğdiş etsinler; bırakalım kendini "Güneş" ilan ettiren Abdullah Ocalan, çözümü Leslie Lipson'da, gerçekte en gelişmişinde bile iyice gericileşmiş olan "anglo sakson demokrasisinde" bulsun...

Bütün bunlara, her şeye rağmen... 21. yüzyıla umutla ve fakat görevlerimizin ağırlığının bilincinde gireceğiz! 21. yüzyılı yeni Ekimlerin yüzyılı yapmak, insanlığın kurtuluşunun yüzyılı yapmak işçi sınıfının ve tüm ezilenlerin elindedir! Yeter ki dünyanın her yanında bolşevikler olarak görevimizi yerine getirelim; burjuvazinin uyuttuğu devi, işçi sınıfını uyandıralım, örgutleyelim; yeter ki tüm ezilenleri işçi sınıfı önderliğinde birleştirmeyi becerelim!

Büyük insanlığın kaybedeceği bir şey yok gerçekte!

İşçilerin, emekçilerin kazanacağı ve kendi kuracakları yepyeni bir dünya var!

Sömürücüsüz, sömürüsüz; farklılıkların düşmanlık nedeni değil, bir zenginlik kaynağı olduğu; özgür bireylerin özgür birliğinin dünyası!

29 Ekim 1999 ▲

"İdama hayır!" kampanyası üzerine...

Biz bugün Türkiye'de ve tüm sömürücü sistemlerde "idam"a, idam insanlık suçu vb. olduğu gerekçelerle, yani pasifist bir içerikle değil; bu ceza hakim sınıfların elinde esasta halk hareketlerine karşı, devrimcilere karşı kullanılan keskin bir silah olduğu için karşı çıkıyoruz. Böyle bir kampanyaya katılmakta esas amacımız, hakim sınıfların elinden esasta halka karşı kullanılan bir silahı almak, halkın devrim mücadelesi için daha iyi şartları yaratmaktır.

Bilindiği gibi İnsan Hakları Derneği 31 Mayıs 1999'da **"İdama hayır!"** şiarıyla bir kampanya başlattı. Daha çok idamın "insanlık suçu" olduğu temel tezi üzerine kurulu pasifist içerikli bu kampanya bağlamında Merkez Komitemizin 8. toplantısında bir değerlendirme yapılarak özetle şu tavır takınıldı:

Biz genel olarak ve pasifist bir içerikle idam cezasına karşı çıkan bir kampanya yürütmeyiz. Fakat bugün Türkiye'de idam cezasına karşı çıkarız, çıkmak zorundayız. Çünkü ülkemizde faşist devlet idam cezasını esasta halkın düzene karşı mücadelesini bastırmak, onu tehdit altında tutmak için kullanmaktadır. Biz bu gerekçelendirmeyle ve kendimizi pasifist içerikten kesin bir şekilde ayırarak, "İdam cezasına hayır!", "İdam cezası kaldırılmalıdır!" başlıklı bir kampanyaya destek veririz. Ayrıca böyle bir kampanyanın "yasalara dayalı" ve "yargı kararıyla" "TBMM onayıyla" yapılan infazlar dışında, gözaltında kaybedilerek veya en son Adana-Yüreğir örneğinde yaşadığımız gibi "çatışmada vurulma" adı altında gerçekleştirilen infazlara karşı mücadeleyle birleştirilmesine çabalarız.

"İdamlara hayır!" şeklindeki bir genel kampanyaya katılacak her kesimin idam cezasına karşı olmasının gerekçeleri farklıdır. Kampanya bu farklılıkların üzerini örtmemelidir. Biz; böyle bir kampanyaya neden ve hangi gerekçelerle katıldığımızı, kampanya içinde yer alan başkalarının kimi gerekçelerine neden katılmadığımızı bu kampanya içinde de açıklama görevine sahibiz. Türkiye'de idam cezası bağlamında şu kesindir: Türkiye'de idam cezasının esas işlevi, öncelikle devrimcilere karşı bir tehdit unsuru oluşturmak, devrimi ezmek, devrimcilerin şahsında halka gözdağı vermek, onu düzene karşı mücadeleden alıkoymaktır. Bunun yanında kemalist faşist iktidar idam cezasını karşı devrimin kendi içindeki çatışmalarda, kemalist iktidarın karşı devrimci muhaliflerine (örneğin dincilere karşı; yer yer militarizme karşı olan liberal kesime) karşı da kullanmaktadır. "Kişilere yönelik adli suçlar" nedeniyle idam cezaları ve infazları, tüm idam cezaları ve infazlar içinde kuraldışıdır. Yani ülkemizde idam cezası doğrudan doğruya hakim siyasi iktidarın kendisini korumaya yönelik siyasi bir cezalandırma yöntemidir. İdam cezalarının infazı için TBMM tarafından onay şartının öngörülmesi, bu cezanın hukuki değil, siyasi nitelikte bir karar olduğunun açık ifadesidir aslında. Bu siyasi ceza, sonuçta

DEVRİMCİ PARTİZAN Ocak 1999

Kim kimi affedecek?

Bilindiği gibi Ecevit'in önderliğindeki koalisyon hükümeti, "toplumsal barışı sağlamak" adına, depremin hemen ertesinde meclisten bir "af yasası" geçirerek, Cumhurbaşkanı Demirel'in onayına sunmuştu.

"Devlete karşı işlenen suçlar"ı kapsam dışı tutan; buna karşılık örneğin Kırcı gibi 7 cinayeti kesinleşmiş faşist çetecileri; depremde kağıttan kuleler gibi çöken yapıların mütehaitlerini vb. gönül rahatlığıyla "affeden" bu yasa, özellikle bu son nedenle kamuoyunun tepkisini çekti. Cumhurbaşkanı Demirel, belki bir daha seçilme hesapları içinde, önce imzalama eğiliminde olduğu bu yasayı, "kamu vicdanını rahatsız eden eşitsizlikleri" nedeniyle veto etmek zorunda kaldı. Yasa yeniden görüşülmek üzere meclise geri döndü.

Bir süre bekletilen yasa tasarısı, şimdi yeniden gündemde. Hükümetin niyeti bu yasayı, kapsamını örneğin hırsızlığı sabit müteahhitleri kapsam dışı bırakan bir biçimde daraltılarak, Demirel'in somut işaret ettiği bir kaç değişikliği yaparak yeniden yasa haline getirmek.

İlan edilen amaç, güya toplumsal barışın sağlanması. Gerçek amaç ise, artık kapasitelerinin sınırını çoktan aşmış olan ve devlet tarafından bir çok alanda kontrol edilemez duruma gelen cezaevlerini "adli tutukluların" büyük bir bölümünden bir süre arındırmak; bugünkü tutukluların takriben yarısını af adı altında salıvererek, cezaevlerinde yer açmak ve devrimci tutukluları adım adım koğuş sisteminden, hücre sistemine geçirebilecek tedbirleri almak. Onlar buna "Ceza ve Tutukevleri Reformu" diyorlar. Tabii ki afla salıverilenlerin ve onların hiç de küçük olmayan aile/akraba çevrelerinin bu hükümete duyacağı borçluluk duygusunu ilerde oya çevirme hesapları da var işin içinde...

Yürüyen af tartışmasına çeşitli kesimlerden katılımlar oluyor:

Liberal kesimler ve dinciler, öncelikle "düşünce suçları"nın af kapsamı dışında bırakılmasını eleştiriyorlar. Bunların bir bölümü, aynı zamanda devletin ancak kendine karşı işlenen suçları affedebileceğini, kişilere karşı işlenen suçları devletin affetmeye kalkmasının olmaz iş olduğunu savunuyorlar. Devlete karşı işlenen suçlar kapsamında ele alınan suçların af kapsamı dışında tutulmasının hukuki mantıksızlığına dikkat çekiyorlar.

Polis ve yargının çoğunluğu gerçekte affa karşı. Geçmiş afların beklenen verimi vermediğini, afla polisin ve yargının işinin anlamsızlaştırıldığını savunuyorlar.

İnsan hakları savunucuları, çağdaş hukukçular vb. burjuva demokrat kurumlar "genel af" istiyor. Bunun olmadığı yerde en azından "yataklık" suçunun af kapsamına alınmasını, çünkü pek çok insanın Kürdistan'da iki ateş arasında kaldığı için, istemeyerek yataklık yapma durumuna geldiğini vb. söylüyorlar. Bütün partilerden Kürdistanlı milletvekilleri de affın kapsamının bu yönde değiştirilmesi için cumhurbaşkanına müracatta bulunup yardım istediler. O da bu konuda aracı olacağını söyledi.

Kürt emekçileri ile TC'yi barıştırma siyasetini formüle eden PKK Başkanı Abdullah Öcalan da af tartışmasına "Genel af, bu olmazsa PKK suçlularına ceza indirimi getiren bir kapsam genişletmesi, bu olmazsa pişmanlık yasasında onu pişmanlık yasası olmaktan çıkaracak kimi değişikliklerin yapılması" üçlü alternatifiyle katılıyor! PKK TC ile

---

somut olarak idam cezasına çarptırılan, infaz edilmek istenen kim olursa olsun, niteliği itibariyle varolan faşist devlet iktidarının sürmesine hizmet eden, öncelikli hedefi ve amacı –yukarda da belirttiğimiz gibi– devrim için mücadele edenlerin şahsında halkı cezalandırmak, sindirmek olan bir cezadır. Biz, işte tam da bu nedenle, bugün Türkiye'de "İdam cezasına hayır!", "İdam cezası kaldırılmalıdır!" kampanyasına katılırız.

Burada şunu da eklemek istiyoruz: Biz yalnızca bugünün Türkiyesinde değil, dünyada bir tek sosyalist devletin bile olmadığı ve her yerde burjuvazinin şu veya bu kesiminin sömürüye dayalı düzenlerinin sürdüğü günümüzde, dünyanın bütün ülkelerinde idam cezasının esas işlevinin, sosyalizm yönünde mücadeleyi bastırmak olduğunun bilincinde idam cezasına karşıyız.

Biz bugünün şartlarında Türkiye'de ve tüm dünyada idam cezasına karşı çıkarken, sosyalist bir ikti-

barış konusunda ne kadar ciddi olduğunu ispatlamak için, 29 Ekim'de ikinci "barış grubunu" –cumhuriyetin 76. yıldönümünde– TC'ye teslim etti. Bunlar, TKP'nin şeflerinin 1990'lı yılların başında yaptığını, yani toplumsal barış ve legal çalışma imkânlarının yaratılması, "cumhuriyetin demokratikleşmesi çalışmasına yasal yollardan katılma için" TC'ye teslim olma işini, parça parça yapıyorlar. Ulucanlar'da devrimci tutuklular katliama uğrarken, PKK tutukluları "barış çizgisi" gereği, polisin koğuşu boşaltma çağrısına uyuyor!

Bu tavırların af kapsamının birazcık genişletilmesi biçiminde ödüllendirilip ödüllendirilmeyeceğini birlikte göreceğiz. Her halükârda "toplumsal barışa katkıda bulunmak" açısından PKK gerçekten de yapabileceğinin azamisini yapıyor. Bundan bir sonraki adım, pişmanlık yasası temelinde teslimiyete (PKK buna "devlet güçleriyle buluşma" diyor) çağrı olabilir. Devletin bir bölümü PKK'yi buna zorlama yanlısı, fakat bu kadar fazla yüklenmemenin, devlet açısından bazı ufak tefek adımlar atma zamanının geldiğini savunanlar da var.

Bizim af konusunda düşündüğümüz şudur:

Bu faşist devletin hiç kimseyi yargılama, mahkûm etme, hapise atma hakkı yoktur. Bu devletin dayandığı en temel yasa olan Anayasa'nın gayrimeşru ve zorla kabul ettirilen bir yasa olduğu, bizzat yargının en üstlerinde yer alan biri, Yargıtay Başkanı Sami Selçuk'un ağzından açıklanmıştır!

Verilen bütün yargı kararları gerçekte geçersizdir!

Tam da bu yüzden biz komünistler; "Zindanlar boşalsın!", "Tüm tutsaklara özgürlük!" diyoruz.

Bizim bu taleple derdimiz, "toplumsal barış sağlamak" vb. değil! Biz tam tersine, bu taleple bu devletin yargı kararlarını tanımadığımızı haykırıyor ve öncelikle devrimci mücadeleleri nedeniyle veya bu düzenin haksızlıkları, rezillikleri sonucu "suç" işleme durumunda olanların serbest kalmasını istiyoruz. Kuşkusuz böyle bir genel talepten, yalnızca bunlar değil, sömürü üzerine kurulu olmayan bir düzende de suçlu olacak olanlar da yararlanacaktır. Fakat bunlar tutuklular içinde zaten küçücük bir azınlıktır ve çıkarılmak istenen af yasası ile bunlar salıverilecektir. O halde, zindanlar boşalsın, tüm tutsaklara özgürlük, bugünün Türkiye şartlarında, öncelikle devrimci tutukluların serbest bırakılması talebini gerçekleştirmeye yönelik bir taleptir.

Af; suç işleyenlerin, suçu kabul edip nedamet getirmeleri (pişmanlıklarını ifade etmeleri) temelinde, suçun hedefi olan kurum veya kişiler tarafından suçlarından azad edilmesidir. Af bir büyüklüktür. Gönül zenginliğidir. Af için önce suçun varlığı ve bu suçun onu işleyenler tarafından suç olarak kabulü ön şarttır. Hal böyle olduğu için, şimdi tartışılan gerçek anlamda bir af değil, bir af gösterisidir.

Devletin "affedeceğim" dediği insanların büyük çoğunluğu gerçek anlamda suçsuzdur. Bunların önemli bir bölümü, kendisi suç olan ve her türlü suç üzerine kurulu düzeni devrimle yıkmak için mücadele ettikleri için zindanlara atılmış devrimcilerdir. Bunların affedilecek bir suçu yoktur! Tersine, yaptıkları suç değil, bu düzende yapılacak tek doğru şeydir. Onurlu bir tavırdır. Bunların çok önemli bir bölümü, bugün de devlete karşı devrimci tavrını sürdürmektedir. Pişmanlık duyanlar, nedamet getirenler küçük bir azınlıktır. Şimdi PKK'li tutsakların, "barış" çizgisi temelinde devletle uzlaşma ve birleşme noktasına gelmesi kuşkusuz kötüdür, fakat bu işin özünde bir şey değiştirmiyor. Devlet, PKK tutsaklarını da, onlar şimdi devletle birleşme çizgisinde oldukları için değil, geçmişte devlete karşı çıktıkları için zindanda tutuyor.

Kısacası çıkacak af yasası, bunun kapsamı ne olursa olsun, gerçekte hakim sınıfların kendi egemenliklerini sürdürmede bir araç olarak kullanacakları bir araç olacaktır.

Biz bu anlamda af dilemiyoruz! Affedeceklerini söyleyenlerin af etme hakkına da sahip olmadıklarını söylüyoruz. Ve şunun da bilinmesini istiyoruz: Hakim sınıflar ne yaparsa yapsınlar, halkın gazabından ve cezasından kurtulamayacaklardır! İşçiler, emekçiler, ezilenler hiçbir şeyi unutmayacak, hiç bir şeyi affetmeyecektir!

Gelinen yerde tartışmaların gösterdiği bir şey vardır: Öyle ya da böyle hakim sınıflar bir af yasası çıkarma konusunda kararlı görünmektedir. Böyle bir yasa bağlamında, bizim "Zindanlar boşalsın!", "Bütün tutsaklara özgürlük!" talebimize uygun tek talep "Kayıtsız, koşulsuz **genel af!**" olur. Buradaki affın da gerçek anlamda bir af olmadığını vurgulayarak, içeriğini yukardaki biçimde doldurarak ve öncelikle devrimci tutukluların serbest bırakılması amacıyla yürütülecek bir **genel af** kampanyasına destek veririz.

Kayıtsız koşulsuz genel af talebi, af tartışmalarında, hakim sınıfların gerçek amaçlarının ne olduğunun daha iyi görülebilmesi için de malzeme sunacaktır. Onların derdinin hiç de açıkladıkları gibi "toplumsal barış" vb. olmadığı, devrimcilikte ısrar edenler için zindan öngörüldüğü net olarak ortaya çıkacaktır.

Devrimci tutukluların af tartışmalarına katılımı, **"Biz devrimciliğimizden pişmanlık değil, onur duyuyoruz! Ve sizden af dilemiyoruz! Siz bizi affetseniz bile, biz sizi hiç bir zaman affetmeyeceğiz!"** biçiminde olacaktır.

30 Ekim 1999 ▲

---

darın kendine karşı yönelen karşı devrimci saldırıları püskürtmek için idam cezasını da kullanabileceğinin bilincindeyiz. Sosyalist bir düzende, karşı devrimi bastırmada kullanılabilecek bir cezaya, bugün faşist Türkiye'de ve sömürücü tüm sistemlerde karşı çıkmamızın emekçi kitlelere yanlış bilinç vereceği vb. gerekçelerle, dışımızda somut olarak ve esasta pasifist bir içerikle yürüyen "İdam cezasına hayır!" kampanyasının dışında kalmak doğru değildir. Sosyalizmde idam cezasını ilke olarak reddetmemek fakat sömürücü sistemlerde ve bugün somut olarak faşist TC'de idam cezasına karşı çıkmak birbiriyle yalnızca görünürde çelişir. Biz bugün Türkiye'de ve tüm sömürücü sistemlerde "idam"a, idam insanlık suçu vb. olduğu gerekçelerle, yani pasifist bir içerikle değil; bu ceza hakim sınıfların elinde esasta halk hareketlerine karşı, devrimcilere karşı kullanılan keskin bir silah olduğu için karşı çıkıyoruz. Böyle

bir kampanyaya katılmakta esas amacımız, hakim sınıfların elinden esasta halka karşı kullanılan bir silahı almak, halkın devrim mücadelesi için daha iyi şartları yaratmaktır. Ve biz bunu böyle bir kampanyaya katılımımız sırasında anlaşılır bir biçimde anlatma görevine sahibiz.

Türkiye'de bu kampanyanın bugün gündeme gelmesi kuşkusuz Abdullah Öcalan'a verilen idam cezası ve bunun infaz edilmesi tehditleriyle de bağıntılıdır. Biz Abdullah Öcalan davası bağlamında tavrımızı daha önce de ortaya koyduk ve dedik ki: Ne TC'nin, ne de herhangi bir enternasyonal karşıdevrimci kurumun Abdullah Öcalan'ı yargılama, onu mahkum etme vb. hakkı yoktur. Abdullah Öcalan, bir ulusun ulusal direnişine önderlik etttiği için yargılanmak ve cezalandırılmak istenmektedir. Onun şahsında yargılanmak ve cazalandırılmak istenen bağımsızlık talebi temelinde silaha sarılmaktır; yargılanmak ve cezalandırılmak istenen Kürt işçileri, köylüleri başta olmak üzere, tüm milliyetlerden Türkiye halklarıdır. Onun şahsında devrim ve sosyalizm mücadelesi –kendisi bundan vazgeçmiş olduğunu, hata yaptığını ilan etmiş olsa bile– yargılanmak, cezalandırılmak istenmektedir. Biz bu yüzden Abdullah Öcalan'a kayıtsız koşulsuz özgürlük talep ediyoruz!

Biz bu tavrımızla, Abdullah Öcalan'a verilen idam cezasını kökten reddediyor, onun şahsında da idama hayır diyoruz!

Kuşkusuz içeriğini istediğimiz kadar pasifist olmayan bir biçimde doldursak da, genel bir "İdama Hayır!", "İdam cezası kaldırılmalıdır!" talebi, aynı zamanda karşıdevrimin kendi içindeki çatışmalarda kullandığı bir araç olarak da, (örneğin, Menderes'in askeri cunta tarafından idamı) "kişisel adli suçlar"daki (örneğin ırza geçip katil olma) idamlara da karşı olmak, bunları da engellemek anlamına gelir. Bu talep genel talep olarak ileri sürülürken veya bu genel taleple yürütülen bir kampanyaya katılırken bunun da bilincinde olmak gerekir. Biz bu talebi ileri sürerken, esas amacımızın devrimcilerin, ilericilerin idamını engellemek olduğunu vurgularız. İdam cezasının genel olarak yasaklanması, burjuvazinin egemenliği şartlarında, devrimcilere karşı kullanılan bir silahın işlemez hale getirilmesine hizmet ettiği noktada savunduğumuz, bir dizi kapitalist/emperyalist ülkede şu an gerçekleşmiş olan bir taleptir.

Bizim bu tavrımız bağlamında bir yoldaşımız, yazılı olarak, bizim Bolşevik Partizan'ın 15 Temmuz 1982'de yayınlanan 1. sayısındaki "İşkence ve idamlar üzerine sınıf bilinçli proletaryanın tutumu" başlıklı makalemizde takındığımız tavırla, bugünkü tavrımız arasında belirli uyumsuzluklara ve çelişmelere dikkat çekti. Yoldaş yazısında önce bizim bugünkü tavrımızı aktardıktan sonra, 1982'deki tavrımıza dönmekte ve şu tespitleri yapmaktadır:

"Bolşevik Partizan sayı 1'de 'İşkence ve idamlar karşısında sınıf bilinçli proletaryanın tutumu' başlıklı makalede geniş bir tavır takınılmaktadır. 1982'de "idam cezasına hayır" kampanyaları yürüten oportünist örgütlere karşı da polemik yürütülmektedir. Bu makale ve oportünist örgütlere karşı yürütülen polemiklerin bütünlüklü br şekilde okunmasında fayda vardır. Adı geçen bu makale ve oportünistlere karşı yürütülen polemiklerden belli alıntıları aktarmak istiyorum:

"... Sorun genel olarak 'idamlara karşı olmak' sorunu değildir. Sorun kimin kimi, hangi sınıfın hangi sınıf temsilcilerini idam ettiği, sınıf direncini kırmaya çalıştığı sorunudur." (BP sayı 1, sayfa 8)

"... Bugünden açık bir biçimde, karşıdevrimin devrimcileri idam etmesine karşı, ama karşıdevrimin elemanlarının idam edilmelerinden yana açık sosyalist propaganda gereklidir. Komünistlerin en temel görevlerinden birisi, yığınların sosyalist eğitimidir. 'İdam aleyhtarı' propagandayı bırakın kendisini şu veya bu şekilde isimlendiren burjuvalar yürütsün!"

"Biz devrimcilerin, komünistlerin idamına karşıyız. Biz karşıdevrimcilerin idamından yanayız."

"... Devrimcilerin, komünistlerin işi, karşıdevrimcilerin birbirlerini idam etme olaylarında taraf tutmak (veya o anlama gelen tavır takınmak) değildir. Onların birbirlerini ipe çekmesi, bizim üzüntü duyup karşı çıkacağımız bir olay değildir."

"... Komünistler idam sorununa burjuva pasifistleri gibi yaklaşmazlar; genel olarak 'idamlara karşı' tavır takınmazlar. Komünistler soruna işçi sınıfının bakış açısı ile yaklaşırlar. Bu yüzden, tüm idamlara karşı değil, devrimcilerin idamına karşı takınırlar."

"... Hayır biz komünistler 'idamlara karşı' değiliz. Biz karşıdevrimcilerin, faşistlerin idamından yanayız. Biz genel olarak idamlara karşı değil, emekçilerin kurtuluşu uğruna mücadele eden ve bu savaşta sınıf düşmanlarının eline düşen devrimcilerin idamına karşıyız. Biz devrimcilerin idamına, 'insanlık suçu' olduğu için değil, devrimciler haklı bir dava uğruna savaştıkları için karşıyız!"

"... Bu mücadelenin neferlerinin idamı, halka karşı girişilmiş bir cinayet, bir katliamdır. İşte biz bunun için, bu bilinçle devrimcilerin idamına karşı çıkıyoruz. Biz karşıdevrimcilerin kendi aralarındaki çelişmelerin bir yansıması olarak birbirlerini idam etmelerine de karşı değiliz. Bizim karşıdevrimcileri karşıdevrimcilere karşı korumak diye, savunmak (mesela MHP'li faşistleri cuntaya karşı veya tersi) diye bir sorunumuz yoktur. Biz bu yüzden "idamlara karşı mücadeleyi yükseltelim" vs. diyenlere şunu söylüyoruz: Yanlış yoldasınız! Bu yol sizi devrimci şiddetin karşısına çıkmaya dek götürür. Bu yoldan geri dönün. İdamlara karşı değil ama devrimcilerin idamına karşı mücadele edin!"

Yoldaş bu alıntılar ertesinde şu sonuca varıyor:

"Biz bugün 'idamlara karşı' tavır takınıyoruz. Geçmişte idamlara karşı değil, 'devrimcilerin idamına karşı' tavır takınıyorduk.

"... Biz bugün idam cezasına karşı çıkarken, bu tavrımızın 'örneğin ırza geçip katil olan, adli suçlar nedeniyle idam cezası alanların da idam edilmesini engelleme anlamına geleceğini belirtiyoruz. 1982'de ise 'karşıdevrimcilerin, faşistlerin' idamından yana olduğumuzu açık ve net olarak belirtiyoruz. 1982'de karşıdevrimcilerin kendi aralarındaki çelişmelerin yansıması olarak, birbirlerini idam etmelerine karşı olmadığımız açıkça belirtilmektedir.

Yukarda dikkat çekmeye çalıştığım noktalarda bugün takındığımız tavır ile, 1982'de takındığımız

tavır arasında çelişki vardır. Bunun bilince çıkartılmasında fayda vardır."

Yoldaş gerçekten, 17 yıl arayla takınılan iki tavırda mutlaka açıklanması gereken gerçek çelişmelere dikkat çekiyor.

Gerçekten de, 17 yıl önce, genel bir "idama hayır" tavrı reddedilip yalnızca "devrimcilerin idamına hayır" tavrı savunulurken; bugün genel bir "İdama hayır!" kampanyasına doğru, pasifist olmayan bir içerikle katılınması savunuluyor.

Gerçekten de, buna bağlı olarak, bugün genel bir "İdama hayır!" kampanyasına katılımın, aynı zamanda karşıdevrimcilerin birbirini idamına da karşı çıkmak anlamına geleceği bilince çıkartılırken, bundan 17 yıl önce, zaten genel bir idama hayır kampanyası reddedildiğinden, karşıdevrimin kendi içindeki çatışmaların ürünü olan idamlara karşı "bizi ilgilendirmez" yönlü bir tavır takınılıyor.

Bunlar birbiriyle çelişen tavırlardır. Bunun tespit edilmesi, gerekli ve doğrudur.

Bu çelişmelerin değerlendirilmesinde şu noktaları bilince çıkartmayı önemli görüyoruz:

Gerek bundan 17 yıl önceki tavrımızda, gerekse şimdiki tavrımızda değişmeyen ortak bir öz vardır: Biz, genel olarak ve pasifist bir içerikle idam cezasına karşı çıkmayız! İdam cezası bağlamındaki çıkış noktamızda bu cezanın hangi sınıf tarafından, hangi sınıfa karşı, hangi sınıfın direncini kırmak için kullanıldığı sorusu durmaktadır. Bu yüzden arasında 17 yıl fark olan her iki tavrımızda da "insanlık suçu" olduğu vb. pasifist gerekçelerle idam cezasına karşı çıkılması reddedilmekte ve devrimcilere karşı bir silah olarak kullanıldığı noktada, devrimcilerin idamının engellenmesi için tavır takınılmaktadır.

Bu ortak özün, yani devrimcilerin idamının engellenmesi, bunun için mücadele edilmesi gerektiği düşüncesinin savunulmasında bugün gelinen noktada, bundan 17 yıl öncekindeki tavrın tersine, "İdama hayır!" genel başlıklı bir kampanyaya, doğru bir içerikle destek vermek savunulmaktadır. Bu yenidir. Aynı şekilde, "İdama hayır" kampanyasında, idam cezasının kaldırılmasını savunduğumuzda, bunun karşıdevrimin kendi iç hesaplaşmalarında kullandığı idam cezalarının, kişisel adli suçlar bağlamındaki idam cezalarının kaldırılması anlamına geleceği de bilince çıkartılmaktadır. Bu da yenidir. Bu iki yenilikte de, bugünkü tavrımız dünle özde bir olmasına rağmen, dünün belirli darlıklarını aşan, kitlelerle sosyalizmi buluşturma işinde düne göre taktikte daha esnek olan, daha fazla hareket alanı kullanan bir tavırdır.

Burada 17 yıl önceki durumla, bugünkü durumun, hem dışımızdaki şartlar, hem de bizim durumumuz açısından önemli farklılıklar gösterdiği bilinmelidir.

1982'de, Kuzey Kürdistan-Türkiye 12 Eylül faşizminin en koyu dönemini yaşıyordu. Ülke içindeki devrimci muhalefet hemen hemen tümüyle çökertilmiş durumdaydı. Devrimci örgütler esas olarak varlıklarını yurtdışında sürdüren örgütler durumuna gelmişlerdi. Devrimci çevreler içinde korkunç bir yenilgicilik havası ve reformizme ve pasifizme kayış vardı. Umutlar adeta batılı emperyalist devletlerin TC'ye yapacağı baskılara bağlanmış, cuntaya karşı kiminle olursa olsun "devrimcilik" adına yapılan eylem birlikleri etrafı sarmıştı.

Biz kendi durumumuz açısından, henüz TKP/ML ile örgütsel ayrılığı yeni gerçekleştirmiş, kendi siyasi çehremizi ortaya çıkarmayı esas iş olarak ele almak zorunda kalan bir yurtdışı örgütü konumundaydık. Bizim için öncelikli sorun oportünizmle aramızdaki sınır çizgilerinin çekilmesi ve kitlelere gösterilmesiydi. İşte böyle bir ortamda bir dizi, sosyalizm, komünizm adına konuşan örgüt, devrimcilik adına bir "idamlara hayır" kampanyası başlatma girişiminde bulundu. Bu kampanya, Batı Avrupa'daki "demokratik kamuoyunun" merhamet duygularına seslenen, yurtdışında yürüyen, idamın "insanlık suçu" olduğunu savunan pasifist bir kampanya idi.

Şimdikinden farkı,

a) bu kampanyanın bir yurtdışı kampanyası olarak yürütülmesi,

b) bunun da başını kendine sosyalist, komünist diyen örgütlerin çekmesi, pasifizmin sosyalizm adına savunulmasıydı. Pratik anlamı TC'nin Avrupa "demokratik kamuoyu" adı verilen Avrupalı emperyalist devletler nezdinde teşhirinden başka bir şey değildi.

Biz 17 yıl önce tam da bu ortamda tavır takındık. Tavrımızın merkezinde pasifizmin sosyalizm adına savunulmasına karşı çıkmak duruyordu. Ve durum bu olduğu için de idam cezası bağlamında belirli ilkelerin öne çıkarılarak savunulması, bizim genelde idam cezasına karşı olmadığımız, olamayacağımız düşüncesi merkeze konuyor, sosyalist bir iktidar şartlarında idamın nasıl kullanılacağının anlatımı o günkü tavrımızda belirleyici bir yer tutuyordu. Yürüyen kampanya bağlamında onu reddeden, yerine "devrimcilerin idamına karşı" olan bir kampanya öneren, pratik eylem açısından bir yararı olmasından çok, bir propaganda kampanyası olarak yürüyecek bir tavır öneriliyordu. Bu öncelikle devrimci saflarda gelişen reformizm ve pasifizme karşı bir direniş tavrıydı. O günkü şartlarda anlaşılır bir "solculuk" içeriyordu.

Bugün yürüyen kampanya, önce sosyalizm adına değil, "insan hakları" adına, yurtdışında değil, öncelikle Türkiye'de yürüyen bir kampanya. Pasifist içerik, bu kampanyanın başını çekenler açısından sosyalizm adına savunulmuyor. Ve bugün biz, oportünistlerle ayrım çizgilerini kesin hatlarıyla çizmiş, siyasi çehremizi yaratmış, oturtmuş ve yurtdışı örgütü konumundan çoktan çıkmış, kitleleri devrime yaklaştırmak için taktik adımlar atma konusunda alanımız düne göre genişlemiş bir örgütüz. Bugün böyle bir kampanyanın "idama hayır" sloganının geniş kitleleri kapsaması ve idam cezasının kaldırılmasının da pratik bir eylem talebi haline gelmesi mümkün. Böyle bir kampanyaya, onun pasifist içeriğinden kendini ayırarak katılmak doğrudur. Sonuçta Türkiye'de idam cezasının kaldırılması, esasta devrimcilere karşı kullanılan bir silahın kullanılamaz hale gelmesi anlamına gelir.

31 Ekim 1999 ▲

İşletme-sendikal faaliyette bazı önemli noktalar

İşyeri mücadelesinde başarıya ulaşabilmemiz için, Losowsky'nın "Muharebe Olarak Grev"de değerlendirdiği görüşlerden faydalanmak gerekir; mucadeleye önderlik eden, işletme çalışmasının içinde bulunan yoldaşların bu görüşleri iyi özumsemesi gerekir.

Bunun dışında önderlik eden sorumlu yoldaşların ve işletme içinde çalışan yoldaşların somut durum ve gelişmeye göre mumkun olduğunca bütun muhtemel onlemleri-taktikleri duşunmesi, bunları işletme çalışmasında pratiğe nasıl geçirilebileceğinin hesaplanması gerekir. Taktik olarak üstünlük sağlanmazsa, siyasi-ideolojik olarak savunulan görüşlerimizin pratiğe geçirilmesi ve başarı olasılığı zayıf olacaktır.

İşçi sınıfı içinde, işletme temelinde örgutlenmeler içinde çalışmayı esas aldığımız dikkate alındığında, bu alandaki çalışmada herkesten daha ustun duruma gelmemiz gerekir. Aksi halde önemli başarılar kazanmak, yürutülen mucadeleyi ilerletmek çok daha zor olacaktır.

Siyasi-ideolojik sağlamlık ve taktik üstünlük! İşçi sınıfına yonelik çalışmada bu ikisini ustaca birleştirmeliyiz. İşçi sınıfının somut herhangi bir hareketine önderliğine ve mudahaleye soyunmadan önce, mumkun olduğunca geniş bir birikim edinmemiz gerekir. Pratik çalışmada kullanılabilecek her turlu bilgi ve deneyimin elde edilmesi, bunların gerektiğinde bir bir pratiğe uyarlanması, kör-topal bir işletme ve sendikal çalışmaya tercih edilmek zorundadır. Edinilecek her turlü gerekli bilgi sadece anda neler yapılabileceğine ilişkin sorunlara gerekli olduğu için değil, aynı zamanda, yakın bir gelecekte, yarın-ertesi gün muhtemel gelişmeler karşısında nasıl hareket etmek gerektiği bakımından da onemlidir. Hangi durumların, gelişmelerin olabileceğini ongormek, onları hesaba katmak önemlidir. Olası surprizlere fazla imkân vermememiz gerekir. Devlet, patron ve sendika işyerindeki gelişmeler karşısında hangi yeni muhtemel yöntemlere başvurabilir, bunlara karşı başarı elde edebilmek için ne yapılması gerekir? Butun bu sorulara kendimizi hazırlamamız ve cevap vermemiz gerekir.

Bizzat işyerindeki işçiler hangi sallantılar geçirebilir, bunların sebepleri ve bizim onlemlerimiz neler?.. Bu sorulara da kafa yormamız gerekir ki, gerekli onlemleri alıp ona gore taktik geliştirebilelim.

Ne zaman erken hareket ederiz, ne zaman geç kalırız ve ne zaman zamanında hareket etmiş oluruzu kestirebilecek kapasiteye ulaşmamız gerekir.

İşyeri mucadelesinde başarılı bir çalışma yürutmek ve buralarda kalıcı kökler sağlamak için çok yetenekli olmamız gerekir. Bu yetenekleri edinebilmek için, somut olarak işın içinde olmak işın sadece bir yonudur. İşin ikinci yonu, somut işin içinde başarılı bir çalışma yurutmek için de, bizzat işyerinde edinilemeyen ve dışarıdan edinilmesi gereken kişisel bilgi zenginliğidir.

Bir işçi sınıfı hareketinin oncu adayı ve oncüsu olarak bizlerin, belirli somut bir işçi hareketi içindeki çalışma somutumuzdan hareketle, bu harekete oncu luk etmeye ve içinde aktif çalışmaya yonelirken –oncelikle sendikalaşma mucadelesinde– dikkate alacağımız bazı noktaları şoyle sıralayabiliriz:

1. Sendikalı olmak aslında yasal bir haktır fakat bunu çiğnemek ve sendikalaşmayı engellemek patronlar açısından kural halıne gelmiştir. Yasal yollarla hak aramak ise "çıkmaz ayın son çarşambasına kalmak" gibidir.

Bu nedenle sendikalaşma faaliyeti başından itibaren gizli yurutulmek zorundadır. Patronlar, işyerindeki sendikal orgutlenmeyi engellemek için tehdit, işçileri bolme ve satın alma, 'elebaşlarını' işten atma gibi her turlu yola başvurmaktadırlar. Sendikalaşmada butun hazırlık aşaması ve orgutlenme patron ve onun adamlarından gizli yurutulmek zorundadır. Orgutlenmenin tamamlandığı, sendikalaşmayı artık resmiyete dokme aşamasında da gizli hareket etmek son derece onemlidir. İmzalanan uyelik başvuruları toplanmalı ve **toplu**ca işletme sokulmalıdır.

Bilindiği uzere ilgili sendika yasasında, sendikaya uyelik muracaatlarının noter onaylı olması ve noterdeki tasdik tarihinden itibaren en geç iki hafta için de patrona bildirilmesi zorunluluğu vardır. Bu noktada noter postasının patronun eline ulaştırmasını geciktirme yollarına başvurulmalıdır: Noter sendikaya uyelik muracaatlarını posta yolu ile patrona gonderdiğinde, noterin sorumluluğu kalkmaktadır, bununla o yasal yukumluluğunu yerine getirmiş demektir. Bu yolla, yani noter postasıyla ulaşan tasdikler uzerinden patron, (eger daha once kestiremediyse) işyerinde altın alta neler donduğunu ogrenmiş olacak. Ne kadar işçinin, hangi işçinin sendikalı olmak istediğini ogrenmiş olacaktır. Bu durumda patron, işçilere imzalarını geri almaları yonunde baskılar uygulama, işçilerden imza toplamaya çalışabilir ya da ileri işçiler başta olmak uzere toplu çıkışları gundeme getirir.

Patronun itiraz suresini geçirtmek için noter aracılığıyla gonderilen postayı geciktirmek bu anlamda elimizde ve mumkundur. Bu sağlandığında, sendikalaşmak isteyen işçiler işyerinde çoğunluğu sağlayarak sendikayı devreye sokabilirler.

Bu yapıldığında, artık işyeri sendikalı demektir. Gerisi, toplu sozleşmeye oturmaktır.

Peki noter postası nasıl engellenebilir? Bu soruya oncelikle işyerine gelen postanın nereye, kime ve nasıl ulaştırıldığını vb. tespit etmek gerekir. Posta kutusunu izlemek ve ona ulaşmak, işyerinde postayı alan kişi ya da kişileri postayı hastralı ederek (sanki henuz boyle bir şey gelmemiş gibi) geciktirmek ve bu konuda patrona gidecek bilgiyi gizlemek gerekir. Ya da, tanıdık bir demokrat-devrimci noter ayarlayarak, uyeliğin tasdik edildiği tarihin hemen ertesinde değil de, bir hafta veya biraz daha geç postalanmasını sağlamak başvurulabilecek başka bir yoldur.

Sendikal faaliyetin oncusu olan bir

yoldaşımızın bu durumu dikkate almadan atacağı adımlar, acemice atılmış adımlar olacaktır. Bunun beraberinde getireceği sıkıntı büyük olabilir.

2. Sendikalaşma faaliyetinin yürütüldüğü bir işyeri başta olmak üzere, işyerinde atılmış ileri adımların geriye gitmemesi, tek tek veya toplu işten atmalar karşısında alınacak tedbirlere, işçilerin buna hazırlanmasına, işten atılma durumu çıktığında da, nasıl bir direniş veya başka bir eylem örgütleneceğine kafa yorulması gerekir. Patron bir defa gedik bulup saldırdığında ve başarı elde ettiğini gördüğünde, sonrasında atacağı atımlar için de test yapmış olacaktır. İşçilerde de hayal kırıklığı olacak ve dökülmelere yol açacaktır. O halde, muhtemel işten atmalara karşı en iyi yol, derhal harekete geçmenin nasıl örgütleneceğini planlamaktır.

Bunun dışında diğer il, sendika, işkolu vb. yerlerde işten atılan işçilerin hangi yöntemlere başvurularak atıldıkları, buna karşı nasıl mücadele ettikleri, yenilgilerin ve başarıların nerelerde yattığı izlenmek zorundadır. Bunları burjuva basın üzerinden (oportunist basın üzerinden de) edinmek çok zordur. Bu bilgileri, mümkünse bizzat mücadele içindeki işçilerden edinmek, sendikalardan toplamak vb. yollarına gidilmeli ve öğrenilecek şeyler bulunup çıkarılmalıdır. Uluslararası işçi hareketinin deneyimleri, ülkede gelişen işçi hareketlerinin deneyimleri ve ne gibi değişikliklere uğradığı, hangi koşullarda hangi mücadele araçlarına başvurulduğu bilgimizi zenginleştirecektir. Bu bilgi bize, hatalardan ders çıkarmamızı, aynı hatalara düşmememizi ve örnek alınacak deneyimleri kendi pratiğimizde kullanmamızı sağlayacaktır. Bu anlamda, edinilen her bilgi gerekli olacaktır.

3. İşçi sınıfı içinde çalışan her yoldaşımız, özellikle de önderlik eden yoldaşlar/kadrolar, iş ve sendikalarla ilgili yasaları bilmek ve iyi kavramak zorundadır. Bu, hem kendi açımızdan, hem işçileri aydınlatmak ve yasaları teşhir etmek açısından ve hem de sendika ağaları ve patronların işçileri oyalama durumlarında bunları teşhir etmek açısından gereklidir. Ayrıca, yasaları bilmek demek aynı zamanda yasal boşlukları bilmek ve onları kullanmak, başvurulabilecek hilelerin neler olduğunu da kavramak açısından gereklidir.

4. Bir işyerinde olup bitenlere, işyerindeki haksızlıklara ve işten atmalara karşı geliştirilecek direnişlerde en geniş dayanışmanın sağlanması için şimdiden kafa yorulmak zorundadır. Sendika, dernek, oda, parti ve işçi ailelerinin dayanışma için seferber edilmesi gerekir. Bunun dışında sorumlu parti kademeleri en kısa sürede bilgilendirilerek, parti çevresinin dayanışmasının harekete geçirilmesi sağlanabilir.

Yaşanan direnişlerin başarısında, dayanışmanın önemli bir rol oynadığı kanıtlanmıştır.

5. Bu noktada özelde işçi ailelerini başından itibaren direniş ve grev mücadelesine katmak, onların tam desteğini almak mücadelenin başarısı açısından oldukça önemlidir. İşçi eşleri ve işçi ailelerini gelişmeler hakkında bilgilendirmek ve onları örgütlenmeye dahil etmek bir grev ya da direnişin daha hazırlık aşamasında ele alınmak zorundadır. Aynı şekilde işçilerin çevrelerinin de dayanışmasını sağlamak ve onları da seferber etmek görevdir.

6. Direniş ve grevleri hazırlamak, düşmana karşı verilen bir mücadele, bir savaş gibi algılanmak zorundadır. Her savaşta olduğu gibi, direniş ve grev savaşımında da, savaş taktiklerinden iyi anlayan öncü kurmaya ihtiyaç var. Düşmanın atacağı adımların inceden inceye hesaplanması, açığının bulunup yakalanması, en zayıf anında en ağır darbenin vurulması, gizlilik içinde hareket edilmesi, işçilerin moralinin yüksek tutulması, düşmanın muhtemel saldırılarının hesaba katılması ve düşmanın saldırdığı dönemde de nasıl püskürtülebileceğinin hesaba katılarak hazırlıklı olunması vs. gerekir. İşyerinde faal olan yoldaşımızın/yoldaşlarımızın ve örgütlü bulunduğu/bulundukları kademenin, böyle bir yol izlemeden önderlik etmesi ve başarılı olması çok zordur. El yordamıyla, acemiliklerle dolu bir çalışma yerine uzmanlık gerektiren çalışma hedeflenmelidir.

7. Savunduğumuz grev ve mücadele komitesi anlayışının hayata geçirilmesi, grev ve direniş anında en uygun ortamı oluşturur. Özellikle bizim içinde aktif olarak yeraldığımız bir işyeri grev ve direnişinde, anlayışımız temelinde bir grev ve mücadele komitesinin kurulması çok daha olanaklıdır. Fakat daha direniş veya grev başlamadan, bizzat işyerinde çalışan yoldaşın/yoldaşların ve örgütlü olunan partı organının, böyle bir kurumun uygulanabilir bir şekilde oluşması için, işyeri somutunu iyi bilmesi ve iyi tahlil etmesi, işyerine ilişkin (kısım, bölüm, vardiya, işçi sayısı gibi...) somut bilgileri edinmesi çok önemlidir.

Bu edinilen sağlam bilgiler temelinde, işyerinde grev ve mücadele komitesinin seçilmesi; bunun için geçirilecek aşamalar, komiteye seçilecek insan sayısı ve bunların işyerine göre dağılımı, komitenin kendi içinde işbölümü, komite arasında koordinasyonun kimler tarafından sağlanacağı, komitenin hangi talepleri somutlaştıracağı vb. vb., bunların hepsi, bizim yoldaş(lar)ımız tarafından bir plan çerçevesinde ve daha grev veya direniş başlamadan edinmesi gereken kaba projelerdir. Bunlar yapılmadan, grev veya direniş anı ortaya çıktığında, bir dizi sorun içinde olunduğu anda, bir de grev ve mücadele planının kurulması ve hayata geçirilmesinde oldukça geç kalınmış olacaktır. Önceden üzerinde düşünülmeyen ve yapılmayan bir planlama yüzünden, kendi kendimizi de zor duruma sokarız. Zamanın ve bir dizi yeni gelişmenin baskısı altında kalırız.

8. İşyerindeki mücadelede işçileri birleştirirken, dikkat edilmesi gereken bir nokta aşırı "sol, komünist, devrimci" söylemler kullanarak işçilerin bize karşı kışkırtılmasına, işçilerin bölünmesine fırsat vermemektir. İşçilerin somut talepleri temelinde, bütün eğilimlerden, mezhepten, ulustan ve cinsiyetten işçileri sınıf çıkarları temelinde birleştirmek gerekir. Taleplerin devrime tabi kılınması, uygun bir dille yapılmak zorundadır. Ekonomik talepler, bütün işçilerin etrafında birleşebileceği taleplerdir, olmalıdır. Siyasi talepler; hükümetin ve yasaların yaptırımına karşı savunulacak taleplerdir. Yani işçilerin talepleri arasında –belki ön sırada olmayabilir ama– yer alır. Siyasi talepler eşittir devrimci siyasi talep olmayabilir. Yani, devrim ile gerçekleşecek talepler var ("herkese iş" gibi) ve devrim olmadan da gerçekleşen talepler var ("hükümet istifa" gibi). Devrimle/sosyalizmle gerçekleşecek talepler "devrimle gerçekleşir" demeden de ifade edilebilir.

Bu maddelere daha bir çok madde eklenebilir.

Sonuç olarak:

Geniş ufuklu olmak gerekir, dar deneyci olmamak gerekir.

Sadece bugünü değil, yarını da hesaplayarak siyasi-taktik öngörüye sahip olmak gerekir.

Neyi, neden, nasıl savunduğumuzu çok iyi öğrenmemiz, kendimizi geliştirmemiz gerekir.

Somut sorunlara, somut cevapları ustalıkla bulabilecek beceriyi yakalamamız gerekir.

Özellikle sınıfın hareketini ilgilendiren her alanda, konunun uzmanı olmamız gerekir.

14.10.1999 ▲

"Kadın Barış Hareketi" nereye

Bilindiği gibi, PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın Ağustos'ta yaptığı çağrı ardından PKK 1 Eylül 1999'dan itibaren savaşın durdurulması ve PKK'nın silahlı güçlerinin TC sınırları dışına çıkarılması kararını aldı. Böylece TC'nın elinde tutsak bulunan Abdullah Öcalan'ın "barış süreci" diye adlandırdığı süreç başladı. PKK'nın silahlı mücadeleyi bırakma siyasetinde samimi olduğunu göstermek amacıyla da şimdiye kadar iki grup gönüllü olarak TC devletine teslim oldu. Onları başkalarının izleyeceği, bunun için devletin de bazı jestlerde bulunması gerektiği savunulmaktadır.

PKK'nın bu siyasetine bağlı olarak Kurt kadın hareketinin de gündemine "barış hareketi" dayatılmış durumdadır.

PKK başkanı Abdullah Öcalan'ın Ağustos ayındaki çağrısının hemen ardından Barış Anaları İnisyatifi oluştu. "Barış konuşsun! Kan sussun!" şiarıyla kamuoyuna seslenen Barış Anaları şimdi özellikle Avrupa'da barış talepleri ve Abdullah Öcalan'ın idamını engellemek için kamuoyu yaratma faaliyeti yürütmekte ve liberal partilerin ve kuruluşların kapılarını dolaşmaktadırlar.

Fakat "kadın barış hareketi" salt Barış Anaları İnisyatifiyle sınırlı değildir. PKK bütün kadın gücünü ve kitlesini barış hareketi için seferber etme çabası içindedir.

Abdullah Öcalan'ın TC devleti tarafından tutsak alınmasının ardından, Mart 1999'da Kürdistan Özgür Kadınlar Birliği'nin (YAJK) partileşerek PJKK'yi (Kürt Kadın İşçi Partisi) kurduğu ilan edildi. PJKK ilk çıkışı itibariyle silahlı mucadeleyi sürdürme ve hatta Önderlik'in kurtarılması için bu mücadeleyi şiddetlendirme eğilimine sahipti. Ancak, Abdullah Öcalan'ın 1 Eylül öncesindeki açıklamasının ardından PJKK'de açık bir çark etme sözkonusu oldu. "Önderliğe bağlılık" noktasında "tavizsiz" görünen PJKK şimdi, Öcalan'ın "barış militanlığı" dediği role burunme aşamasındadır

Son olarak, 25 Ekim 1999'da Özgur Politika'da Abdullah Öcalan'ın kadınlara yönelik çağrısı yayınlanmıştır. Bu çağrıda da açık direktif vardır: Kürt kadın hareketinin önune bır tek alternatif konmaktadır: "Barış" için seferber olma!

Abdullah Öcalan bunu kadınlar "barış militanlığı yapmalı" şeklinde ifade ediyor ve şoyle devam ediyor: *"Kadının barış hareketine militan duzeyde katılması onemlidir. Barış ve demokrası hareketlerine ilgi gosterilmelidır" (agy)*

Gelişme kısaca böyle...

Bu gelişmenin bir diğer yönü, Kürt kadın hareketinin "barış hareketi"ne Türk kadın hareketini de katma, kendilerinin deyimiyle "Türk kadınıyla buluşma" çabasıdır. Bu çabanın ilk urunu 1 Eylul Dunya Barış Gunu vesilesiyle çeşitli kadın grupları, kadın dergileri ve partilerin kadın komisyonlarının hazırladığı ortak basın açıklaması olmuştur. Barış Anaları İnisiyatifi, Dicle Kadın Kültür Merkezi, Feminist Kadın Çevresi, Jiyan Kadın Kültur ve Sanat Evi, Roza Dergisi, Yaşamda Özgür Kadın Dergisi, KESK'li kadınlar, İHD'li kadınlar, MKM (Mezopotamya Kültür Merkezi) Aile Birliği, MKM'li Kadın Sanatçılar,

DBP İstanbul Kadın Komisyonu, ÖDP İstanbul Kadın Koordinasyonu, HADEP İstanbul Kadın Komisyonu'nun imzaladığı bu basın açıklaması "Kadın Barış Hareketi" platformu yaratma yönünde bir ilk adımdır.

İlgili basın açıklamasının temel talebi şu satırlarda dile gelmektedir:

"Böyle bir dönemde PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın yaptığı barış ve diyalog çağrısı yanıtsız kalmamalıdır. 1 Eylül Dünya Barış Günü'nde bu barış çağrısının dikkate alınmasını ve barıştan yana adımlar atılmasını istiyoruz. Biz kadınlar tecavüz, bedenimize yönelik her türlü şiddet, yoksulluk, göç, işsizlik ve en önemlisi ölüm demek olan savaşı istemiyoruz. Bir an önce ve hemen şimdi barış." (Pazartesi dergisi, Ekim 99)

Bu yazımızda, Komünist Kadın Hareketi olarak, Kürt ulusalcı kadın hareketinin öncülüğünü çektiği ve (Türk ve Kürt) feminist kadın hareketinin katılma eğilimi gösterdiği "kadın barış hareketi" hakkında ne düşünüyoruz, tavrımız nedir sorularına cevap aramaya çalışacağız.

Kürt kadın hareketinin "barış siyaseti" hangi anlama geliyor?

PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın çizdiği doğrultuda bugün Kürt kadın hareketinin en canalıcı sorunu "barış" olarak belirlenmektedir.

Sözkonusu "barış sureci"ni gerekçelendirirken her ne kadar bol bol özgürlük, eşitlik ve demokrasinin sözü edilse de bunlar laf olmaktan öte bir anlam taşımamaktadırlar. "Barış süreci" denilen süreç bugünkü faşist Türk devletinin çatısı altında ve onun dayattığı şartlarda "yaşamaya" evet demektir, teslim olmaktır. Abdullah Öcalan "bu teslimiyet değildir!" diyor. Ancak gerçekler su gibi açıktadır. Faşist Türk devleti dimdik ayaktadır ve saldırılarına devam etmektedir. Teslimiyet ve pişmanlık talep etmektedir. Onun kabul edeceği bir "barış" bu çerçevede bir "barış" olacaktır. Bu, Türk hakim sınıflarını son derece zevklendiren "dikensiz gül bahçesi" rüyasıdır.

Faşist Türk devletinin bu dayatmasına karşı mücadele gereklidir. Faşist Türk devleti tek taraflı haksız bir savaş yürütmekte, ırkçı-şoven saldırılarını, PKK'nin bütün barış çağrı ve çabalarına rağmen azgınca sürdürmektedir. Kürt ulusuna karşı yürütülen bu haksız savaşın durdurulması, faşist TC'nin tek taraflı saldırısının durdurulması anlamında bir barış elbette bugunkü durumdan iyidir. Ancak —TC devleti açısından şu anda ancak PKK'nin tam teslimiyeti şartlarında kabul edilir görünen— böyle bir "barış" ezilen kadınların ulusal, cinsel ve sınıfsal kurtuluş mücadelesi açısından ne gerçek, ne de kalıcı barış anlamına gelmektedir. Gerçek ve kalıcı barış için, Türk devletiyle bütünleşmeyi içeren ve ulusal hak ve özgürlükler için mücadeleyi giderek mümkün olan en alt seviyeye çeken reformist siyasetten kopuş ve devrimci dönüşüm gereklidir.

Faşist Türk devleti ayakta durduğu sürece, Kürt ulusunun ulusal boyunduruktan kurtulması, Kürt kadınların ulusal, cinsel ve sınıfsal özgürlüğe kavuşması hayaldir. Bu devlet varolduğu sürece işsizlik ve yoksulluk en çok kadınları vuracak, işkence, taciz ve tecavüz gündemde kalacaktır. Bu nedenle Kürt, Türk, Laz, Arap, Çerkez, Ermeni... bütün milliyetlerden işçi ve emekçi kadınların değişmeyen gündemi ulusal-cinsel-sınıfsal baskılara karşı mücadele, faşist Türk devletine karşı mücadeledir. Özgürlük ve demokrasi mücadelesi bunu içerir. Gerçek ve kalıcı barış devrimle gelecektir!

Reformist "barış siyaseti" her düzeyde uzlaşmacılık talep ediyor!

Yukarıda Kurt kadın hareketinin barış siyasetinin temelde yanlış, reformist olduğunu ortaya koyduk. 'Ne olursa olsun –barış' ve 'hangi şart altında olursa olsun –barış!' şeklinde de özetleyebileceğimiz bu siyaset bütün alanlarda yansımasını bulmaktadır. Bu uzlaşmacı siyasetin ibretlik bir örneğine Barış Anaları İnisiyatifi çerçevesinde tanık oluyoruz.

Abdullah Öcalan'ın İmralı'da tutsak edinmesinden sonra daha da azgınlaşan faşist devlet terörü gözaltında kayıplara karşı direnişin simgesi haline gelen "Cumartesi Anneleri"nin eylemlerine son verdirdi. Daha sonraki dönemde PKK "Cumartesi Anneleri"nin yerine "Barış Anaları"nın geçirilmesi yönünde adımlar attı. "Cumartesi Anneleri"nin içinde yeralan bir bölüm kadın şimdi "Barış Anaları" olarak faaliyet sürdürüyor.

Bu bağlamda biz, "Cumartesi Anneleri" ile "Barış Anaları" oluşumları arasında önemli bir fark tespit etmekteyiz. Devrimci değil, ama haklı-demokratik bir talep için bir oluşum olarak değerlendirmiş olduğumuz Cumartesi Anneleri, gözaltında kayıpların hesabını sorma olarak özetleyebileceğimiz eylemleriyle doğrudan devletin gözaltında kaybetme siyasetini teşhir etme durumundaydılar. Onlar bu konumlarıyla, bu noktada devletle karşı karşıyaydılar. Onlar, polisin utanmazca eylem yerine bir "kayıpları arama otobüsü" getirip ve sonra da "Analar, sizin kayıplarınız bizim da kayıplarımız, gelin birlikte arayalım" anonsu yapmasına onlar sırtlarını dönüp oturarak yanıt veriyorlardı. Cumartesi Anneleri, devlete karşı tavırları nedeniyle her cumartesi, İstanbul'da, Galatasaray'da sivil ve resmi güvenlik güçleri tarafından coplanarak dağıtıldılar, saçlarından sürüklenerek polis otobüslerine doldurulduldular, gözaltında işkenceye maruz kaldılar. Sonunda eylemlerini yapamaz oldular.

İşte, Cumartesi Anneleri çıkış noktaları itibariyle TC'nin kayıp politikasını teşhir amaçlıyken, "Barış Anaları İnisiyatifi" TC devleti ile "barışma", devletle bütünleşme siyaseti uzerinde yükselmektedir. Bu nedenle biz bugünkü oluşum biçimiyle Barış Anaları İnisiyatifi'ni desteklemeyi doğru görmüyoruz. (Cumartesi Anneleri'ne devrimci ve komünist propagandaya engel koydukları noktada eleştirilerimizle birlikte sınırlı bir desteğimiz sözkonusuydu)

Barış Anaları İnisiyatifi'nin çıkış noktasında devletle bütünleşmenin durduğu, bu anlamda TC'nin faşist yüzünün teşhirinin gündem dışı kaldığı gayet açıktır. Barış Anaları İnisiyatifi "Türk kadınıyla birleşme"nin de iyi bir fırsatı olarak vurgulamıyor. Kiminle ve hangi temelde birleşme? Bu sorular bilinçli bir şekilde hep geri plana itiliyor! Bakın PJKK Merkez Komitesi üyesi Jiyan Deniz ne savunuyor:

"Kadın cephesine ise daha çok rol düşüyor. Biraraya gelebilirler. Cuma Anneleri-Cumartesi Anneleri, sonuç olarak anne! Ana yüreği, kadın yüreği öyle geleneksel bir yaygınlaşma olarak söylenen 'yufka yürek' falan değildir. Tam tersine insan yüreğidir. Bu yüreğin dinlenmesine ihtiyaç var. Özellikle Türk kadınları açısından. Türk kadınının barış talebini dışa vurması gerekir. Biraraya gelinmesi gerekir. Bu barışçıl kurum-kuruluşlarda birleşerek olabilir, bütün yeteneklerin harekete geçirilmesiyle olabilir. Barış için bir söz, barış için bir eylem, savaş karşıtı tepki, kadından gelirse daha büyük anlam taşır." (Özgür Politika, 16 Eylül)

Burada Cumartesi Anneleri ile devletin en ırkçı-faşist, şoven kışkırtma emelleri için örgütlenen ve öne sürülen "Cuma Annneleri"nin 'her ikisi de anadır' diyerek aynı kefeye konması sözkonusudur. Pes doğrusu! Haklı ile haksız, egemen ile ezilen, faşist ile demokrat taraflar arasındaki fark/sınır böyle siliniyor işte... Her iki tarafta da sızlayan bir "ana yüreği" olduğu bir bağlamda doğru tabii ki! Fakat bu, kimin ne için meydana çıktığı, ne savunduğu ve kime hizmet ettiği sorularından bağımsız bir yaklaşıma izin verebilir mi? Hayır! Aksi takdirde haklı ve haksız taraf, savaş ve mücadelelerden sözetmemiz bütünüyle anlaşılmaz olur. Bu, sözümona Türk kadınlarını barış hareketine kazanmak uğruna yapılmaktadır. Ne için yapılırsa yapılsın yanlıştır.

Barış Anaları İnisiyatifi yaklaşım olarak Cuma Anneleri ya da "Şehit Anneleri" diye anılan kesimle "barış" istemiyle yanyana gelmeye hazırdır. Bu henüz gerçekleşmiyorsa, bunun nedeni esasen devletin ve onun güdümündeki "şehit anneleri"nin buna hazır olmamasında yatmaktadır

Yanlış barış siyasetine yanlış gerekçeler!

Barış süreci"ne örgütlü kadın gücü (PJKK'yi) ve Türk, Kürt ... geniş kadın kitlelerini kazanmak ve onları bu yolda seferber etmek için bol bol kadın ve anneliğin *barışçıllığı* edebiyatı yapılmaktadır.

İşte bunlara bazı örnekler:

"Analar ve kadınlar daha çok barış insanıdır. Zaten savaş önce kadına karşı geliştirilmiştir ve erkek işidir. Kadınlar barış insanıdır ve sosyal insandır. Kadının doğası; savaşı ve sınıflaşmayı kabul etmez. Doğallığı gereği sosyalist bir kişiliği vardır. Sosyalist yaşama yatkınlığı vardır. Erkeğin yaşam ilişkisi ise zorbalıktır. Erkeğin egemen kimliği ile ilgili var. Barış, kadının en çok serpileceği bir dönemdir, savaş da "erkek" geliştirir." (Abdullah Öcalan'ın mektubu, 26.10.99, Özgür Politika)

"Kadınlar iyi insanlardır." (aynı yer)

"Kadın tarihsel ve toplumsal olarak ezilmişliği nedeniyle savaşın bir savunucusu olamaz." (Özgür Politika)

"Barışın dili ve demokrasinin gelişimi için bizlere biçilen misyonun ağırlığının farkındayız. Bu tarihi sorumluluğu en fazla da kadının özündeki o güzel ve kutsal değerlere güvenerek gerçekleştireceğimize inanıyoruz." (Barış Grubundan kadın tutuklulara mektup, 22.10.99, Özgür Politika)

Bir kere daha yanlış bir "barış siyaseti" gerekçelendirilirken kadınların 'doğası itibariyle barışçıl' oldukları masalları anlatılıyor. Kadının 'barışçı', erkeğin 'savaşçı' olması *'doğal', 'doğuştan gelen'* bir özellik değildir. Barışçı ya da savaşçı olma niteliği kadın ve erkek tarafından öğrenilmiş, egemenlik ilişkisi ve toplumsal konumlarıyla ilişkili niteliklerdir. Kadının tarihsel ve toplumsal olarak erkeğe göre "daha barışçı" olması, hiç de genel olarak olumlu bir nitelik olarak gösterilemez. Çünkü bu bir yanıyla zorla kazandırılan "nitelik", yeri geldiğinde kadınları hakları ve özgürlükleri için mücadeleden alıkoyabilmektedir. Ayrıca, tarih boyunca hem ezilenlerin hem de ezenlerin saflarında kadınlar silah elde savaşmışlardır. Bugün de faşist TC devletinin özel timi, ordusu, koruculari vb. içinde kadınlar yeralmaktadır. Öbür tarafta bizzat PKK'nin önderliğindeki kadın ordusu/gerillalar kadınların savaşçı olabileceklerini göstermişlerdir. Demek ki, sorunu bu şekilde koymak yanlıştır. Ne kadın bütünüyle barışçıdır, ne de iyi insandır. Doğallığı gereği sosyalist bir kişiliği olduğu ise düpedüz uydurmadır.

Bu yaklaşımlarda sözkonusu olan duygu sömürüsü ve yağcılıktır. Ezilen kadınlar savaşçı mı barışçı mı olacaklarını, "Ne için?" ve "Kimin çıkarları için?" sorularına verdikleri cevaplarla belirlemek zorundadırlar. Onlar özgürlük ve sosyalizm için mücadele edecek ve bunlar için sonuna dek savaşacaklardır. Sahte barışların ezilen kadınların çıkarına aykırı olduğunu "kutsal" sözler de karartamayacaktır!

Feminist kadın hareketi ve barış siyaseti

Baş tarafta ortaya koyduğumuz gibi feminist kadın hareketi de bu geniş yelpazeli "Kadın Barış Hareketi" içinde yeralma eğilimi göstermektedir.

Biri ulusalcı, diğer feminist bu iki ayrı kadın hareketini birleştiren/buluşturan bir zemin bulunduğunu tespit ediyoruz. Bu zemin *reformizmdir.*

Kadın Barış Hareketi bağlamında feministlerin tavrının ne olması gerektiği Pazartesi dergisi sayfalarında tartışılıyor ve Ayşe Düzkan bu konuda şu tavrı takınıyor:

"Bugün herkesin talebi haline gelen barışa kadınların her zamankinden daha fazla ihtiyacı var. Biz feministlerin bağımsız barış çağrımızı yapmamız ise, diğer kadın barış güçleriyle yan yana gelebilmemiz için birçok fırsat yaratacak. O yüzden bulunduğumuz bütün platformlarda kadınların barış ihtiyacını feminist bakış açısıyla tekrar tekrar gerekçelendirmemiz, her şart altında kendi bağımsız sözümüzü ve eylemimizi örgütlememiz gerekiyor. Bundan başkalarıyla söz ve eylem birliği yapmamayı kastetmiyorum tabii ki. Ancak feministlerin kendi sözlerini vurgulamaya ihtiyaçları büyük. Başka güçlerle yanyana gelmenin yanında gücü ne olursa olsun kendi çağrılarımızı ve kendi eylemlerimizi örgütleyebiliriz." (Barış Hareketi Üzerine Notlar, Pazartesi dergisi, Eylül 99)

Feministlerin barış platformlarında kendi bağımsız pozisyonlarıyla yer almaları gerektiğini savunan Ayşe Düzkan her ihtimalde PKK'nın yaptığı "barış çağrısı"na olumlu yanıt verilmesi görüşündedir ve "barış ve demokrasi süreci" siyasetinin özüne ilişkin herhangi bir eleştirisi yoktur. (Aynı şekilde "barış ve demokrasi süreci" siyasetinin özüne ilişkin Pazartesi dergisinin diğer

sayfalarında da herhangi bir eleştiri yoktur!) Ayşe Düzkan'ın, bu siyasetin kadınları ulusal, cinsel ve sınıfsal olarak kurtuluşu bağlamında ne anlama geldiği, onları gerçek kurtuluşa götürme özelliğine sahip olup olmadığı konusunda kendini ayıran bir pozisyonu yoktur. Düzkan ve onun gibi düşünenler PKK ve onun yörüngesindeki Kürt kadın hareketiyle aynı noktada birleşmekte ve bugün TC devletinin izin verdiği sınırlar içerisinde ve onları biraz olsun zorlayarak en alt seviyede bir "demokratik mücadele" yürütülmesi gerektiğini savunmaktadır. Reformist siyaset bağlamında arada fark yoktur!

O halde fark nedir? "Bağımsız kadın barış politikası" pozisyonu üzerinde diretilmesinin anlamı nedir? Bunu Ayşe Düzkan yazısının bir başka yerinde şöyle açıklıyor.

"Bizler, örgütlenmiş bütün kadınları dikkatle takip etmekle beraber kendi bağımsız kadın barış politikamızı ortaya koymak ve onun etrafında örgütlenmek zorundayız. Çünkü çeşitli sebeplerle devlet politikalarına teslim olmayan kadınlar, kendilerine verilmiş en kutsal toplumsal görev olan annelik ve onun türevleriyle ilişkilendiriliveriyorlar. Tıpkı çocuklarımızın intikamını almak için Apo'nun başını almaya çağrılmamız gibi, çocuklarımızın kanı akmasın diye de politika yapmamız bekleniyor. Ya da bütün toplumun müşfik anneleri olup savaşın yaralarını sarmamız. Her zaman yaptığımız gibi, kendimizi bir kenara koyarak. Kendi çıkarımız, kendi tarafımız diye bir şeyi tanımayarak. Buna karşı biz feministlerin kadınların tarafını, kadınların çıkarlarını bütün bunların bir bileşkesi olan kadın politikasını kurmamız gerekiyor. Yoksa biz feministlerin çok çeşitli ve farklı kudrette güçlerin politikalarının nesnesi ve parçası olmamız, en azından başka kadınların bu politikaların etki alanına girmelerine göz yummamız kaçınılmaz." (aynı yer)

Görülduğü gibi, Ayşe Düzkan'ı rahatsız eden tek nokta (yukarda bizim de, ama farklı bir yaklaşımla eleştirdiğimiz) "barış hareketi" içinde annelik üzerinden politika yapılmasıdır. Bu feministlerin sınıfsal bakış açısını değil, kadın bakış açısını nerdeyse tek ve her ihtimalde baş ölçüt almalarının sonucudur. Komünist kadınların tavrı bu noktada da farklıdır. Biz annelik üzerinden politika yapılmasına ilkesel ya da bütünüyle karşı değiliz. İşçi sınıfı ve ezilen halkların çıkarına olan bir barış hareketi içinde annelerin rolünü *de* hesaba katarız ve anneleri *de* örgütleriz. Ancak bütünüyle 'kadının doğası' ve 'barış' üzerinde yükselen bir söylemle değil! Bunun yerine, ezilen olarak, emekçi olarak ve anne olarak kadının çıkarının barıştan yana olduğunu, evlatlarının sömürücü sisteminin ayakta durması için haksız savaşlara sürülmesine izin vermemesi gerektiğini vs. vurgularız. Haklı ile haksız, ezen ile ezilen arasındaki sınırın silinmesine izin vermeyiz.

Feministlerin bu bakış açısından yoksun olduğunu şu somut örnek de gösteriyor: Pazartesi Dergisi sayfaları üzerinden geçerken barış anneleri ile asker anneleri arasında köprü oluşturmak kimin görevi türünden bir tartışma yuruyor. Derginin Ağustos sayısında Filiz Karakuş, İnsan Hakları Derneği'nin düzenlediği Kadın Barış Forumu hakkında haber veriyor ve bu haber içinde de "Barış Anneleri" ile "Şehit Anneleri" arasında herhangi bir köprü olmadığını tespit ediyor ve "solcuların" ve feministlerin böyle bir köprüyü oluşturma görevleri yok mu? diye sorarak, aslında bu görevi onlara yüklüyor. Derginin Eylül sayısında buna "O da mı bize kaldı!" başlıklı bir notla cevap veriliyor. Cevap şöyle:

"... Ama benim esas yadırgadığım Filiz'in barış anneleri ve asker anneleri arasında köprü oluşturmak konusunda feministlere yüklediği görev. (...) Türk solcularının da asker ailelerine yönelik bir politikaları olmasının, MHP'nin kendi yanına çektiği bu kesimleri en azından tarafsızlaştırmak açısından önemli olduğu ortada. O yüzden eğer asker ve gerilla ailelerine yonelik bir politika önerilecekse bunun feministlerin değil solcuların vazifesi olması gerekir. Ama feministlerin annelik üzerinden politika yapmalarının doğru olmadığını düşünüyorum." (agy)

Burda "annelik üzerinden politika yapılmamalı" düşüncesinin ilke haline getirildiği çok daha açık. İster gerilla annesi olsun, ister "şehit annesi"; onlar bu noktada fark gözetmiyorlar. Ve dolayısıyla da kadınları anne olma durumu üzerinden örneğin bir kadın barış hareketine kazanmayı kendi görevleri kabul etmiyorlar. Bunun için "o da mı bize kaldı!" diye oflayıp pofluyor ve "solcuların vazifesi" diye işin içinden sıyrılmaya çalışıyorlar. Sınıfsal tavır yine yok tabii ki! Acaba böyle bir köprüyü oluşturmak için çalışmak doğru mu? Neye, kime hizmet eder? Bu tartışılmıyor. Bizim faşistler tarafından yönlendirilen bir kesimle "barış, demokrasi ve özgürlük" adına aynı platformda yeralmamız mümkün değildir, denmiyor!

Sonuç

Kadın Barış Hareketi bağlamında tavır takınmak zorunda hissettiğimiz en önemli noktalar bunlardır. Önümüzdeki gelişmelerin akışına göre "Barış Kadın Hareketi"nin daha da canlandırılması, hatta kimi eylemlerin yapılması mümkün olabilir. Bu süreçte doğacak olan fırsatlardan faydalanmamız ve bu konudaki pozisyonlarımızı somut gelişmelerden verilen örneklerle aktarmamız görevdir. Bütün tartışmalarımız ve tavırlarımız içinde Türk şovenizmine karşı mücadelenin esaslığı dikkate alınmak zorundadır. Bilinmelidir ki, bugün ulusal ya da feminist kadın hareketinin esasta reformizmin etkisi altında olmasının bir nedeni de işçi ve emekçi kadın kitleleri arasında milliyetçiliğin ve şovenizmin güçlülüğü ve komünist kadın hareketinin güçsuzluğüdür.

Bu değişecektir, değişmelidir!

Özgürlük, barış ve demokrasi için devrim gerek!

5 Kasım 1999 ▲

"Proleter dünya devrimini örgütlemek görevdir!"

6. Kongremiz, emperyalizmin barbarlık demek olduğunu, dünyanın emperyalizmin egemenliği altında olduğunu ve emperyalizmin biricik alternatifinin proleter dünya devrimi olduğunu ortaya koydu. Bu bağlamda "Proleter dünya devrimini örgütlemek görevdir!" başlığı altında aldığı kararı devrimci kamuoyuna duyurdu. Yine; "Uluslararası alanda ve Kuzey Kürdistan-Türkiye'de durum ve görevlerimiz konusunda tezler..." bölümünde "Emperyalizmin biricik alternatifi, proleter dünya devrimidir! Ya barbarlık, ya sosyalizm!" altbaşlığı altında 13, 14, 15, 16. tezleri bu soruna ayırdı. Daha önceki sayılarımızda bağıntıları içinde bu tezleri açımladık.

Bu yazımızda "proleter dünya devrimini örgütlemeden ne anlaşılmalıdır? Proleter dünya devrimi mi, ülke devrimi mi?" konularını irdelemek istiyoruz.

Proleter dünya devrimini çıkış noktası alma bağlamda devrimci kamuoyunda önemli ölçüde bir kafa karışıklığı var. Sosyalistlik, komünistlik adına hareket edenler arasında "kendi ülkesinin" sorunlarıyla uğraşmak, "kendi ülkesinin devrimiyle uğraşmak" neredeyse herşeydir. Merkezde duran proleter dünya devrimi değil, "kendi ülkesinin" devrimidir. Soruna proleter dünya devriminin çıkarları açısından yaklaşmak ise bir lüks gibi görülebilmektedir. Böyle olduğu için de dünyadaki gelişmeleri tahlil etmek, onlara tavır takınmak –kendi ülkesindeki gelişmelere eğilmede fırsat bulunabilirse– bir ölçüye kadar olabilmektedir. Özcesi; sanki "kendi ülkesi" dünyanın bir parçası değil de, dünya kendi ülkesinin bir parçasıymış gibi soruna yaklaşılmaktadır.

Örneğin; Filistin üzerine bir seminer verilirken, "Bırakın Filistin'i falan, Kurdistan'ı anlatın!" türünden tavır takınanlara tanık olduk.

Çeşitli yürüyuş, miting, gezi vb. etkinliklerde dünyadaki bir dizi ülkeye yönelik emperyalist saldırganlığa tavır takındığımızda "Biz kendi ülkemizi ne yaptık ki başkasını ne yapalım, kendi sorunlarımızla ilgilenelim..." türünden tavırlara az tanık olmadık.

Ya da, "Günümüzde marksist-leninist kime diyeceğiz? Bugün marksist-leninist olmanın güncel kıstasları nelerdir?" tavrı takınıldığında; öncelikle uluslararası komünist hareketin birliğini sağlamayı çıkış noktası alan, Marksizm-Leninizm'in en temel ilkelerine dayalı bir platformun oluşturulması sorunun merkezi halkasını oluşturmuyor. Burada da merkezde duran siyaset "kendi ülkesinin" devrimine yaklaşımdır.

Bugün varolan sol siyasi yapıları Marksizim-Leninizm terazisinde tartmaya kalktığınızda; bir başka açılımla, onları Marksizm-Leninizmin güncel kıstasları temelinde ele alıp değerlendirdiğimizde "eskimiş şeylerle uğraşmak", "dogmatik olmak" vb. vb suçlamalarla karşı karşıya kalırsınız. Proleter dunya devrimini çıkış noktası alarak sorunları tartışmak, ülke sorunlarına bu pencereden bakmak bir yana atılıyor. Bunun yerine bugün moda olan anlayış; "ülkemizdeki güncel gelişmelerle uğraşmak", geçmişe sünger çekip anlaşmaya bakmaktır. Bunlar devrimcilik, sosyalistlik, komünislik adına yapılabilmektedir. Bu anlayışlarda ortak ölçü dünyaya yalnızca kendi ülkesinin penceresinden bakmak, kendi ülkesini dünyanın merkezine koymaktır. Bir başka ifadeyle, bu anlayışlar parçayı bütüne bağlı olarak ele almak yerine, bütünü parçaya bağlı olarak ele almaktadır ve bu yanlıştır, komünist bir yaklaşım değildir.

Burada çok dikkat edilmesi gereken husus şudur: Proleter dunya devrimini örgütlemeyi esas almak, onu çıkış noktası almak demek, bir komünistin "kendi ülkesinde" devrim mücadelesini geliştirmesinin, öncelikle kendi burjuvazisiyle hesaplaşmasının alternatifi değildir, bu ikisi karşı karşıya durmamaktadır. Birinin esas olması diğeri için mücadelenin yükseltilmesini geri plana itmez. Burada kavranması gereken sorun, bir komünist için yürütülen devrim mücadelesinin proleter dünya devriminin bir parçası ve onu geliştiren bir mücadele olmasıdır. Bir komünist "kendi ülkesi"nde devrim mücadelesini bu bakış açısıyla ele alır.

Bir komünist için sosyalist bir ülkenin olmadığı koşullarda "kendi ülkesi" yoktur. Komünisti komünist yapan onun kökeni, milliyeti vb. değildir. Her komünist; kökeni, milliyeti... ne olursa olsun, proleter dünya devrimi için en fazla katkıyı ve verimi hangi alandaki çalışmaya katılarak verecekse, onun o alanda çalışması en doğru olanıdır. Çünkü bir komünist için çıkış noktası herhangi bir ülkenin devrimi değil, bir bütün olarak proleter dünya devrimidir.

Kuşkusuz; dilini, kültürünü, alışkanlıklarını vb. vb. bilmediğimiz bir toplum yapısını değiştirme, onları devrime kazanma mücadelesinde **"en fazla verim, en fazla katkı"** sağlanamaz. Bir komünist içinde yaşadığı, dilini, kültürünü, özgün sorunlarını en iyi bildiği, parçası olduğu toplumu dönüştürme mücadelesinde daha başarılı olur; en fazla verimi, en fazla katkıyı en iyi bildiği alanda verir. *"Her ülkenin proletaryası muhakkak ki önce kendi burjuvazisiyle hesaplaşmak zorundadır"* diyen ve *"kendi ülkesinde devrimci hareketin ve devrimci savaşının geliştirilmesinde özverili faaliyet"* talep eden komünist bakış açısı yukarıda anlattığımız olgunun bir ürünüdür.

Bizim tartıştığımız yaklaşım yukarıda anlatmaya çalıştığımız olguyu kavramayan, proleter dünya devrimi yerine "kendi ülke" devrimini çıkış noktası alan yaklaşımdır. Bu yaklaşım yeni de değil, kökü geçmişlere dayanmaktadır ve klasiklerimiz bunlara karşı

mücadele yürütmüşler; neyin neye tabi olduğunu ortaya koymuşlardır.

Örneğin Lenin, Komünist Enternasyonal'in İkinci Kongresi için "Ulusal sorun ve sömürgesel soruna ilişkin tezlerin ilk taslağı"nda 10. tezde sorunu şöyle ortaya koymaktadır:

"10 – Enternasyonalizmin sözde kabul edilmesi, gerçekte ise bütün propaganda, ajitasyon ve pratik çalışmada onun yerine küçük-burjuva milliyetçiliği ve pasifizmin geçirilmesi, sadece II. Enternasyonal partileri içinde değil, bu Enternasyonalden ayrılmış, hatta şimdi kendilerine komünist diyen partiler içinde bile gayet olağan bir olgudur. Proletarya diktatörlüğünü (sadece bir tek ülkede var olan ve dünya politikası üzerinde belirleyici bir etki sağlayamayan) ulusal bir diktatörlükten uluslararası bir diktatörlüğe (yani bütün dünya politikası üzerinde tayin edici bir etkide bulunabilecek olan en azından birkaç ileri ülkenin proletarya diktatörlüğüne) dönüştürme görevi güncel hale geldiği ölçüde, kökleri çok derinde bulunan küçük-burjuva, ulusal önyargılara karşı, bu kötülüğe karşı mücadele ön plana çıkmak zorundadır. Küçük-burjuva milliyetçiliği, ulusların hak eşitliğinin salt kabulünü enternasyonalizm olarak ilan eder ve (bunun sadece dil ucuyla kabul etmek olduğunu bir yana bırakırsak) ulusal egoizme hiç değinmez; oysa proleter enternasyonalizmi şunları talep eder: birincisi, bir ülkenin proleter mücadelesinin çıkarları uluslararası proleter mücadelenin çıkarlarına tabi olmalıdır; ikincisi, burjuvazi üzerinde zafer kazanan ulus uluslararası sermayenin yıkılması için en büyük özveride bulunmaya hazır ve yetenekli olmalıdır." (Lenin, Ulusal ve Sömürgesel Ulusal Sorun Üzerine, İnter Yayınları, 1998, s. 579)

"Bir ülkenin proleter mücadelesinin çıkarları uluslararası proleter mücadelenin çıkarlarına tabi olmalıdır." Lenin'in bu tezi çok açık bir biçimde "kendi ülke devrimi" için mücadelenin proleter dünya devriminin çıkarlarına bağlı olarak ele alınması gerektiğini ortaya koymaktadır. Bu gayet anlaşılır birşeydir de... Çünkü dünya, sermayenin egemenliği altındadır. Dünya, emperyalist barbarlık altında çöküşe gitmektedir. Komünizm, dünyayı egemenliği altına alan bu emperyalist barbarlıktan kurtarmayı, tüm insanlık için yaşanılır bir dünya haline getirmeyi hedefler. Bunun için, bütün uluslardan ve ülkelerden işçilerin ve tüm diğer ezilenlerin uluslararası bir güç haline gelen sermayeye ve onun egemenliğine karşı enternasyonal bir orduda birleştirilmesi bir görevdir. *"Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!"* şiarı bu istemin en yalın ifadesi olarak ortaya konmuştur. Bu şiar aynı zamanda emperyalist barbarlığı yeryüzünden silip atmanın yolunu da göstermektedir.

"Proleter dünya devrimini örgütlemek görevdir"den bugün somut olarak neyi anlamak gerekiyor?

Bugun, uluslararası işçi sınıfı hareketini ilerletmek, devrimci bir temelde birleştirmek için herşeyden önce uluslararası komünist hareketin birliğinin sağlanması gerekir. İşçi sınıfının öncüsünün henüz yaratılamadığı, marksist-leninist ilkeler temelinde birliğinin sağlanamadığı koşullarda bu görevin çözümü için mücadele yürütmek öncelikli görevlerden birisidir. Bu bağlamda biz bolşevikler, uluslararası komünist hareketin birliğini sağlamak için bugün, dünya komünist hareketinin platformunun yaratılması çalışmasının kavranacak esas halka olduğunu; gerek uluslararası alanda, gerekse tek tek ülkelerde marksist-leninist hareketin birliğini sağlamanın yönteminin açık ve kamuoyu önünde, ilkelere dayalı ideolojik mücadele olduğunu programatik belgelerimizde ortaya koyduk. Buna uygun olarak kendi açımızdan platformun en temel ilkeleri olabilecekleri de kamuoyuna açıkladık.

Komünist hareketin birliğini sağlamak amacıyla bu en temel ilkeler üzerinde yükselecek bir platformun yaratılması proleter dünya devrimi açısından esas görevdir. Dünya işçilerinin birliğini sağlamanın günümüzdeki en temel ön koşulu sınıfın öncüsünü yaratmak ve onların birliğini sağlamaktır. Proleter dünya devrimi açısından bugünkü süreçte ihtiyaç olan ve yapılması gereken öncelikli görev budur. Bu bağlamda da biz bolşevikler ilkelere bağlı olarak bu görevin çözümü için mücadelemizi yürütüyoruz.

Uluslararası alanda komünist olma iddiasındaki bir çok örgüt güya birlikler oluşturuyorlar. Bunlar açısından birliğin ilkesi, ilkesizliktir. Örneğin; birbirlerini eleştirmemek birliğin ilkelerinden biri olabiliyor. Eleştiri getirenlere yer verilmiyor vs. Kuşkusuz, bunlar gerçekte komünistlerin birliği vb. değil, komünist lafzını kullanan oportünistlerin birliğidir.

Geçerken bir başka sorunu da bilince çıkarmak gerekiyor: "Proleter dünya devrimini örgütlemek temel görevdir" tespitini doğru kavramayan, bunu "tüm dünyada devrimin bir anda olacağı anlamına gelir"miş gibi yorumlayanlar var. Bunlar, bu noktada troçkizmle bolşevizm arasındaki ayrım çizgisini ortadan kaldırıyorlar. Proleter dunya devrimi dendiğinde sözde troçkizme karşıymış pozları takınarak "bu troçkist bir tezdir" söylemleri altında aslında bolşevik bir tavır anlaşılmaz hale getiriliyor.

"Proleter dünya devrimini örgütlemek temel görevdir" tezi troçkist bir tez değildir. Bu bolşevik bir görüştür. Bu tez, çok yanlış bir biçimde Troçki'nin antibolşevik görüşleriyle birbirine karıştırılmaktadır.

Proleter dünya devrimi bolşeviklerin temel şiarıdır. Proleter dünya devrimini troçkistler de laf olarak savunur. Bolşeviklerle troçkistleri bu bağlamda birbirinden ayıran olgu şudur:

Troçkistler proleter dünya devriminden ileri ülkelerin proletaryasının hemen hemen eşzamanlı ayaklanması olarak kavrıyor; geri ülkelerin ulusal kurtuluş hareketlerini proleter dünya devriminin parçaları olarak görmuyor, köylülüğün devrimci potansiyelini küçumsüyorlar.

Leninizm ise proleter dünya devrimine böyle yaklaşmıyor. Leninizm, proleter dünya devrimini bütün ileri ülkelerde proletaryanın hemen hemen eşzamanlı devrimi olarak değil; emperyalist zincirin içinde bulunulan her anda en zayıf halkasından kopması suretiyle tek tek ülkelerde gerçekleşmesiyle oluşan bir süreç olarak görür. Görüldüğü gibi troçkistlerle bolşeviklerin proleter dünya devrimi sürecine yaklaşımları birbirinden temelden farklıdır.

Sonuç olarak; dunyayı emperyalist barbarlıktan kurtarmanın yolu proleter dunya devrimini örgütlemekten geçer. Bir komünist açısından "kendi ülke" devrimi için mücadele, proleter dünya devriminin bir parçası ve onu geliştiren bir mücadele olmak zorundadır.

Kasım 1999 ▲

Eleştiri ve özeleştiri üzerine bir kez daha...

Eleştiri-özeleştiri üzerine son olarak Bolşevik Partizan'ın 113. sayısında yazmıştık. Bolşevik bir partinin eleştiri-özeleştiri silahına sıkı sıkıya sarılması gerektiği tüm yoldaşlarımız tarafından bilinen bir gerçektir. Eleştiri-özeleştiri olmadan partinin ve tek tek yoldaşların hatalarının ortaya çıkarılması ve aşılmasının mümkün olmadığını tüm yoldaşlar kabul etmektedir. Ancak bunun kabul edilmesi ve genelde buna uygun bir pratik izlenmesi bu konuda hiç sorun olmadığı anlamına gelmemektedir. Bu, teoride bilinen ve doğruluğu kabul edilenin pratikte uygulanması noktasında yaşanan zorlukla ilgilidir. Demek ki, eleştiri-özeleştiri üzerinde daha defalarca durmak zorunda kalacağız. Bu yazımızda eleştiri-özeleştirinin uygulanması noktasında parti organları ve yoldaşlarımızda öne çıkan bazı zaaflar üzerinde durmayı gerekli görüyoruz.

Partinin yönetici organ ve kadroları örnektir!

Eleştiri-özeleştiri olmadan partinin, sınıfın, kitlelerin eğitimi olamaz" (Stalin) Dolayısıyla partinin kitlelere, üst organların alt organlara, önder yoldaşların diğer yoldaşlara eleştiri-özeleştiri yöntemini uygulamada örnek olması gereklidir. En iyi eğitim bu şekilde sağlanır. Bu tabii ki, öncülere özel bir sorumluluk yüklemektedir. Onlar, eleştiri ve özeleştiri noktasında tavırlarında çok daha dikkatli olmak zorundadırlar. Eleştiri ve özeleştiriye açık olduklarını özellikle de alttan gelen eleştiri karşısında aldıkları tavırlarıyla pratikte kanıtlamak zorundadırlar.

Eleştiriyi bastırmanın ya da eleştirinin önünü kesmenin çeşitli yolları vardır. Ve bu yollara bilinçli başvurulmuş olması da gerekmez. Ancak ister bilinçli yapılsın, ister bilinçsizce olsun sonuç açısından değişen bir şey yoktur. Özelde deneyimli yoldaşlar bu noktada sürekli kendilerini sorgulamak zorundadırlar. Bu noktada şu gibi sorunlar yaşanılabilmektedir:

Alt organlardan üst organlara, sempatizanlardan üye ve kadrolara yönelen eleştiriler kimi zaman tam doğru olmayabiliyor. Ve eleştiri tam ve doğru ifade edilmiş olmadığından hedefini bulmayabiliyor. Bu durum, eleştiri getireni, **özde** haklı olsa dahi, zayıf bir pozisyona düşürebiliyor. Bu durumda deneyimli bir yoldaş ya da organ -eğer isterse- gelen eleştiriyi kolaylıkla geri çevirebilir. O deneyimlidir ve kendisini çok daha iyi ifade edebilir. Eleştiriyi haksız ve kendisini haklı çıkarmak için bilgisini ve deneyimini kullanabilir. Bunu yaptığında biçimsel olarak belki yanlışlık yoktur, ancak sonuç itibariyle yapılan şey eleştirinin bastırılması, belki yanlış ifade edilebilmiş olan bir eleştirinin içinde var olabilecek haklı bir özün üzerinin örtülmesidir.

Böylesi tavırların, özelde deneyimsiz ve yeni ya da genç arkadaşları eleştiri getirme yönünde yüreklendirmeyeceği, tersine ürkuteceği açıktır. Demek ki, alttan gelen eleştiriyi dikkate alma konusunda çok daha büyük bir hassasiyet göstermek, özelde sempatizan çevreden tam/doğru ifade edilmiş eleştiriler beklemeden onların eleştirdiği özü anlamaya çalışmak gerekli ve önemlidir. Bir başka deyişle eleştirinin yöntemi ile içeriğini ayırdetmek, yöntemin yanlışlığı tespit edildiğinde onunla birlikte içeriği geri çevirme yanlışına düşmemek gereklidir.

Eleştiri-özeleştiri ortamının sağlanması görevdir!

Parti organlarının ya da tek tek yoldaşların birbirlerine yönelik eleştirilerinde mevcut işleyişe uymaları bir başka beklentimizdir. Bu noktada haklı olarak sürekli, eleştirinin zamanında ve yerinde getirilmesi gerektiğini vurguluyoruz. Aynı şekilde, eleştirinin doğrudan ilgili organ ve yoldaşlar önünde yapılması gerektiği de açıktır. Biz yoldaşlarımızı bu yönde eğitiyoruz ve eğitmeliyiz. Yoldaşlarımızı her fırsatta açık ve doğrudan eleştiri getirme yönünde cesaretlendirmeliyiz. Bu gayet açıktır. Ancak sorunun bir diğer yönü de vardır ve biz ilkeye dokunmaksızın sorunun bu diğer yönüne de değinmek istiyoruz.

Eğer yoldaşlar ve sempatizan arkadaşlar eleştirilerini açıktan ilgili organ ve kişilere sunmuyor ve başka kanallara başvuruyorlarsa bunda bizim rolümüzün ne olduğu sorusunu sormak zorundayız. Biz, rahat eleştiri ve özeleştiri ortamını sağlamak noktasında görevimizi yeterince yerine getiriyor muyuz? Bize gelen eleştirilere kulak veriyor muyuz? Yoksa tavırlarımızla ilgili kişiyi eleştiri getirdiğine pişman mı ediyoruz?

Burjuva toplumun bireyci yaklaşımlarıyla biçimlenmiş insanların doğrudan ve açık eleştiri getirmeye alışkın olmadıkları açıktır. Ama bu noktada bizim onları eğitme görevimiz vardır ve bunun başında da eleştiri-özeleştiri mekanizmasının işlediği rahat bir ortamın yaratılması gelir.

Yoldaşların tek tek kişilere ya da organlara ilişkin eleştirilerini doğrudan ilgililere yeterince açık bir biçimde getiremedikleri ya da eleştirilerinin dikkate alınmadığını düşündükleri noktada diğer parti kanallarına başvurma hakkı ve imkânı vardır. Ve bu kanalların kullanılması olumsuz değil, olumlu bir şeydir. Eleştirilerini iletmek için parti kanallarını kullanan bir kişi, ilgili noktada tartışmayı sürdürme gayreti sergilemekte, rahatsızlığını ifade etmektedir. Bu adım, eleştirinin yöneldiği kişi ya da organla iletişimin koparılmasını değil, bir başka düzey-

de sürdürülmesi anlamını taşır.

Bu noktada da "karalama" ile "eleştirinin" birbirinden ayırdedilmesi önemlidir. Eleştiri, bilginin temellerini ve doğruluğunu yargılama demektir. Eleştirinin amacı bir düşüncenin ya da davranışın doğru ya da yanlış yanlarını ortaya çıkarmaya hizmet etmektir. Karalama ise, **bilinçli olarak** ve **ardniyetle** bir kimseye olmadık bir suç ya da zaaf yüklemek demektir. Eleştiri ile karalama birbirinden çok farklıdır. Eleştiri topluluk içinde ya da doğrudan eleştirilen kişinin yüzüne karşı yapılır; onda mantık tutarlılığı aranır; eleştirinin somut kanıtı istenir.

Eleştiriyi bastırmanın bir başka yolu da gelen eleştiriler karşısında gelen hemen her eleştirinin "niyetini" sorgulama, onda ardniyet arama, "karalama yapılıyor!" tavrı almaktır. Gelen eleştiriyse ve ama muhatabı bunu karalama olarak göstermeye çalışıyorsa, o zaman burada sözkonusu olan eleştiriyi "karalama" olarak döndürerek eleştiri yapanı karalamaya çalışmaktır. Yukarda eleştiri ile karalama arasındaki farkı ortaya koymaya çalıştık. Bu ikisinin arasındaki en önemli fark karalamanın ardında "ardniyet" yatmasıdır. Kuşkusuz bunu kesin bir şekilde ispatlamak çok zordur. Ancak kullanılan yöntemler bu noktada ipuçları verebilir. Hiçbir ispat ihtiyacı duymadan iddialar ileri sürülür.

Eleştiride yöntem önemlidir!

Eleştiride kullanılan yöntem hatanın gösterilmesi ve kavratılması açısından çok önemli bir rol oynamaktadır. "Yıkıcı değil, yapıcı eleştiri!" diyoruz. Biz insanları eğitmek istiyoruz. Burjuva toplumunun şekillendirdiği, genel itibariyle her türlü kötülüğün nedenini kendi dışında, hataları-zaafları hep başkasında arayan kişilik yapılarını değiştirmek istiyoruz! Bunun için eleştiriyi hep kendisine yönelik saldırı olarak algılayan ve burjuva rekabetçi anlayışla en küçük "suç kabulü"nü "yıkımın başlangıcı" olarak gören anlayışlara karşı mücadele etmek zorundayız. İşte, bu mücadelede yöntemin doğruluğu anahtar olabilir. Eleştirinin, yöneldiği kişiyi yıpratmayacağı, tam tersine onun zaaflarını görmeye ve aşmaya yarayacağını kavradığı ölçüde insanlar eleştiri karşısında duydukları korkuyu yenebilir ve bu korkuyu yendikleri ölçüde de eleştiriye açık olma özelliğine kavuşabilirler.

Özelde yönetici organ ve yoldaşların ve genelde de tüm yoldaşların dikkat etmesi gereken bir diğer nokta "yanlış eleştiriler"i geri çevirme gayreti içinde ve kendi çıkardığımız gürültü içinde alçak sesle gelen kimi doğru eleştirilerin boğulma tehlikesidir. Eleştiriye karşı savunumuz oldukça gürültülü, özeleştirimiz ama bir o kadar "mütevaziyse" ortada bir sorun var demektir. Hatayı kabul etmek zordur. Fakat bunu yaparken de gür sesli olmayı öğrenmemiz gereklidir. Özeleştiride sesimiz ne kadar gürse, o ölçüde hatalarımızı bilince çıkarıp düzeltme konusundaki gelişmemizi ilerletmişiz demektir. Eleştiriyi dinlemeden, haklı yönünün olup olmadığını tartmadan, önce vargücümüzle savunuya geçiyor ve ancak başka çare kalmadığı için eleştiriyi kabul ediyor ve "alçak sesle" kabul ediyorsak, bu bizim eleştiriye yeterince açık olmadığımızın göstergesidir. "En iyi savunu saldırıdır!" mantığı bu noktada temelden yanlıştır. Bir eleştiri geldiğinde önce onu dinlemeyi, bir hatada önce kendi payımızın olup olmadığını araştırmayı kendi malımız haline getirmeliyiz. Özeleştirel yaklaşımın talebi budur!

Yöntem konusunda sıkça düşülen bir diğer hata eleştirinin kişiselleştirilmesidir.

Bu toplumun insanları olarak her birimizin üzerinde –kimimizde daha az, kimimizde daha fazla– çeşitli zaafların vb. olduğu açıktır. Komünist Partisi bireylere ve onların zaaflarına partinin mücadele hedefleri ve görevleriyle bağ içinde yaklaşır. Kişilerin çeşitli zaaflarına karşı mücadele de bu çerçevede ve doğru biçimde ele alınmak zorundadır. Parti görevlerinin yerine getirilmesinde çeşitli zaaflar çeşitli önem taşırlar. Bunlara karşı mücadelede de bu relasyon doğru kurulmak zorundadır. Tek tek bireylerde kendisini gösteren "rahatsız edici" **her** özellik üzerine derhal ve acilen yürünmesi gereken, partinin andaki görevleri açısından engel teşkil eden zaaf olmayabilir. Parti içi eleştirinin amacı, tek tek yoldaşları ve partiyi ilerletmektir. Kişiselleştirilmiş eleştiriler ise salt tek tek yoldaşları zayıflatmakla kalmaz, bir bütün olarak partiye zarar verir.

Formel değil, gerçek özeleştiri!

Eleştiri-özeleştiri mekanizmasının işletilmesinde yaşanan bir başka sorun bu silahın formelleştirilmesidir. Bundan anladığımız şudur:

Biz bir hata yapan insanın onu bilerek yaptığından yola çıkmamalıyız. İnsanlar doğru bir iş, yararlı bir iş yaptıklarını sanarak yanlış bir iş yapabilirler. Bile bile yanlış yapmak bizim içimizdeki insanların işi değildir. Yaptığının doğru olduğunu –eleştiriye rağmen bir insanın savunması– başlangıçta anlaşılır bir şeydir. Bazen bir hatanın kabul ettirilmesi, gerçek anlamda kabul ettirilmesi için çok sabır ve çaba gerekebilir.

Bu noktada sabırsız tavırlar, yanlış yöntemler gereksiz sertleşmelere yolaçabileceği gibi tersi yönde de bir gelişmeye, hatayı, onun hata olduğunu gerçekten kavramadan, lafta kabul etmeye, yani özeleştirinin formelleştirilmesine de götürebilir. Kavranmadan yapılan bir özeleştirinin konusu olan bir hatanın tekrarlanacağı garantidir!

Diğer yandan yapılan bir özeleştirinin ciddi, kavranarak yapılan bir özeleştiri olup olmadığının da gerçek kıstası pratiktir! Ayrı veya benzer hataların yinelenmemesidir. Sorun bir hatayı sözlü olarak kabul etmekle çözülmüyor. Bu önemli bir adımdır. Fakat esas olan özeleştirisi yapılan hatayı pratikte aşmaktır!

Son olarak şunun vurgulanmasında yarar vardır: Bireycilik, eleştiri kabul etmeme ya da eleştiriyi sözde kabul etme ama pratikte onu aşmak için yeterli gayret sarfetmeme vb. gibi kişisel zaaflar bir defalık bir mücadeleyle hallolmayacak denli köklüdür.

Bu mücadele her somut durumda yeniden yürütülmek zorundadır. Bu nedenle de eleştiri ve özeleştiri her zaman partinin gündeminde kalmak zorundadır. Eleştiri ve özeleştiri mekanizmasının iyi işlediği bir partide hayat vardır. O hiçbir zaman eriştikleriyle yetinmeyecek, hantallaşmayacak ve her zaman kendini aşma mücadelesi verecektir!

Ekim 1999 ▲

Mao Zedung önderliğinde Çin Halk Cumhuriyeti'nin kuruluşunun 50. yıldönümü dolayısıyla...

1 Ekim 1999, Çin Halk Cumhuriyeti'nin kuruluşunun 50. yıldönümü idi. Mao Zedung'un başkanı olduğu Çin Komünist Partisi'nin önderliğinde gelişen sosyalizm perspektifli Demokratik Halk Devrimi'nin kesin zaferinin ilan edildiği tarihtir 1 Ekim 1949.

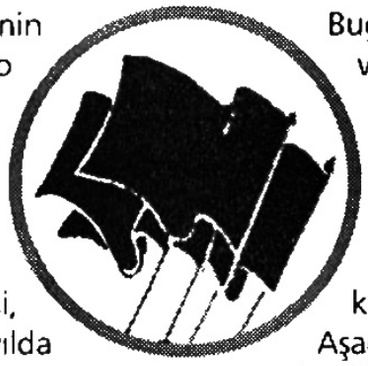

Çin'de Demokratik Halk Devrimi, Ekim Devrimi'nden sonra 20. yüzyılda dünyayı derinden sarsan en büyük devrim olmuştur. Ne yazık ki bu devrimin kazanımlarından bugün geriye fazla bir şey kalmamıştır. Bu, modern revizyonizmin sonunda Çin'de de zafer kazanmış olmasının sonucudur.

Bugün, Çin hâlâ sosyalist olduğunu savunmasına, ÇKP de "komünist" adını taşımasına rağmen Çin emperyalist bir büyük güç olma peşinde koşan, emperyalist dünyanın ayrılmaz bir parçası olan, kapitalist ekonominin her alanda egemen olduğu bir ülke konumundadır.

Aşağıda Mao Zedung'un, Çin'de Demokratik Halk Devrimi'nin kesin zaferinden bir yıl kadar önce kaleme aldığı "Ekim Devrimi" üzerine bir makaleyi yayınlıyor, Çin Halk Cumhuriyeti'nin 50. yıldönümünü biz de böyle kutluyoruz!

DÜNYANIN DEVRİMCİ GÜÇLERİ BİRLEŞİN, EMPERYALİST SALDIRIYA KARŞI SAVAŞIN*

Kasım 1948

Dünyadaki işçi sınıfı ve bütün gerçek devrimcilerin, Sovyetler Birliği'nin Büyük Ekim Sosyalist Devrimi'nin otuz birinci yıldönümünü sevinçle kutladıkları şu sırada, Stalin'in, 1918'de devrimin birinci yıldönümünde yazdığı ünlü bir makalesini anımsıyorum. O makalede Stalin şöyle diyordu:

Ekim Devrimi'nin dünya çapında büyük bir önem taşımasının başlıca nedenleri şunlardır.

1) Milli sorunun kapsamını genişletmiş ve onu, Avrupa'daki milli baskıya karşı mücadele etme gibi özel bir sorun olmaktan çıkarıp ezilen halkların, sömürgelerin ve yarısömürgelerin emperyalizmin boyunduruğundan kurtarılması gibi genel bir sorun haline getirmiştir.

2) Ezilen halkların, sömürgelerin ve yarısömürgelerin kurtuluşu için büyük olanaklar sağlamış ve bu kurtuluşa giden doğru yolları açmış ve böylece Batı'nın ve Doğu'nun ezilen halklarının kurtuluşu davasını büyük ölçüde kolaylaştırmış ve onları emperyalizme karşı zafer dolu ortak mücadele akımına kazanmıştır.

3) Dünya emperyalizmine ***karşı****, Batı'nın proleterlerinden başlayıp Rusya devriminden geçerek, Doğu'nun ezilen halklarına ulaşan yeni bir devrimler cephesi yaratmış ve böylece,* ***sosyalist Batı ile köleleştirilmiş Doğu arasında bir köprü kurmuştur.***(1)

Tarih Stalin'in gösterdiği yönde ilerledi. Ekim Devrimi, dünya halklarının kurtuluşu için büyük olanaklar sağladı ve bu kurtuluşa giden gerçekçi yollar açtı; dünya emperyalizmine karşı, Batı'nın proleterlerinden başlayıp, Rusya devriminden geçerek Doğu'nun ezilen halklarına ulaşan yeni bir devrimler cephesi yaratıldı. Bu devrimler cephesi Lenin'in ve onun ölümünden sonra Stalin'in parlak rehberliği altında yaratıldı ve geliştirildi.

Devrim olabilmesi için, devrimci bir partinin olması gerekir. Devrimci bir parti olmadan, Marksist-Leninist devrimci teori temelinde ve Marksist-Leninist devrimci tarzda inşa edilmiş bir parti olmadan emperyalizmi ve uşaklarını alt etmek üzere işçi sınıfına ve geniş halk kitlelerine önderlik etmek olanaksızdır. Marksizmin doğuşundan bu yana geçen yüz yılı aşkın bir süre boyunca, ancak Ekim Devrimi'ne önderlik eden, sosyalizmin inşasına önderlik eden ve faşist saldırıyı yenilgiye uğratan Rus Bolşevikleri örnek alınarak bütün dünyada yeni tipte devrimci partiler kuruldu ve geliştirildi. Bu turden devrimci partilerin doğuşuyla dunya devriminin çehresi de değişti. Bu büyük değişim sonucunda, fırtınalar ve kasırgalar arasında eski kuşaktan kimselerin akıllarının alamayacağı değişiklikler gerçekleşti. Çin komünist Partisi, Sovyetler Birliği Komünist Partisi örnek alınarak kurulmuş ve geliştirilmiş bir partıdır. Çin Komünist Partisi'nin doğuşuyla birlikte Çin devriminin çehresi tamamen değişmiştir. Bu gerçek yeterince açık değil midir?

Sovyetler Birlığı'nin başında bulunduğu dunya devrimci birleşik cephesi, faşist Almanya'yı, İtalya'yı, Japonya'yı bozguna uğrattı. Bu, Ekim devrimi'nin bir sonucuydu. Eğer Ekim Devrimi olmasaydı, Sovyetler Birliği Komünist Partisi olmasaydı, Sovyetler Birliği olmasaydı ve Batı'da ve Doğu'da Sovyetler Birliği'nin önderlik ettiği antiemperyalist devrimci birleşik cephe olmasaydı, faşist Almanya, İtalya, Japonya ve onların uşaklarına karşı zafer mümkün olabilir miydi? Ekim Devrimi, işçi sınıfı ve dünyanın ezilen halklarının kurtuluşu için nasıl büyük olanaklar sağladıysa ve kurtuluşa giden gerçekçi yolları nasıl açtıysa, antifaşist Ikinci Dünya Savaşı'nın zaferi, işçi sınıfı ve dünyanın ezilen halklarının kurtuluş için daha da büyük olanaklar sağlamış ve bu kurtuluşa giden daha da gerçekçi yollar açmıştır. İkinci Dünya Savaşı'nın zaferinin onemini küçümsemek, çok büyük bir hata olur.

İkinci Dünya Savaşı'nın zaferinden sonra faşist Almanya, Italya ve Japonya'nın yerini alan ABD emperyalizmi ve onun çeşitli ülkelerdeki uşakları, bugun harıl harıl yeni bir dünya savaşına hazırlanmakta ve butün dünyayı tehdit etmektedirler; bu durum kapitalist dünyanın tamamen çürüdüğünü ve yaklaşan sonundan korktuğunu göstermektedir. Bu düşmanın gucü hâlâ tükenmemiştir. Dolayısıyla her ülkenin bütün devrimci güçleri ve aynı şekilde bütün ülkelerin devrimci güçleri birleşmeli, Sovyetler Birliği'nin önderliğinde antiemperyalist bir birleşik cephe oluşturmalı ve doğru siyasetler izlemelidirler, yoksa zaferin kazanılması mümkün olmaz. Bu düşman zayıf ve çürük bir temele dayanmaktadır, içinden parçalanmaktadır, halktan kopmuştur ve içinden çıkılmaz ekonomik bunalımlarla karşı karşıyadır; dolayısıyla yenilgiye uğratılabilir. Düşmanın gücünü abartmak ve devrimci güçlerin gücünü küçümsemek çok büyük bir hata olur.

Bugün ABD emperyalizminin Çın'deki azgın saldırısına ve Çin halkını iç savaşta kılıçtan geçiren hain, zalim ve gerici Guomindang hükümetine karşı sürdürülen Çin'in büyük demokratik halk devriminde Çin Komünist Partisi önderliğinde, muazzam zaferler kaçınılmaz bulunmaktadır. Çin Komünist Partisi önderliğindeki Halk Kurtuluşu Ordusu, 1946 Temmuz'undan 1948 Haziran'ına kadar olan iki yıl boyunca gerici Guomindang hükümetinin 4 300 000 askerinin saldırılarını geri püskürttü ve savunma durumundan taarruz durumuna geçti. Bu iki yıllık çarpışmalar süresince (1948 Temmuz'undan bu yana olan gelişmeleri saymıyoruz) Halk Kurtuluş Ordusu, 2 640 000 Guomindang askerini ya esir aldı ya da safdışı etti. Bugün Çin'deki Kurtarılmış Bölgeler 2 350 000 kilometrekareyi ya da tüm ülkenin 9 597 000 kilometrekarelik toplam yüzölçümünün yüzde 24,5'ini kapsamaktadır. 168 milyon nüfusa ya da ülkenin 475 milyonluk toplam nüfusunun yuzde 35,3'üne sahiptir ve 586 şehir ve kasabayı ya da ülkedeki 2 009 şehir ve kasabanın yüzde 29'unu kapsamaktadır. Partimiz, toprak sisteminin düzeltilmesinde köylülere kararlı bir şekilde önderlik ettiğinden 100 milyon kadar insanın yaşadığı bölgelerde toprak sorunu kokünden çözülmüş ve toprak ağalarının ve eski tipte zengin köylülerin toprakları köylüler arasında, öncelikle yoksul köylüler ve tarım işçileri arasında az çok eşit bir biçimde dağıtılmıştır. Çin Komunist Partısi'nin 1945'te 1 210 000 olan üye sayısı, bugün 3 milyona ulaşmıştır. Çin Komünist Partisi'nın görevi, ABD emperyalizminin saldırgan kuvvetlerini ulkeden söküp çıkarmak, Guomındang'ın gerici iktidarını devirmek ve birleşik, demokratık bir halk cumhuriyeti kurmak uzere bütün ülkedekı devrimcı güçlerı birleştirmektir. Önümüzde hâlâ birçok güçlük olduğunu biliyoruz. Fakat onlardan korkmuyoruz. Güçlüklerin üstesinden gelmemiz gerektığine ve üstesınden gelebileceğimize inanıyoruz.

Ekim Devrimi'nin parlak güneşı bizleri aydınlatıyor. Uzun zamandan beri acı çeken Çin halkı, kurtuluşunu kazanmak zorundadır ve kazanacağına kesinlikle inanmaktadır. Geçmişte daima tecrit edilmiş olan Çin'in devrimci mücadelesi Ekim Devrimi'nin zaferinden bu yana kendini hiç de tecrit olmuş hissetmemektedir. Biz, bütün dünyadaki Komünist Partilerin ve işçi sınıfının desteğine sahibiz. Bu nokta, Çin devriminin müjdecisi olan ve emperyalizme karşı Sovyetler Birliği ile ittifak siyasetini benimseyen Dr. Sun Yatsen tarafından kavranmıştı. Dr. Sun Yatsen ölüm döşeğinde vasiyetinin bir parçası olarak Sovyetler Birliği'ne bir mektup yazmıştı. Sun Yatsen'in siyasetine ihanet eden, emperyalist karşıdevrimci cephenin yanında yer alan ve kendi ülkesinin halkının karşısına dikilen, Guomindang'ın Çan Kayşek haydut çetesidir. Ama yakında herkes, Guomındang'ın tum gerici rejiminin Çin halkı tarafından kökünden yıkıldığına tanık olacaktır. Çin halkı da, Çin Komünist Partisi de cesurdur ve her ikisi de bütün Çin'i kurtarmaya kararlıdır.

** Bu makale, Ekim Devrimi'nin otuz birinci yıldönümü dolayısıyla, Avrupa Komünist ve İşçi Partileri Enformasyon Bürosu'nun organı olan **Kalıcı Bir Barış İçin, Halk Demokrasisi İçin** adlı dergiye Mao Zedung yoldaş tarafından yazılmış ve derginin 1948 yılındaki 21. sayısında yayımlanmıştır.*

1. "Ekim Devrimi ve Milli Mesele", Üçüncü Bölüm, "Ekim Devrimi'nin Dünya Çapındaki Önemi"nden, J. V Stalin, Eserler, cilt IV, İng. bas., Moskova, 1953, s. 169-170.

(Mao Zedung, Seçme Eserler, cilt 4, sayfa 270-273, Kaynak Yayınları)

ULUCANLAR DİRENİŞİ ve BİRKAÇ NOT:

Faşist Türk devleti katliamlarına bir yenisi daha ekledi ve Ankara-Ulucanlar cezaevinde bulunan on devrimci tutsağı katletti. Aşağıda bu katliamla ilgili bir parti hücresinin çıkardığı bildiriyi yayınlıyor ve bu bağıntıda birkaç noktanın altını çizmek istiyoruz:

Ulucanlar katliamı faşizmin açık bir saldırısıdır. Faşizm kanlı yüzünü bir kez daha göstermiştir.

Hakim sınıfların Ulucanlar cezaevinde katliam yapmalarının bir dizi nedeni vardır. Katliamın zamanlamasında yürüyen af tartışmaları da rol oynuyor. Hakim sınıflar, Ulucanlar katliamını kamuoyuna devrimcilerin neden "affedilmemesi" gerektiğini göstermek için de yaptılar. Bayrampaşa'da çetelere hakim olamayan, otoritesi sarsılan, depremde devlet olduğu tartışılan devlet, devrimcilerin yoğun olduğu bir cezaevine planlı bir saldırı yaptı. Hakim sınıfların devletinin bu noktadaki uzun erimli amacı, koğuş sisteminden hücre sistemine geçmektir.

Bugün "hücre sistemi insanlık suçudur" türünden görüşler devrimcilik adına, devrimciler tarafından ileri sürülmekte, koğuş sistemi hücre sistemine tercih edilmektedir. Devrimcilik adına bu tür görüşler ileri sürmek ve hakim sınıfların zorbalık seçeneklerinden birisini tercih etmek temelden yanlıştır.

Hücre sistemi devrimcileri izole etmek için kullanılan bir yöntemdir. Hakim sınıfların yapmak istediği devrimcilerin bir arada kalmalarını engellemektir. Hakim sınıfların bu tavrını teşhir etmek görevdir. Bu görev yerine getirilirken, "hücre sistemi insanlık suçudur!" türünden yanlış görüşlere karşı da mücadele edilmelidir.

Biz, objektif olarak koğuş sistemini hücre sistemine karşı savunmayız. "Hücre sistemi mi, koğuş sistemi mi" ikileminde koğuş sisteminden yana tavır koymak; zindanlardaki tutsaklık biçimleri arasında "kırk katır ya da kırk satırdan" birisini tercih etmek, devletin devrimcileri "yargılama", şu ya da bu koşul altında onları baskı, şiddet ve zorla zindanlarında tutma "hakkını" ve "meşruiyetini" de tanımak demektir. Emekçiler açısından esas sorun bu zindancı, zorba devleti yıkmaktır.

Sorunu böyle koymak ama, tutsaklık koşullarında da can pahasına direnişler sonucu elde edilen kazanımların, mevzilerin savunulmasını dışlamaz. Devrimciler can bedeli direnişler sonucu kazandıkları mevzilere yönelik devlet saldırılarına karşı mücadele ederler; etmelidirler.

YAZI KURULU

FAŞİST TC DEVLETİ, ZİNDANLARINDA YAPTIĞI KATLİAMIN HESABINI VERECEK!

Devrimci tutsaklara özgürlük için de tek yol devrim!

Faşist devlet terörü bir kez daha yaşandı... Devlet 26 Eylül günü Ankara Ulucanlar zindanlarında tutsak edilen devrimcileri yine katliamdan geçirdi. Bunun üzerine tutsak eylemleri Bartın, Çanakkale, Çankırı, Aydın, Bergama, Bursa, Ceyhan, Gebze, Ümraniye ve Bayrampaşa zindanlarına yayıldı. Faşizmin tepeden tırnağa silahlı jandarma kuvvetleri, Ulucanlar'da tamamen haklı bir davanın öncüsü durumundaki devrimcileri dört duvar arasında şıkıştırmış olmanın rahatlığıyla katliam yaptı: 10 devrimci tutsağı öldürdü, onlarcasını da yaraladı. Ankara Ulucanlar zindanında, "şerefi" fa-

şist terör ve yaptığı katliamlarıyla tescilli olan TC ordusunun ölüm mangaları kan kustu! Devrimci tutsakların haklı ve insani taleplerine kurşun ve bombalarla karşılık verdi. Daldılar içeriye ve imhaya yönelik kahpe saldırılarını sergilediler. Korkakça ve düşman kahpeliğiyle... Silahsız insanlara karşı tepeden tırnağa kadar silahlı bir faşist güruh... Tek silahları devrimci kararlılık olan devrimci tutsaklara karşı bir de utanmazca "tabanca ve kalaşnikoflarla karşılık verdiler" yalanlarını tezgâha koydular.

Her çatışmada faşizmin başvurduğu pis yöntemlerden biriydi yine bu: Çatışma susü verdirmek ve kamuoyunu arkasına almak için katliamı gizlemek! Kontrgerilla yöntemlerinden biri daha sergilendi. Onlarca ağzı salyalı it sürüsü koğuşlara dalarak devrimci arkadaşlarımızın kanını faşizmin savaş taktiklerine uygun düşecek biçimde akıttı.

Saldırıda bulunan canı sürüsü faşist devlet görevlileri, insanın insan tarafından ezilmesine-sömürulmesine son vermenin savaşımını yürüten ve bu yüzden tutsak düşen devrimcilere saldırdı. Sınıfsız sömürüsüz bir dünya yaratma uğrunda hiç bir kişisel çıkar gözetmeden hakim sınıfların iktidarına karşı mücadele eden, başta işçi sınıfı olmak üzere, tüm ezilenlerin gönüllü temsilcileri olan devrimci tutsaklara saldırdı. Faşizmin zindanlarında devrimci onuru korumak, bir devrimcinin en önemli silahıdır. Faşist devlet güçleri, bu silahı devrimcilerden alamadığını her gördüğünde çılgına dönmekte, kudurmuşçasına saldırmaktadır.

Nafile faşist beyler ve bayanlar, nafile! Teslim alamazsınız haklılık ve meşruluktan gelen kararlılığı! Siz acz içinde saldırdıkça içerdeki ve dışardaki zindanlarımızda devrimci-komünist kararlılığımız hep yeniden daha da bilenmekte! Bekçiliğini yaptığınız düzen; bir avuç parababasının, rüşvetçinin, mafyanın, yiyici devlet burokrasinin ve emperyalist patronlarınızın devletidir. Görünüşte "milletin" ya da "halkın" ama özünde millete ve halka düşman faşist bir devlet aygıtıdır koruduğunuz. Ne kadar "vatanseverlik, bayrak-severlik, toprakseverlik" ile süslerseniz süsleyin, bir sömürücü azınlığın devletini koruduğunuzu ve onları simgelediğinizi gizleyemezsiniz. Halkın en geniş kesimi ve tayin edici çoğunluğu er ya da geç bunu anlayıp kavrayacak ve sizi bolşevik devrimle tarihin çöplüğüne atacaktır.

Devrim ve sosyalizm taraftarı kadın ve erkek arkadaş, sömürü ve zulüm altında inletilen işçi-emekçi arkadaş! Devrimci tutsaklara sahip çık! Sesini yükselt ve onlara destek ol! Faşist düzenin sonunu bir an önce hazırlamaktan başka bir yol yok ve bunun için örgütlen! Düşmana karşı olan kinini ve kararlılığını komünist örgütlenmeye dönüştür, Bolşevik Parti'yi güçlendir!

Gün örgütlenme ve mücadele etme günüdür!

Faşizme ölüm,
devrimci tutsaklara özgürlük!

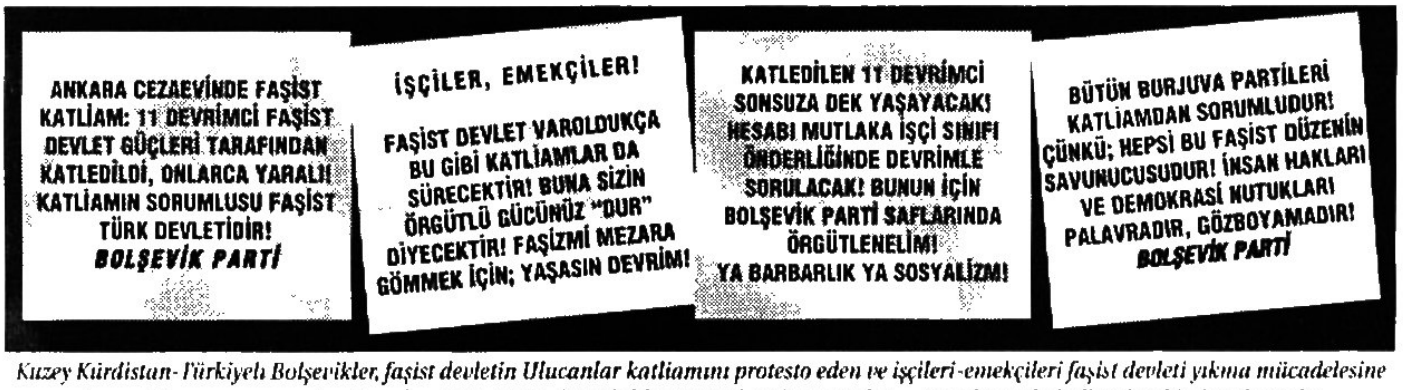

Kuzey Kürdistan-Türkiyeli Bolşevikler, faşist devletin Ulucanlar katliamını protesto eden ve işçileri-emekçileri faşist devleti yıkma mücadelesine çağıran ajitasyon ve propaganda çalışmasını yoğun bir şekilde yürüttüler, yürütüyorlar... Bu çalışmada kullanılan kimi malzemeler...

BOLŞEVİK PARTİZAN
EKİM 1999

Biz Kuzey Kürdistan-Türkiyeli marksist-leninistler **Horst Ludwig Meyer**'in Avusturya emperyalist devleti tarafından katledilmesini unutmayacağız!

DEVRİMCİ TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!

RAF'ın (Kızıl Ordu Fraksiyonu) politik eylemleri Andreas Baader'in hapishaneden kaçırılma eylemiyle başladı. Daha sonra ABD kuruluşlarına ve çeşitli sermaye kodamanlarına, emperyalist devlet yapısını ayakta tutmaya çalışan politikacılara, bankalara karşı eylemler gerçekleştirdiler. 1977 yılında Michael Palmers'in kaçırılma olayıyla , Avustralya'da da hakim sınıfların öne çıkan temsilcilerini bireysel olarak hedef almışlardı.

RAF, Alman emperyalist devletinin politik-ekonomik uygulayıcılarını ve ABD emperyalizminin kurumlarını saldırı hedefi olarak aldılar. Emperyalistler RAF'ın bu saldırılarına karşı acımasızca saldırdılar ve iç faşistleşme azdırıldı. Böylece devlete karşı olan devrimci mücadele, tüm araçlarla yok edilecekti. Bu saldırılarda ilk hedef RAF oldu. Petra Schelm, Willy Stoll gibi birçok savaşçı katledildi. Tutuklanan RAF'çıların bazıları da çatışmaya girmedikleri halde ömür boyu hapse mahkum edildiler.

Aynı iç faşistleşme, devrimcilere saldırı Avusturya emperyalist devleti tarafından da uygulanmakta. 15 Eylül 1999 tarihinde Viyana'da RAF üyesi olduğu soylenen Horst Ludwig Meyer Avusturya polisi tarafından katledildi. Emniyet Müdürü Michael Sika'nın yaptığı açıklamaya göre, Horst Ludwig Meyer'in yanında olan Andrea Klump tutuklandı.

"Hık deyıcinin tokmakçısı" basın haberi manşetten verdi. Haber veren boyalı basının birinin dediği diğerini tutmuyordu. Birisi Temmuz ayından bu yana bır bay tarafından gözetlenıyordu. (Kurier) Standard gazetesıne gore, gozetleyen bayandı. Çatışmada bir polis ağır yaralandı (täglich Alles). Çatışmada yaralanan polisin yarasının sonradan kötü olmadığı anlaşıldı (Kurıer). Burada üstüne basılarak soylenmesi gereken bir nokta var. Horst Ludwig Meyer kaçmak için polisin yalnızca ayağına ateş ederken, WEGA (Polis Özel Timi) çatışmada Horst'u direkt kalbinden vurmuştur. Bu tavır bile gerçek teröristlerin emperyalist devlet olduğunu açıkça göstermiştir.

Bız, Kuzey Kurdıstan ve Türkiyelı devrimcıler ve marksist-leninıstler; emperyalizmin bızı yoketme stratejisini kendı sıyası mücadele ve pratiğımizden bıliyoruz. Mıchael Sika, faşist ülkelerdekı görev arkadaşlarını hiç de aratmayacak bır şekılde olayı "çok güzel sonuç" (Kurıer) olarak değerlendirırken, kendısi hakim, polisler de cellat gorevını üstlenıyorlar. Bu olay Avusturya'da iç faşistleşmenın ve polis devleti olma yönündeki atılan adımların nereye vardığını gösteriyor.

Şu sorular devrımciler tarafından açıklığa kavuşturulmak zorunda: Devrimci ayaklanma nasıl organize edilmeli? Yeni bir toplum yaratmak ıçin mücadele nasıl yurütülmeli? Bu sorulara yalnız şu cevap verilebilinir: Seçenek yapmak; ya barbarlık, ya sosyalizm!

Avusturya'daki devrimcılerın görevı, haberleri dınleyip gazeteleri okuyup masa başlarında ne kadar üzgün olduklarını anlatmak olamaz!

Görev; tutuklu bulunan devrimcilere, antifaşist, antiemperyalistlere sahip çıkmak; onların özgürlüğü için mucadele etmektir!

Görev, gelecekte emperyalist sısteme karşı ayaklanacak olan işçi sınıfının mücadelesini örgütleyecek ve ona yol gösterecek gerçekten bolşevik bir partinin yaratılmasıdır. Devrimcilerin görevi işte budur!

Haydi gorev başına!

— Emperyalizme ölüm!

— Politik tutuklulara özgürlük!

Hemen şimdi!

Bolşevik Parti
(Kuzey Kürdistan-Türkiye)
Avusturya taraftarları

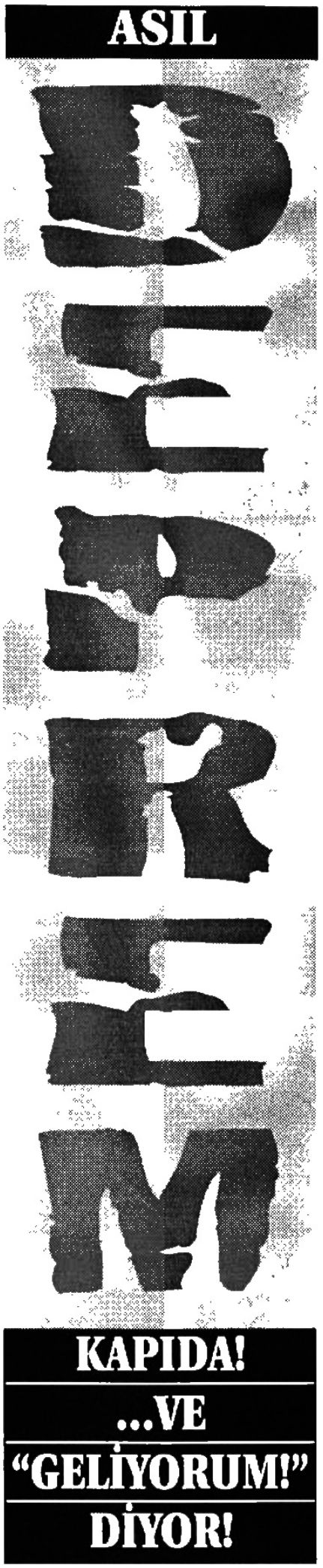

ŞİDDETLİ BİR DEPREM DAHA!

Dergimiz baskıya girmeden Düzce merkezli 7.2 şiddetinde yeni bir depremin olduğu haberi geldi. İlk resmi verilere göre 300'ün üzerinde insan yaşamını yitirdi, 2000'in üzerinde yaralı var.

17 Ağustos ve 13 Eylül depremlerinin üzerinden fazla bir süre geçmeden yaşanan Düzce depremi sonrasında yine "takdir-i ilahi", "yaraların sarılacağı", "devletin herşeye kadir olduğu" yönlü demeçleri verilmeye başlandı. Ancak bu kez "devletin çok organizeli davrandığı", "halkın ihtiyaçlarını hemen karşıladığı", "deprem bölgesinde kurtarma ve yardım çalışmalarının yolunda gittiği" vb. palavraları eşliğinde, özellikle medya üzerinden devletin önceki depremlerde sarsılan güveni "onarılmaya" çalışılıyor. Depremzedelerin kötü durumunda ise değişen birşey yok!

Hayır! Bu devletin işçilere, emekçilere vereceği hiçbir şey yok! Bu devlet ezenlerin, sömürücülerin, vurguncuların devletidir! İşçilerin, emekçilerin halktan yana bir devlete ihtiyaçları var! Böyle bir devlet, bolşevik önderlik altında bir devrim depremiyle yaratılabilir! Görev bunun için bolşevik saflarda örgütlenmek ve mücadeleyi yükseltmektir!

İşçiler! Emekçiler! Ezilenler!

17 Ağustos günü saat 03:02'de Marmara bölgesi, Richter ölçeğiyle 7.4 şiddetindeki bir depremle sarsıldı. Başta İzmit olmak üzere, Adapazarı, Gölcük, Yalova, Değirmendere, Düzce, İstanbul-Avcılar'da onbinlerce bina yıkıldı. Onbinlerce kişi öldü. Onbinlerce kişi yaralandı. Yuzbinlerce kişi evsiz-barksız kaldı.

17 Ağustos'tan sonra, sürekli sallanan Marmara bölgesi, 13 Eylül'de ana depremden sonrası, Richter ölçeğiyle 5.8 şiddetinde olduğu açıklanan büyük bir depremle daha sarsıldı. Yine binalar yıkıldı. Yine insanlar oldü. Yine yüzlerce yaralı var.

Bu depremde, bir kez daha devletin gerçekte kimin devleti olduğu ortaya çıktı. İnsanlarımız bir kez daha erkazlarıyla başbaşa bırakıldı, olume terkedildi. Devletin kendi kurumlarının kurtarma çalışması sıfıra yakın olduğu gibi, kurtarma çalışmalarını yürüten yerli-yabancı sivil kurtarma ekiplerine de engel uzerine engel çıkardı. Devletin Sağlık Bakanı'nın tutumunu hatırlamak bile devletin depremzelere nasıl baktığını anlamaya yeter. Devletin yaptığı, enkaz altında kalanları da, enkaz kaldırma adına dozerleri dayatıp oldürmek oldu.

"Yaralar sarılacak" diyen devlet ve hukümet yetkililerinin en olmadık zamanlarda bile yalan ve dolanla devleti aklamaya çalıştıkları görüldu.

Devletin Afet İşleri Kurumu'nun adı var kendisi yoktu. Aradan bir ayı aşkın süre geçmesine rağmen Devletin Bayındırlık ve İskan Bakanlığı depremzedelerin iskânıyla ilgili doğru dürüst hiçbir iş yapmadı. Devletin Sivil Savunma Kurumu ortalıkta yoktu. Devletin Kızılayının gunler sonra nihayet verdiği az sayıdaki çadırların ne menem çadırlar olduğunu herkes gördü. Hükümet depremden iki gün sonra lütfedip toplanarak bölgeyi "afet bolgesi" ilan etmenin ötesine geçmedi...

Halkın dayanışması ise yaraları kimin saracagına en iyi örnek oldu ve devlet yetkililerinin "yaralar sarılacak" palavrasını ortaya çıkardı.

• Depremin değil, devletin yarattığı felâket var!

Birinci derecede deprem kuşağı uzerinde bulunan alanlarda hiç bir onlem almayan ve insanlarımızın başına yıkılacak binalara izin veren bu devlet değil mi? Onyıllardır TÜBİTAK, MTA, üniversiteler ve bir çok yerli ve yabancı deprem araştırma kurumlarının hazırladıkları raporları dikkate almayan, önlem almayan bu devlet değil mi? Depremin önceden tespiti için yürütülen çalışmalara kaynak ayırmayarak insanlarımızı ölüme gönderen bu devlet değil mi? Çarpık kentleşmeden beslenen rüşvetçi, vurguncu bu devletin burokrasisi değil mi? Bütün bunların sebebi, sorumlusu bu devlet olduğu halde, devlet adına konuşanlar "yaraların sarılacağından", yaşanan depremin "takdir-i ilahi" oldugundan dem vuruyorlar!

Depremin felakete dönüşmesi, devlet aygıtının kimin devleti olduğuna bağlıdır. TC devleti bir kez daha işçinin, emekçinin, yani ezilenlerin devleti olmadığını gösterdi. Devlet, bir kez daha ezilenleri enkaz altında bırakarak rantçıların devleti olduğunu gösterdi.

Mar mara'yı vuran deprem felaketi kader değil! Deprem doğal bir olay ve depremi engellemek insanların elinde değil ancak, depremin zararını en aza indirmek insanların elinde. Ve istendiğinde bugun elde yeterli araç, gereç ve bilgi var.

Sürekli sallanan Japonya - Kobe deneyimi hariç şiddetli depremlerden en az zararla çıkabiliyorsa, bu Türkiye açısından da mumkündür.

Depremde kumdan kaleler gibi çöken binaların yanında, sağlam binalar ayakta duruyorsa, buna kader denilemez. Bu dupedüz hırsızlık, rüşvet, daha fazla kâr uğruna mevcut sistemden kaynaklanan cinayettir, katlıamdır.

O kağıt gibi çöken binaları yapan hırsız müteahhitler, o binaların öyle yapılmasına projeyi çizen köşedönmeci muhendisler/mimarlar; sağlam olmayacağını bile bile o binalara ruhsat veren devletin rüşvetçi belediyeleri ve devletin rüşvetçi

tapu-kadastro görevlileri, birinci derece deprem bölgesine imar izni veren devletin rüşvetçi İmar ve İskân Bakanlığı, kimya ve petrol tesisleri yapımına izin veren yüzsüz ilgili devlet bakanlıkları ve depreme karşı gerekli önlemi almayan sömürü düzenidir! Bunların hepsi tek tek parçalarıyla bir bütün olarak düzeni tamamlayan suçlu unsurlardır! Hepsi katliamların suçlusudur. Marmara'da ölen onbinlerce kişinin katili, hedef gösterilerek günah keçisi yapılan müteahhitler değil sadece... Suçlu, öncelikle büyük yıkım ve felaketin asıl sorumlusu, o mütahitleri de yaratan, bütün kurum ve kuruluşlarıyla sömürü düzenidir. Devletin ta kendisidir. Siyasi iktidardır.

• Deprem endişesiyle yaşayan işçi-emekçi arkadaş!

Yaşanan felaket sonrası, deprem bölgesine ulaşması bile bir kaç gün alan bu devlet, senin devletin değildir. Deprem gibi doğal olaylarda senin yardımına koşmayan, yanında olmayan bu devlet yıkılmalıdır!

"Devlet büyüktür. Yaralar en kısa zamanda sarılacaktır" sözleri palavradan ibaret. Bu palavra geçen bir aylık sürede çok net olarak görüldü. Deprem öncesinde gerekli tedbirleri almayan devlet, deprem sonrasında da gerekli tedbirleri almadı. Ve başka zaman da almayacak! "Topluma hizmet için var" olmayan bu devletten başkaca bir beklenti içinde olma! Bu devlet sadece zenginler sınıfının, yani; sermayenin, vurguncuların, köşe dönücülerin işlerini daha iyi yapmaları için var; işçilerin, emekçilerin daha rahat sömürülmesi için var.

Sen deprem yaralarınla uğraşırken devlet, depremle birlikte fırsat bu fırsat düşüncesiyle, sana mezarda emekliliği reva gören yasalarını çıkardı, zam üstüne zam yağdırdı. Devlet "fay hattını, pay hattı" yaptı, seni enkaz altına sokan müteahhitlere yeni ihale kapıları açtı. Bu devlet seni ezmek için var. Bu devlet hak arayanı coplamak için var. Bu devlet düşüncelerini açıklayan muhaliflerini içeri atmak için var. Bu devlet Kuzey-Kürdistan'da Kürt ulusuna karşı haksız savaş yürutmek için var. Bu devlet sermayenin sürekli kâr etmesi uğruna doğanın talanı için var.

Bu devlet senin devletin olamaz. Oysa sana kendi devletin gerekli. Sana hizmet için var olacak devlet; senin sınıfsal çıkarlarını koruyacak;

sömürünün, rüşvetin, köşe dönmeciliğin, çarpık kentleşmenin kökünü kazıyacak, doğayla uyum içinde ve sağlıklı, ücretsiz konut edinme hakkını garantileyecek ve bütün toplumsal kötülüklere aman vermeyecek olan bir devlettir. Bu devlet işçilerin-köylülerin, tüm emekçilerin devletidir; ona mutlak gereksinimin var. Gerçekten daha mutlu bir ülkede yaşaman ise, ancak ve ancak bu burjuva-faşist devletten kurtulmana bağlıdır.

Faşist Türk devleti mutlaka yıkılacak ve yerine mutlaka bu devlet kurulacaktır.

• Asıl büyük felâket kapıda!

İstanbul halkı bu depremde, depremi şimdilik "ufak sıyrıklarla" atlattı sayılır. Depremin merkez üssü İstanbul değildi çünkü. Unutulan ve unutturulmak istenen soru, yakın bir gelecekte ve ne zaman olacağı belli olmayan muhtemel bir depremin İstanbul merkezli olması karşısında, güya "yüce, kutsal devletin" (!) aldığı ve alacağı önlemlerin olup olmadığıdır! Oysa önlemlerden eser yok!

Bir düşünün, İstanbul merkezli bir deprem ne kadar insanımızın ölümü ve yaralanmasına yol açar? Böylesi muhtemel bir deprem, mevcut yapılaşma da dikkate alındığında, eşik altına girilerek atlatılacak gibi değil ve olmayacak! Hemen ve derhal yeni, sağlam yerleşim alanlarının açılması, insanlarımızın bu alanlara tahliye edilmesi gerekmektedir. İstanbul'daki bütün binaların depreme dayanıklılarının tespit edilmesi ve depreme en dayanıksız yapıların derhal boşaltılması gerekirdi/gerekir. Milyonlarca insanın barınabileceği çadır, baraka, yiyecek, giyecek, sağlık vb. koşullarının hemen hazırlanması gerekirdi. Bu konuda yapılan herhangi bir çalışma var mı? Yok!

Milyonlarca insanımız enkaz altında kaldıktan, sakat kaldıktan sonra "doğal afet, takdir-i ilahi, devlet yaraları saracak" palavralarını dinlemeye devam edecek miyiz?

Asıl büyük felaket gelmedi ve o kapıda! Gerçekçi olalım, gelecek felaketi ve o felaketin gerçek yaratıcısının da bu devlet olacağını şimdiden görelim! Devlet tapılacak "kutsal inek" gibi bir şey değil! Ya ezilenlerin devletidir, ya da ezenlerin. Devletin adının ne olduğunun hiç

bir önemi yok. Adının "Türk" olması "Türk"leri enkaz altına girmekten kurtarmaz. Her ulus ve milliyetten ezilenlerin enkaz altına girmelerine engel olacak en iyi ve tek gerçekçi yol, birlikte bir an önce bu sömürücü devletin sonunu getirmek ve insanların insanca yaşayacağı, barınacağı bir sistemin devletini kurmaktır!

Ya ezilenler enkaz altına girecek, ya da ezilenleri enkaz altına sokan ve sokacak olan bu sömürü devleti enkaz altına girecek!

Başka bir yol yok!

• Depremin değil, devletin kurbanı emekçi arkadaşlar!

Burjuva siyasetçiler sanki kendilerinin hiç sorumluluğu yokmuş gibi; çürük, yıkılan binaların müteahhitlerini hedef göstererek, kendilerini aklamaya çalışıyorlar. Suçluların en kısa zamanda yakalanacağını, mutlaka cezalandırılacağını söylüyorlar. Bir bölüm müteahhit yakanlandı, bir bölümü ise aranıyor. Onlar senin öfkeni dindirmek için, hedef saptırmak için, kendi düzenlerinin ürettiği müteahitleri şimdilik hedef göstererek, aslında kendi sorumluluklarını gizlemeye çalışıyorlar.

Şimdi en büyük hırsızlar, en büyük sahtekârlar, sıralamada en sonlarda yer alan kimi küçük hırsızları hedef gösteriyor, kendilerini temize çıkarmaya çalışıyor. Büyük hırsızlar binlerce ölünün, binlerce yaralının guya sorumlusunu buldular: Veli Göçer gibi küçük hırsız müteahitler!!!

Hiç düşündünüz mü, neden deprem, sel gibi doğal olaylar hep emekçileri, yoksulları vuruyor? Neden sürekli ezilen, sömürülen biziz? Neden? Neden! Neden. .

Parababalarının doğal afetlerden korkmalarına gerek yok. Çünkü onlar bizden çalıp çırptıklarıyla en sağlam konutlarda, altyapısı en iyi olan yerlerde, en lüks yerleşim birimlerinde oturuyor, zevk-ü sefa içinde yaşıyorlar.

Deprem ve sel gibi doğal olayların yeniden hep biz işçileri, emekçileri, yoksulları vurmasını ve bizler için felâkete dönüşmesini istemiyorsak; yapılacak tek bir şey var: Sömürü düzenini devrim depremiyle yerle bir etmek! Ancak o zaman doğayla uyumlu bir yaşam mümkün olacak, deprem artık ezilenleri vurmayacak, acılar son bulacaktır. Halkın bu depremi, doğal afetlerin tersine, işçileri-emekçileri değil, sömürücü azınlığı vuracaktır. Onların faşist düzeni, devrim depreminin yıkıntıları altında ezilecektir! Bu deprem işçilere, köylülere, emekçilere kendi iktidarlarını getirecektir!

Ya kapitalist barbarlık içinde çöküş, ya da kurtuluş için devrim ve sosyalizm!

Öyleyse; durma oyle boynu bükük ve çaresiz!

Sen de katıl kavgamıza! Çektiğimiz acılar kader değil! Örgütlenelim! Bolşevik Parti önderliğinde birleşerek devrime yürüyelim!

Gücümüzün farkına varalım! Bizim bu sömürü devletine ihtiyacımız yok! Ezilenlerin ihtiyacı olan şey, ezenlerin olan devlet aygıtı değildir. O, senin, benim alınterimizle, canımızla ve kanımızla beslenen asalak bir devlettir. Ayağa kaltığımızda ve silahlandığımızda, bugün o çok güçlü görünen devlet, iskambil kulesi gibi çökecektir.

Sömürü gücünü oluşturan hakim sınıfların yalanlarına, medyalarının yönlendirmelerine kanmadan yürümeliyiz! Kendi mücadelemizi sürdürmeliyiz!

Eylül 1999 ▲

Depremle birlikte işçi ve emekçiler için yeni bir ekonomik yıkım süreci başlıyor!

Deprem öncesinde karabasan gibi gündeme gelen toplumsal yıkım paketine ek olarak, bir de 17 Ağustos gece saat 03.02'de 7.4 şiddetinde depremle birlikte fiziksel bir yıkım süreci işçi ve emekçiler, yoksul halkın üzerini karabasan gibi kuşattı. Bu arada faşist Türk devletinin ve hakim sınıf sözcülerinin önümüzdeki günlerde geliştirecekleri yeni politikaların ipuçları da meydana çıktı.

Deprem sürecinde kriz merkezlerinin asli görevlerinin, büyük ölçüde yoksul semtlere ulaştırılmayan yardımların yarattığı boşluğu doldurmak üzere enkaz noktalarına ulaşan kimi özel sektor ve sivil toplum kurumlarını engellemek olduğunu hesaba katarsanız; buna bir de burjuva medyasının "organizasyonsuzluk", "vurdumduymazlık" olarak tanımlanan tutumun arka planda yatan hesabını eklersek, önümüzdeki günlerde işçi ve emekçilerin, yoksul halkın karşılaşacağı yeni politik ekonomik saldırı olasılıkları ortaya çıkıyor. Ben son derece tartışmasız bir biçimde faşist Türk devletinin resmi kurumlarının işçi ve emekçileri kendi kaderlerine terk etmesinin kaynağında, yapılan bir hesabın ve ilk deprem şoku sonrasında devreye giren bilinçli bir tutumun yer aldığını düşünüyorum. İnsan değerinin olmadığı, onbinlerce yaralının sigorta masraflarının, malulen emeklilik yakınlarının trilyonları bulacağını öngören faşist Türk devletinin, bir süre bekledikten sonra enkaz kaldırmayı daha "hesaplı" bulduğunu düşünüyorum. Sağlık Bakanı kafatasçı, ırkçı, şoven Osman Durmuş'un açıklamaları ve faşist Devlet Bahçeli, faşist Başbakan Ecevit'in de yanında yer alması, bu işin bariz bir örneğidir.

Özel sektör ve sivil toplum örgütlerinin –bazıları dışında–, bakanlıkların ve etkili kurumların zerrece insani bir duyarlılık taşımadığını savunuyorum. Bu deprem sürecine son derece sınıfsal ve iktisadi bir mantıkla yaklaşmışlardır. Sınıfsal bir ayrım güdüp minimum maliyet rasyonelliği ile tutum belirlemişlerdir. Tabi ki, bunun içine bir de ırkçılık girince, gerisini siz düşünün...

Bu acımasız ancak faşist Türk devletin, gerici, yobaz, ırkçı, şovenist mantığı açısından akılcı tabloya bakarak oldukça kesin bir biçimde faturanın işçiye ve emekçiye, yoksul halka bugünden çıkacağını bildirmek zorundayız. Bu 7.4 şiddetindeki depremin maliyetini ve sarı sendika ağaları Türk-İş'in "fedakârlık" geleneğini de hesaba katarsak yeni bir vicdani sıkıştırma ile "felaket sonrası fedakârlık" operasyonu tasarlanmaktadır.

Hakim sınıflar işçilerin, emekçilerin, maaşlarının ödenmesini geciktirmeyi, maaşlardan kesintiler yapmayı, maaş artışlarını vermemeyi, toplu sözleşmeleri iptal etmeyi şimdiden gundeme getirmektedirler. Bunun ardından deprem sonrası toplumsal psikolojinin ve emek örgütlerinin düşüncelerinin başka yöne dağılmasını sağlayarak işçilerin, emekçilerin deprem öncesinde karşı çıktıkları düzenlemeleri hızla yaşama geçirmeyi tasarlamaktadırlar. Bunu yapamayacaklarından hiç kimsenin kuşkusu olmasın...

İşçi ve emekçilerin vicdanlarını, adalet ve dayanışma duygularını, insancıllıkla hiçbir ilişkisi olmayan resmi kuruluşlara ve özel sektör cephesine sömürtmemesi gereklidir.

İşçi ve emekçilerin, özel teşvik uygulamalarının durdurulması; kaynakların temel kamusal barınma, ulaşım ve beslenme harcamaları için kullanılması doğrultusunda propaganda yürütmeleri gereklidir. Bu bağlamda da, görev başta komünistlere ve devrimcilere, sınıf bilinçli işçilere ve emekçilere düşmektedir.

Bugüne kadar "mali milat" diye adlandırdıkları, "Vergi Reformu"nun yeniden tartışılması, sermayenin daha büyük dilimlerle ve artar oranlı bir biçimde vergilendirilmesi gibi konularda sendikalarda bir kampanya başlatılmalıdır.

Her zaman olduğu gibi yine fatura işçi ve emekçilere, yoksul halka kesilmektedir. İşçi ve emekçiler birbirlerine karşı göstereceekleri dayanışma ve insancıl acıma duygularını, faşist Türk devletine ve hakim sınıflara karşı bir katılığa ve kararlılığa dönüştürmelidirler. Depremle birlikte, bugün çürümüşlüğüyle kendini açık ve seçik olarak gösteren bu köhnemiş düzene olan öfke kalıcı olmalı. Bu haklı öfke; faşist Türk devletinin tüm kurum ve kuruluşlarına, bu köhnemiş sistemi yıkmaya ve tarihin çöplüğüne atmaya yönelik olmalı. Aksi halde, depremde gördüğümüz acılara yeni acılar eklenecek, tüm bu acıları hep birlikte çekmek zorunda kalacağız. Ve bu çektiğimiz acıların sonuncusuda olmayacak...

İşçi ve emekçileri, yoksul halkı ezen acımasız bir sınıf; işçi sınıfına karşı muazzam örgütlenmiş emperyalist-kapitalist bir sistem var. İşçi ve emekçilerin hakim sınıflar için yapacağı hiç bir fedakârlık kalmamıştır artık.

Ve toplum haykırıyor, "Devlet nerede?" diyor artık. "Devlet nerede?" ha?... Devlet, işçi ve emekçilerin, tüm ezilenlerin yanıbaşında! İktidardaki sınıfa bakın, devleti orada, onların hizmetinde; öteki sınıfları kimi zaman okşarken, kimi zaman döverken gorebilirsiniz.

Sizden uzakta değil bu faşist devlet... Yalnız felaketlerin başsorumlusu olarak değil, polisle dayak yerken, işkence görurken, grevler kırılırken, işsizlikte, hayat pahalılığın-

FAŞİST DEMİREL VE ECEVİT'İN SÖZLERİ:

40 yıldır aynı masal, aynı terane!

Hakim sınıf temsilcileri koltuğa yapışmış, her sorumsuzluğu, her felaketi 40 yıldır beylik sözlerle geçiştirmeye çalışıyorlar!

Çeşitli milliyetlerden Türk, Kurt, Çerkez, Arap, Arnaut, Laz, Abaza, Ermeni, Rum, işçi ve emekçiler, tüm ezilenler, yoksul köylülük!

17 Ağustos'ta yaşanan 7.4 şiddetındeki deprem felaketi yuzyılımızın ilk felaketı değil, belki sonuncusu da olmayacak... Böylesi bır felaket, orneğin 1939'da Erzincan depreminde 33 bin insanın ölumü, onbınlerce insanın yaralanmasıyla kendini gostermiştı.

1939 yılında 33 bin insanın canına mal olan Erzincan ve çevre illerini sallayan 7.9 şiddetındeki depremin ardından, 1999 yılına kadar Kuzey Kürdistan-Türkiye'de hıçbir şeyin değişmediği, son Marmara depremi ile bir kez daha goruldü. Erzincan depreminden bugüne kadar geçen 60 yılda, deprem oncesinde hiç bir uyarıyı ve raporu dikkate almayan hakim sınıflar, her depremin ardından, "Gerekli önlemler alındı. Gıda ve ilaç, çadır yardımı yapıldı. Takdır-i ılahi, ülkemızin başı sağolsun" sözleriyle işçi ve emekçileri, yoksul halkı surekli uyuttular. Her depremden sonra "ders çıkarma" lafları edildi, bir sonraki depremlerde gorüldü kı, hiç ders alınmamış. Siyasi hayatın son 40 yılına damgasını vuran faşist Süleyman Demirel ve Bülent Ecevıt, hâlâ aynı soylemlerle durumu kurtarmaya çalışıyorlar.

Faşist Turk devletının ne kadar "guçlü" olduğunu ve insanları nasıl uyuttuğunu gormek için gazete arşıvlerıne bir kez bakmak yeterli olacak. Erzıncan'dakı o buyuk deprem felaketini çekılen acil telgrafla haber alan Ankara, yuzde 70'inden fazlasını kaybeden Erzincan için 40 bin liralık bır yardım gonderiyor. Boylesine buyuk bır depremin altından kalkamayan faşist Türk devleti'ne yine İngiltere, Yunanistan, Fransa, Bulgaristan gibi ülkeler ilaç ve para yardımı yapıyor. 1939'da yaşanan depremden sonra Erzincan'ın yeniden inşaası için yer belirlemek üzere inceleme yapan üniversite heyeti, "kentin yerinin değişmesi" gerektiğine dair rapor hazırlıyor ama dönemin hükümeti; idarı, ekonomik ve ulaşım gibı nedenlerle kenti aynı yere kuruyor. Erzincan, 13 Mart 1992'de 6.8 şiddetindeki depremle bir kez daha yıkıldı. Ancak, aynı teraneler, aynı safsatalar tekrarlandı, bugün de yapılanlar aynı.

Erzıncan depreminden 27 yıl sonra 19 Ağustos 1966'da Varto ve Hınıs yıkıldı. 1999 Marmara bolgesi depreminin bugünkü Başbakanı faşist Bulent Ecevit, o donemde CHP milletvekili, Cumhurbaşkanı faşist Süleyman Demirel ise Başbakan. Taş üstünde taşın kalmadığı Varto'da, her deprem sonrasında olduğu gibi "depreme dayanıklı bına" projelerinin yapıldığına ilişkin haberlerin yanısıra, "devletin depremzedelerin yanında olduğu" teraneleri de faşist Türk devlet yetkilileri tarafından söylenmeye devam ediyor. Oysa o dönemde hükümetin gündeminde deprem yok. Varto depremi sonrasında da Japon jeologların, bugünkü Kocaeli depreminde olduğu gibi, yetkilileri uyardıkları görulüyor. Bölgedeki inşaat sisteminin çok kotu olduğunu belirten Japonlar, inşa edilen binaların depreme dayanıklı olmadığını söylüyor, ama duyan olmuyor! Bugün de yine aynı safsatalar sürüp gidiyor. Yine aynı tas aynı hamam. Bu deprem felaketin sorumlusu faşist Türk devletıdır!

Yıne, 1967 yılında Adapazarı depreminde de, faşist Türk devleti, "Gıda yardımı yaptığını", "felaketin takdir-i ilahi" olduğunu soylüyor. Demirel yine, "fevkalade üzgünüm" sözleriyle geçiştiriyor. Bu sözleri 40 yıl once de aynı faşist Ecevit ve Demirel'den duyduk. Bu hakim sınıfların temsilcileri koltuğa yapışmış, her sorumsuzluğu, her felaketi 40 yıldır beylik sözlerle geçiştirmeye çalışıyorlar.

Kuzey Kürdistan-Turkiye'de meydana gelen şiddetli depremlerden birisi de 1975'de Lice'de oldu. 2 bin 385 kişinin yaşamını yitirdiği 6.7 şiddetindeki bu depremde Lice, "taş üstünde taş kalmamış bir enkaz yığını" haline gelmişti. Yine bugünkü siyasiler, bugün söyledikleri sözlerle yetindiler. Yoksul halkın hiçbir sorununa çare aramadılar ve yoksul halkı kendi kaderleriyle başbaşa bıraktılar. Bu felaketin asıl sorumlusu faşist devletin bizzat kendisidir!

Erzincan depreminden 60 yıl sonra; insana öncelik veren kentleşme politikasından 60 yıldır uzak tutulan Kuzey Kürdistan-Türkıye, son yüzyılın büyuk bir felaketini bir kez daha acıyla yaşıyor. Büyük boyutlara ulaşan ölü sayısının gerçek rakamlarının halktan gızlendiği hepimizin bildiği bır gerçek. Enkaz altındakı depremzedelere teknolojik bütün ilerlemeye rağmen, zamanında müdahale edemeyen bu faşist devlet ve onun sözcüleri yine "yaraların sarılacağı", "takdır-i ılahi" sozleriyle işçi ve emekçileri, yoksul halkı uyutmaya devam edıyorlar.

Marmara depremi, faşist Türk devletının yıkılmasının ve işçilerin-köylulerin kendi iktidarının kurulmasının zorunluluğunu bir kez daha gosterdi! Tüm bu felaketlerin sorumlusu; bu köhnenmiş faşist Turk devletidir! Bu sistemdir!

* **Ya kapitalist barbarlık, ya sosyalizm!**
* **Kahrolsun kapitalist emperyalist sistem!**
* **Kahrolsun faşist Türk devleti!**
* **Kurtuluş devrimde, sosyalizmde!**

Bolşevik Parti
Kuzey Kürdistan-Türkiye

---

da, Kürt ulusuna karşı sürdürülen haksız savaşta, katliamda, çetelerde, yolsuzluklarda, her türlü haksızlıklarda, adaletsizliklerde, baskı ve zulümde... hiç kuşkunuz olmasın, o yanı başınızda! Görev o köhne devleti yıkmak; işçinin, emekçinin, köylülerin, tüm yoksul halkın devleti kurmaktır. İşte o zaman hep birlikte kurtuluruz... İnsanlığın kurtuluşu sosyalizmdedir! Ya emperyalist barbarlık, ya sosyalizm!

Bir Bolşevik Partizan okuru
25.08.1999 ▲

BOLŞEVİK PARTİZAN 126 / 1999

TEK ÇARE FAŞİST TÜRK DEVLETİNE KARŞI DİRENMEK VE ÖRGÜTLENMEK!

17 Ağustos Marmara depreminin üzerinden bir ayı aşkın zaman geçmesine rağmen yaşanan büyük acı ve tahribat hâlâ tüm çıplaklığı ile devam ediyor. Depremzedelerin başta barınma, sağlık, giyecek, beslenme olmak üzere en temel sorunları çözümsüz duruyor. 31 Ağustos'ta, Başbakanlık Kriz Merkezi depremzedelerin çadır ihtiyacının karşılandığı açıklamasını yapmasına rağmen, yapılan açıklama gerçeği yansıtmıyor, onbinlerce işçi ve emekçi hâlâ çadırsız yaşamaya devam ediyordu!

Geçen hafta perşembe günü binlerce yoksul depremzedenin, çadır talebiyle, Adapazarı Valiliği'ne doğru yürüyüşe geçmesi, vali ve hükümetin istifasını istemesi, hem anlamlı, hem de öğreticidir. Depremzedeler, deprem bölgesinde arada bir dolaşan, bol bol şov yapan ancak hiç bir çözüm üretmeyen "büyük devlet" sözcülerine karşı, müthiş bir güvensizlik ve öfke beslediklerini açıkça gösterdiler. Adapazarı'nda yürüyen binlerce işçi ve emekçi, aradan geçen bunca zaman sonra bile en temel yaşamsal ihtiyaçlarının karşılanmamasına isyan ettiler. Yaşanan öfke, duyulan tepkiler, şüphesiz ki nedensiz değildir, haklı ve yerinde bir tepkidir. Gösterilen bu haklı tepki, düzeni yıkmaya yönelik bir tepkiye dönüşmediği sürece, asıl hedefini bulmayacaktır. Gösterilen bu tepki, deprem sonrası, hakim sınıfların ve sözcülerinin geliştirdiği tutumun farklı biçimlerde sürmesine karşı, artık tahammül sınırının aşıldığını gösteriyor. Depremzedeler ülke dışından gelen yardımların nasıl ırkçı bir anlayışla engellendiğini, yaşayarak açıkça gördüler. İşçi ve emekçilerin, özgürlük ve demokrasi güçlerinin deprem sonrası geliştirdiği ciddi çabaların ise küçümsenerek, çeşitli yöntemlerle, hatta gözaltılarla etkisiz kılındığını da iyi bilmektedirler.

Depremzedeler, tüm baskı ve engellemelere rağmen Kuzey Kürdistan'dan gelen Kürt belediyecilerin yardım ve dayanışmasında ifadesini bulan ve onbeş yıldır Kürt ulusuna karşı haksız savaşta büyük acılar çekmiş Kürt ulusunu da bu vesileyle iyi tanıdılar. Ulus ve milliyetler arasında bir sorunun olmadığını, hakim sınıfların çeşitli ulus ve milliyetlerden işçileri, emekçileri birbirlerine düşman etmeye çalıştığını yaşayarak, hissederek gördüler. Yine, bir çok kitle örgütleri ve meslek odalarında ifadesini bulan emekçi dayanışmasını da yaşadılar, gördüler. Öte yandan faşist Türk devleti depremdeki can kaybının gerçek boyutlarını gizlemektedir. Ayrıca ırkçı, şoven, milliyetçi, faşist hükümet tarafından ölü sayısına ilişkin olarak açıklanan rakam da (16 bin civarında) ciddiye alınmamaktadır. Çünkü herşey halktan gizlenmekte ve gerçeğin üstü örtülmekte, gerçek halka yansıtılmamaktadır.

Benzer bir durum, deprem maliyeti hesabında da görülmektedir. Bu konuda oldukça farklı tahminler yürüten hakim sınıflar şu açıklamalarda bulunmaktalar.

İlk açıklama yapan kuruluşlardan biri olan TÜSİAD 20 milyar dolar civarında bir mali yükten sözetti. Dünya Bankası Türkiye temsilcisi Ajay Chhibber'in açıklamasına göre ise maliyet hesabı 3.5-4.5 milyar dolar civarında. Resmi kuruluşlardan Devlet Planlama Teşkilatı (DPT) depremin maliyetini 6.2 milyar dolar olarak hesaplarken, Merkez Bankası adına açıklama yapan Başkan Gazi

Erçel'in tahmini ise 5 ile 7 milyar dolara yakın olduğunu söylüyor.

Yapılan bu açıklamalarla büyük bir maliyet kaybının olduğu gerekçesini öne çıkaran hakim sınıflar, her hafta yapılan zamlar ve yeni vergi düzenlemeleri dışında da kendilerine yeni avantajlar elde etmek, işçi ve emekçilere karşı yeni saldırılar gerçekleştirmek istiyorlar. (GENTAŞ ve Hereke Yün Fabrikası'nda yaşanan kitlesel işçi ve emekçi kıyımları bunun son örnekleridir!)

Gerek emperyalist haydutlar, gerekse Türk hakim sınıfları, maliyet hesabı konusunda farklı tahminler yapsalar da, bu maliyetin faturasını işçi ve emekçilere, tüm ezilenlere çıkarma konusunda tam bir uyumluluk içindedirler. İMF, Dünya Bankası ve DPT yetkililerinin, deprem vergilerinin ekim ayında yasama faaliyetine başlayacak olan "Büyük Millet Meclisi"nden öncelikli olarak yasalaştırılması konusunda görüş birliği içinde olması bunu ortaya koyuyor. Faşist Kuş-Kurt-Arı Hükümeti, bu görüşler doğrultusunda, Deprem Vergisi ile ilgili yaptığı hazırlığa göre, 1 milyar 355 milyon dolar gelir beklemektedir. Yine vergi artırımları yoluyla (Emlak Vergisi'ne ilave olarak KDV artırımları) 400 milyon dolar, bedelli askerlikten 1 milyar 250 milyon dolar, bağış ve yardımlardan da 86.5 milyon dolar olmak üzere toplam 3.1 milyar dolar gelir beklemektedir. Deprem ile ilgili 'dış yardım' ve kredilerin toplamı ise (Dünya Bankası, İMF, Avrupa İskan Fonu, İslam Kalkınma Bankası, AB'den hibe vb.) 3.3 milyar dolar civarında beklenmektedir. Faşist Türk devleti her zaman olduğu gibi, yine avucunu emperyalist haydutlara açmak zorunda kalmıştır.

Sözkonusu bu yardım ve gelirlerin kimlere peşkeş çekildiği-çekileceği ise sır değildir, adresleri bellidir. Şimdiye kadar yapılan uygulamalar, basına yansıyan gelişmeler geleceğin de habercisidir. Gelinen noktada adeta bir deprem sektörü doğmuş bulunuyor, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de. Başbakanlık Kriz Merkezi'ndeki yetkililerin, depremin 'ilk gününden altıncı gününe kadar, kurtarmadan çok prefabrik konut üreten firmalarla pazarlığa ve angajmana girdikleri' biliniyor (Radikal 6 Eylül 99). Yine Yalova'da hasar gören 40 okulun onarımı için yapılan ihalelerin siyasi parti yöneticilerine verildiği, haklarında gıyabi tutuklama kararı verilmiş bulunan siyasal iktidar yakını müteahhitlerin rant paylaşımına nasıl katıldıkları sıradan haberler haline geldi. Şüphesiz ki bu rezillikler, yaşadığımız sistemin insanı nasıl hiçe saydığının çarpıcı bir göstergesidir. Yine, tas aynı tas, hamam aynı hamam; değişen hiç birşey yok!

Önümüzdeki günlerde, zam ve çeşitli vergiler yoluyla, faturanın, milyonlarca işçi ve emekçiye çıkarılması için yoğun hazırlıklar yapılıyor. Geçim sıkıntısıyla kıvranan, yoksulluk sınırı altında yaşayan işçiler, emekçiler ve yoksul halk, bu faturanın egemen güçlere çıkarılması gerektiği talebini yükseltmelidir.

Gerçek şu ki, ambalajlı su, kuru gıda, sağlık ve temizlik ürünleri satanlar, bütün stoklarını erittiler, kârlarına iki misli kâr kattılar. Keza inşaat ve taşımacılık işi ile uğraşanların yüzü daha da gülecek. Bilindiği gibi 25 bin prefabrik konut yapılması karar altına alındı. Yıkılan ve kullanılamaz hale gelen onbinlerce konutun yerine yenilerinin kurulması için sıra bekleniyor. İnşaat firmaları ve inşaat malzemesi üreten firmalar şimdiden ellerini oğuşturarak tatlı kârlarını düşünüyorlar... Uzun vadede ise buzdolabı, çamaşır makinası, televizyon gibi temel tüketim ürünlerini üretenler ve satanlar da kârlarını katlamaya devam edecekler...

O halde işçiler, emekçiler ve yoksul halk da, hakim sınıfların deprem bahanesiyle geliştirecekleri yeni saldırılara, sömürünün yoğunlaştırılmasını hedefleyen taktiklere ve yasal düzenlemelere karşı daha duyarlı olmalıdırlar. Yaşanan tüm saldırılara karşı kararlı ve tutarlı bir direnişle karşılık vermeli, sorumlusu olmadıkları faturayı ödememek için örgütlenmeli ve direnmelidirler!

Depremle gündeme gelen haklı öfkeyi ve kini, sömürüsüz yeni bir dünya yaratma mücadelesinde enerjiye dönüştürmek bu depremden çıkarmamız gereken en temel derstir!

Kadere küsme ya da bu faşist develetten birşeyler bekleme yerine, direnmek ve kazanmak hedef olmalı! Umut isyanda, kurtuluş devrimdedir, sosyalizmdedir!

Tek çare faşist Türk devletine karşı, direnmek ve Bolşevik Parti bayrağı altında örgütlenmektir!

Barbarlığın yaşandığı sömürü sistemini ortadan kaldırmak için, haydi mücadeleye! Haydi Bolşevik saflara!

Bir Bolşevik Partizan okuru
19.9.1999 ▲

Bolşevikler, deprem sonrasında çıkardıkları ve yoğun bir şekilde dağıttıkları ajitasyon-propaganda malzemeleriyle gerçekleri kitlelere anlatma görevini yerine getirdiler, getiriyorlar... İşte kullanılan ajitasyon-propaganda malzemelerinden bazıları...

İlkeli ve prensipli olmak komünistlerin işidir...

Ülkemizde işçi ve emekçilerin, tüm ezilenlerin "Sosyal Reform Yasası" adı altında sunulan IMF damgalı girişimlere karşı sürdürmüş oldukları ekonomik-demokratik mücadelesi işçi sınıfı ve emekçilerin, tüm ezilenlerin yüreğine su serpti. İşçi ve emekçiler, tüm ezilenler belki uzunca yıllardan bu yana ilk kez ortak bir çıkarlarının olduğunun farkına vararak birlikte tutum almayı başardılar. Bu yan yana gelişi bütün olumluluğuna rağmen abartmamak gerekiyor. Bu gelişmeyi, işçi ve emekçilerin kendi sınıf bilinçleriyle oluşturdukları bir irade olarak tanımlamak oldukça zordur, yanlış da olur. İşçi sınıfı ve sendika örgütleri "temsilcileri" olan sarı sendikacılar, belli noktalarda birlikte davranma kararı aldılar. İşçi ve emekçilerin aşağıdan gelen tepkilerinden dolayıdır ki, böylesine milyonlarca işçi ve emekçiyi, yoksul halkı ilgilendiren "Sosyal Güvenlik Yasa Tasarısı"na karşı oluşan yoğun tepkinin düzen içinde tutulması gerekliydi. Sendika ağaları ya hareketin düzen içi kalması için başına geçecekti ya da iyice prestij kaybedecekti.

Hareketin belli bir noktasında, işçi ve emekçilerin, kamu emekçi örgütlerinin büyük bir bölümünü oluşturan Türk-İş, Hak-İş ve Kamu-Sen konfederasyonları, "Sosyal Güvenlik Yasa Tasarısı"nda henüz birşey değişmemişken yapılacak 1 saatlik uyarı eyleminden vazgeçtiklerini, Türk-İş Başkanı, işçi düşmanı Bayram Meral'in ağzından duyurdular. Herhalde, bu konfederasyon başkanları kendilerini krallıkla yönetilen ülkelerde kral sanıyorlar. Kendi örgütlerine işçi ve emekçilere hiç birşey sorulmadan istedikleri gibi davranmaktalar. İşçiler ve emekçiler öncelikle bu sermaye kuklası diktatör kafalı, işçi düşmanı hain sarı sendika ağalarından kurtulmalıdırlar. Daha önceleri de belirtiğimiz gibi, bugünkü sermaye ve İMF'nin askeri durumunda olan faşist Türk devleti ve 57. hükümeti, daha önce az da olsa kazanılmış sosyal güvenlik haklarımızın tasfiyesine yönelik saldırısına, tüm işçi ve emekçiler sokaklara dökülerek tepki verdi. Bu tepkiden dolayı hem siyasiler, hem de sınıf düşmanı sarı sendika ağaları rahatsızlıklarını hemen gösterdiler. İşçi ve emekçilerin sınıf birliğini bozmak için eylem kırıcılığına soyundular. Bakın; işçi ve emek düşmanı Bayram Meral'in gerekçesine... Hükümetin, temel olmayan ayrıntılarda bazı düzenlemeler yapmak için "Sosyal Güvenlik Yasa Taslağı"nı alt komisyona göndermiş olmasına "aldanarak" diğer emek platformu yöneticilerine bilgi dahi vermeden rakı sofrasında, eski kurt, yeni Çalışma Bakanı Yaşar Okuyan ile uzlaşabileceğini varsayarak eylemden vazgeçebiliyor.

İşçi sınıfı ve emek düşmanı Bayram Meral, hemen arkasında aynı adam utanmadan, şayet yasa bizlerin istediği gibi çıkmazsa eyleme devam edeceğinin açıklamasını yapıyor. Bayram Meral kendine gel! İşçiler sen yat deyince yatan, kalk deyince kalkan askerlerin değil! Bizler, senin kimin adamı, kimin uşağı olduğunu da çok iyi bilmekteyiz. Bu ne kötü bir talihsizlik ki, denize düşen yılana sarılmak zorunda kalıyor. Bu kaypaklığın, iki yüzlülüğün hesabını mutlaka bir gün sizden sorulacaktır. Koca koca konfederasyon başkanları; kafanızı İMF temsilcisi hakim sınıfların kucağından çıkarıp, pencereden dışarı bakın! Size rağmen, sizlerin işçi ve emekçileri satışı için çırpınmanıza rağmen işçi ve emekçiler eyleme, üretimden gelen güçlerini kullanmaya, direnmeye devam ediyorlar ve edeceklerdir.

İşçilerin, emekçilerin ve tüm ezilenlerin mezarda emekliliğini isteyen İMF temsilcisi Türk hakim sınıflarına ve güya işçi ve emekçi temsilcisi olduğu iddiasında bulunan işçi sınıfı hainlerine rağmen, binlerce işçi ve emekçi, kamu emekçisi yakalamış oldukları birliği ve mücadeleden vazgeçmeyeceklerini Ankara'da, İstanbul'da, İzmir'de ülkenin daha birçok ilinde haykırdılar, haykırıyorlar. Biliyorlar ki, hakim sınıfların ve onun yardakçılarının temel politikaları "böl, parçala, yönet"tir. İşçi sınıfı, bu provokatif yaklaşıma gelmeyecektir.

Faşist Ecevit ve Yaşar Okuyan Türk-İş Başkanı Bayram Meral'i öve öve bitirememekteler. Herhalde babalarının hayrına bunu yapmıyorlardır. Bunun nedeni; İMF'nin taleplerine ışık yakmış olması ve teslimiyeti benimsemesidir. Faşist Ecevit bir gün önce genel grevin yasal olmadığını, işçilerimizin sağduyulu olacağını, sendikacılara uymayacaklarını söylemişken, ertesi gün çark edebiliyor. Söyleyene değil söyletene bakmak gerek!

Biz kendi mücadelemizi kendi ellimize almalıyız. Ekonomik-demokratik taleplerdeki, kararlı ve tutarlı mücadelemiz siyasi taleplerle birleştiği ölçüde hedefine ulaşacaktır. İşte o zaman işçi sınıfı ve emekçi halk yığınlarının tum toplumsal gelişmelerde söz hakkı olacak, böylelikle işçi sınıfı ve emekçilerin sürece bağımsız, bilinçli, devrimci müdahalesi elle tutulur bir gerçeğe dönüşecektir!

Görev; gelişen sınıf hareketinde her türlü ihanetçi sarı sendika ağalarını karşısına alarak işyerlerinde kendi grev ve mücadele komitelerini kurup hakim sınıfların karşısına güçlü olarak çıkmaktır. Hakim sınıflara karşı geri adım yok diyecek sendika; sarı sendikalar içinde devrimci-komünist fraksiyon çalışması örgütleyerek komünist partisinin işçi sınıfı içinde gelişip güçlenmesi yoluyla sağlanacaktır. Sınıf mücadelesinde anahtar sorun işçi sınıfının kendi siyasi örgütlenmesini yaratması, güçlendirmesidir.

Bir Bolşevik Partizan Okuru, 31.07.1999 ▲

2000'Lİ YILLARDA DA DÜNYA EMEKÇİLERİNİN TEK REHBERİ BOLŞEVİZMDİR!

Kurtuluşun yegâne umudu bolşevik partiler olacaktır!

Yüzyıl emperyalist barbarlığın her alanda açtığı tahriplerle geride kalıyor!

İnsanlık bu yüzyılda, emperyalist barbarlığın doğada ve toplumda açtığı telafisi çok güç yaralara sahne oldu. Dünya pazarlarını yağmalama uğruna sürdürülen iki dünya savaşı, aynı haydutlar tarafından kışkırtılan yerel savaşlar; değeri ölçülemeyecek insan emeğinin yok edilmesine, milyonlarca kişinin yok edilmesine yol açtı.

Sömürüye dayalı bu sistemde, hergün sistemin dişlileri arasında ezilen, parçalanan milyonlarca insan; yerlerini yurtlarını bırakarak bir lokma ekmek uğruna göç yollarına düşürüldü. Gittikleri yerlerde "düşman" ve "yabancı" olarak görlandı, katliamlara uğratıldı!

Katledilenler, sadece göç yollarına düşenler değildi. Günümüzde, Türk egemen sınıfları Kürt ulusuna ve diğer azınlıklara uyguladığı milli zulüm gibi, kendi ülkelerinde katliamlara uğrayan halkların varlığına şahit oldu 20. yüzyıl!

Türk hakim sınıflarının soykırımına maruz kalan Ermeni ulusu, kendi ülkesinde daha 20. Yüzyılın başlarında soykırıma uğramanın ne demek olduğu gerçeğini yaşadı.

Bugün bilim ve teknolojideki muazzam ilerlemeler insanlığın refahı için değil, hakimiyet alanlarının genişletilmesi uğruna sürdürülen savaşlarda, silahların mükemmelleştirilmesi için kullanıldı. Boylelikle giderek artan sayıda insan daha yok edildi.

Gelişen teknoloji, işçi sınıfına hükmeden iş makinelerinin modernizasyonuna yansıtılarak, işsizliğin daha da arttırılması, işgücünün daha yoğun sömürülmesi için kullanıldı.

Emperyalist barbarlık sömürüsünü daha da arttırmak için uyguladığı üretim sistemiyle, doğayı da yaşanmaz hale getirdi. Günden güne artan çevre sorunları, atmosferin ve denizlerin kirletilmesi, hormon bombardımanına tutulan yiyecek maddeleri vb. vb. hayatı her geçen gün biraz daha yaşanmaz hale getirmektedir.

2000 yılına iki ay kala, Türkiye'de meydana gelen depremler kapitalist vurgunculuğun yüzünü açıkça sergilemeye yetti. Deprem bir kez daha, bu devletin işçilerin, köylülerin, emekçilerin değil, vurguncuların talancıların devleti olduğunu gösterdi. 50 bine yakın insanımız yalnızca bir doğa olayı olan depremi değil, aynı zamanda hiç bir tedbiri almayan devletin, yanlış yerleşim politikasının, hırsızlık üzerine kurulu düzenin kurbanı oldu.

Kadınlar uzerinde uygulanan ulusal, sınıfsal ve cinsel baskılar, işçi-öğrenci gençliğin karşı karşıya bulundugu sorunlar; bu yüzyılın çözüm getirilemeyen ve zaten kapitalizmin çozum getirmesi de beklenemeyecek sorunları olarak kalacak.

Dünyada Kürt ulusu gibi bir çok ezilen ulus ve halklar halen ulusal bağımsızlıkları uğruna özgürlük için savaşmak zorunda kalmakta. Bu sistemin halkların sömürülmesini daha da yoğunlaştırdığı, "çözüm" diye sunduğu her sorunun çözümsüzlük olduğu ortaya çıktı.

Peki, bu sistem kader midir?

Sonsuza dek bu sistemi taşımak zorunda mıyız?

Hayır, bin kere hayır!

Dünya işçileri ve emekçileri, bu soruya; daha yüzyılın ilk başlarında doğru ve bilimsel cevabı verdiler: Bolşevizm!

Bolşevizm, bu yüzyılın başlarında dünyanın altıda birinde, iktidarın ele geçirilmesiyle taçlandı. İşçi sınıfının bilimsel yol göstericileri olan Marx ve Engels'in öğrencisi bolşevikler, önderlik ettikleri 1917 Ekim Sovyet Devrimi'yle, barbarlığın tek alternatifinin bolşevizm olduğunu kanıtladılar. Buzu kırıp, yolu gösterdiler. Oysa 1989'larda "öldüğünü" söyledikleri sosyalizm, Lenin ve Stalin döneminin bilimsel sosyalizmi değil; bürokratik kapitalizm / sosyalemperyalizm idi. Dünyanın hangi ülkesine ve köşesine bakılırsa bakılsın; bütün aldatmacalara rağmen biricik ve tek gerçek alternatifin bilimsel sosyalizm olduğu hâlâ gün gibi ortada!

Doğu Bloku üzerindeki sosyalemperyalist-revizyonist iktidarların peş peşe çökmesinin hemen ardından, "yeni dünya düzeni" denen emperyalist barbarlık, bundan öncesini aratmadığını gün gibi ortaya çıkardı.

Tüm çabaları nafile!

Emperyalist dünya sistemini "iyi bir sistem" olarak ne kadar allayıp-pullayarak önümüze sunarlarsa sunsunlar: Kapitalist-emperyalist sistem barbarlık demektir.

Onlar; sömürüsüz, sınıfsız bir dünya yaratma mücadelesini ne kadar "çağ dışı" olarak ilan ederlerse etsinler: Bilimsel sosyalizm geleceğin ta kendisi olacaktır! Ya barbarlık, ya sosyalizm; ya kapitalist barbarlık içinde yok oluş, ya da sosyalizm! alternatifi 2000'li yılların da alternatifidir!

Bugün de Bolşevizm, dünya emekçilerinin sosyalizme giden yoldaki bayrağıdır. Bolşevik Partiler, ezilenlerin bu kavgadaki yol gösterici öncü kurmayları olmaya devam edecektir!

Bolşevik Parti (Kuzey Kurdistan-Türkiye). TC devletinde işçilerin-emekçilerin, ezilen ulus ve milliyetlerin biricik umudu ve kurtuluşunun öncü örgütü olmaya devam edecektir!

İşçi arkadaş!
Kadın arkadaş!
Genç arkadaş!
Yoldaşlar!

2000'li yıllarda, kapitalist barbarlığın sonunu yakınlaştıracak olan çetin ve kararlı mücadelemize destek ol! Hiç bir kişisel fedakârlıktan kaçınmaksızın bağış kampanyamızı destekle ve bize omuz ver! Kurtuluş mücadelesinde biricik yol göstericimiz bolşevik partiyi, maddi katkılarınla destekle!

"Bensiz de olur" deme, tam da sen lazımsın ve "ben olmadan olmaz" de! Safları sıklaştır!

Umutsuzluğun değil, umudun taşıyıcısı ol; katkını esirgeme! Bu kavga, sen her ne kadar henüz farkında olmasan da senin kavgandır!

Verebileceğin ve toplayabileceğin en yüksek bağışınla, sen de saflarda yerini belirle! Partimizin yurtdışında açtığı bağış kampanyasına maddi katkılarını esirgeme!

Unutma!

Vereceğin her türden destek faşizme karşı haklı mücadelenin geliştirilmesi, sömürünün, baskının, zulmün ve zorakı birliğin sonunun yakınlaştırılması demektir!

Bolşevik Parti
Kuzey Kürdistan-Türkiye

YAZI KURULUMUZUN BİR AÇIKLAMASI VE ÇAĞRISI...

Değerli yoldaşlar...

Önceki dönemlerde yapmış olduğumuz çağrılar olumlu sonuçlar vermiştir. Belirli bir dönemden beri yerel faaliyet içinde olan yoldaşlarımız ve okurlarımız Yazı Kurulu'na, geçmiş dönemden daha fazla, yürüttükleri çalışmalar hakkında rapor, bildiri, makale, fotoğraf vb. göndermektedirler. Bu gelişme son derece sevindiricidir ve mutlaka sürmelidir.

Şimdi bu noktada şöyle bir sorun yaşıyoruz: Bazı yoldaşlarımızdan yer yer "gönderilenler kullanılmıyor" şeklinde eleştiriler gelmektedir. Gönderilen tüm malzemeleri yayınlamadığımız doğrudur. Fakat bu, gönderilen malzemelerin kullanılmadığı anlamına gelmiyor! Örneğin, artık elimize aynı konuyla ilgili olarak çeşitli bölgelerin hazırlamış olduğu birçok bildiri geçiyor ve biz de bunlar arasından bir ya da iki tanesini seçerek yayınlıyoruz. Aynı şekilde raporları, makaleleri ve diğer malzemeleri de seçerek yayınlıyoruz.

Fakat elimize geçen tüm malzemeleri Yazı Kurulumuz dikkate almakta ve değerlendirmektedir. Yazı Kurulumuz bu temelde çeşitli sorunları, gelişmeleri, olası yanlış anlayışları zamanında tespit etme ve bunlara mümkün olduğunca müdahale etme fırsatına sahip olmaktadır. Yoldaşlarımız çabaları boşa gidiyor, "kullanılmıyor" hissine kesinlikle kapılmamalıdır. Gönderdikleri yayınlanmasa dahi kullanılmakta, değerlendirilmektedir.

Yazı Kurulu'nun seçme imkanının olması kötü değil, iyi bir gelişmenin göstergesidir.

Bu anlamda tüm yoldaşları bilgi akışını sürdürmeye ve daha da iyileştirmeye çağırıyoruz.

Canlı bir yayın faaliyeti için bu mutlak gerekliliktir!

Kasım 1999 ▲

İBRAHİM KAYPAKKAYA

Li Tirkiyê pirsgirêka netewî...

Befirbar 1971

«Dema min biryarname dirijî cîgirê bûrjûvaziya fînî yê di rolê celat de, Svinhufvud - bi Rûsî serberez e, kir, ev sehna pir xweş tê bîra min. Bi dostî destê xwe da min, me ji hevûdin re îltifat kirin Çı karekî bê tam bû! Lê belê divê pêkbihata; ji ber ku di wê demê de bûrjûvazî gel, gelê kedkar bi îddia, Moskov, şoven, Rûsên Mezin dixwazin Fînan biperçiqînın, dixapandin Pêwîst bû em vê bikin» (Doğu'da Ulusal Kurtuluş Hareketleri, s. 278-279)

Tewrê hevrê Lenîn di mesela Fînî de mînakeke herî hîndar e. Tewrê revîsyonîstên Şafakê, bi temamî dijî tewrê hevrê Lenîn e. Tewrê me, bi temamî di rewşa lihevhatina tewrê hevrê Lenîn e.

18. Demogojiya "Parveker"

Revîsyonîstên Şafakê, dibêjın "tevgera me, bı çînên sereke yên ji her millıyetî û bı politika wan ya cûdaparêz (bmx.) ya ku dijmintıya yekitî û biratıya şoreşger ya gelê Kurd û Tirk dike, ditekoşe".

Gotine van ya "polîtîka parveker", ji ferhenga sîyasî ya çînên sereke yên Tirk, netewekarên şoven û feodalen bi deyn hatiye standin. Çînên sereke, damxa "parveker" li herkesî dixin yên dijî polîtîka wan ya netewekar derdikevin. Ne ji Kurdan tenê re, ji her kesî re dibêjın "parveker" yên mafê cihêbûnê diparêzin. dijî zordestiya netewî bı vê yan ji bi wê pîvanê derdıkevın. Mana "parvekerî" li Tirkiyê, "perçebûna axan", "perçebûna yekitî û temamıya dewletê" ye. Dı vê manê de ji çînên sereke yên Tirk û hetta ji bûrjûvazıya navîn re ya ku ji alıyê sîyasî ve hinekî pêş de be jî. destekî xwe (eşkere) dirêjî demokrasıyê, deste xwe yê dın (di paş re) dirêjî çînên sereke dıke re "parveker" gotin dibe qeşmerî. Parvekeriya çı? Evana dijminên "parvakeriyê" yên herî mezin in. Hele binêhirin, sibê evarê ji "parvakeriyê"re xeberan didin. Evana bi çi bıhayî dıbc bıla be, lı alıyê neparvekirina dewletê û axa wê, li alıyê yekıtiya wê ne! Ango, li aliyê, netewa Kurd û hemû hûr mîlliyetan bi darê zorê di nava sînorên dewleta Tırkîye de sekınandınê ne. Komunîst dijî "yekitiyeke" wısa ne; komunîst yekıtıya karker û kedkarên ji her mîlliyetî diparêzın. Necıhêbûna axan yan ji dı dewletekê de organîzebûnê ku lı berjewendıyên şoreşê werin dıparêzın (û dema ku vê diparêzın jî, bı esasî yekıtıya karker û kedkaran diarmancînın): dema ku lê neyên jî, pervebûna axan û dewletê, cihêbûnê dıparêzin. Şiyara "Yekitiya axan" yan jî "yekitıya dewletê", ya bûrjûvayên netewe sereke û ya axên erdan ne. Komûnîst, divê dı pewıstıya şıyara "yekitiya karker û kedkaran jı her mîlliyetî", şıyara "yekıtiya axan û ya dewletê", şiyara "yekıtiya axan û ya dewletê" bı teqez û bi xetên qalind jihevdekırınê de bın. Li cıyê meselc bi vî awayî anînê, bi devê bûrjûva û yê axên erdan yên netewa sereke. hêrişa "parvekeriyê" kırin, bı tenê seriyan şêlî dıke û karê çînên sereke yên Tırk hêsan dike. Bi nedana mana rast ya gotina "parvekerî" ve weke "parvekerên esas ew ın!", bi awakî demogojiyeke bêhempa. merıv nikare dijî neheqiyên netewî derkeve Dı rojnama İşçı-Köylü de dı bın sernivîsara "Parveker kî ne?" di navbera loda demagojî û safsateke wısa de, çawa "mafê cıhêbûnê" yê gelê Kurd têk diçe, çawa bi dızî jî "yekıtıya dewletê û ya axan" ya çînên sereke xwedî tê derketın, hîn di bîran de ye. Revîsyonîstên Şafakê, bı devê çînên sereke ve hêrişa "polîtîka parveker" dikın, bi rastî bi navgînî "yekıtıya axan û ya dewletê" dıparêzın, ango kêfa wan bı dîtına dewletê ya fermî re tê. Şîyara proleterya bı zanyarî, ji kîjan mîlliyetî dibc bıla be, ev e:

"Ji bo hemû netewan mafê wekhevî; mafê çarenûsiya netewan, yekıtıya karkerên (û gelên bindest) hemû welatan" (Lenın)

Dûmahık Hêye

2000'li yıllar Bolşevizmin olacak!

☭ Bolşevizme güç ver!

Bolşevik Partizan barbarlığın biricik alternatifi sosyalizmin sesidir! Bu ses, işçi sınıfının sömürüsüz, sınıfsız, yeni bir dünya davasının sesidir! Bu sesi güçlendirmek sosyalizm, komünizm davasını savunan her kadın-erkek devrimcinin görevidir!

BOLŞEVİK PARTİZAN'I GÜÇLENDİRME KAMPANYASINA KATIL!

BOLŞEVİK PARTİZAN

"Bolşevizmin sesi!"